

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PATRICK QUENTIN

35

AGDAKi
ADAM

AKBA

**P
R
S**

35

(Kedibaşı) Monogramı
ve (A K B A) kelimesi
BİRLİKTE veya AYRI
AYRI KULLANILMAK
üzere Alâmeti Fârika
nizamnamesi hükümleri
dairesinde tescillidir.

Dizgi

Gül Matbaası

Baskı

Yeni Matbaa

Ciltler

Tabes ciltevi

Kapak baskısı

Atalay Matbaası

Orijinal Adı

The Man In The Net

Çeviren

Coşkun Y. Göksu

1 9 6 6

Fiatı

5 Liradır

AĞDAKİ ADAM

Kızıl Daire ve Koleyde Cinayet vazarı

**SUÇLULAR
SUÇSUZLAR
POLİSLER**

- Jhon Hamilton** : Linda Hamilton'un kocası. İyi bir ressamdı. İyi kazanıyordu. Fakat karısı yüzünden işinden ayrıldı ve basit bir hayat yaşamayı kabul etti. Bu fedakârlığı ona pahalıya mal oldu.
- Linda Hamilton** : Faziletli ve cefakâr bir eş olarak tanınmıştı. Haris karakteri, onu riya denen hastalığın içine atmıştı. Birisi zehir kusan ağzını ebediyen susturdu. Bunu kim yapmıştı?
- Steve Ritter** : Şehrin polisiydi. Stonville'liler onu elbirliği ile seçmişlerdi. Bütün diğer erkekler gibi o da Linda'ya hayrandı. Şehrin Donjuan'ı sayılan Steve her kadını elde edebileceğine inanmıştı.
- Emily Jones** : On yaşında küçük bir kız. Jhon Hamilton'u seviyordu. O olmasaydı Jhon ne yapardı? Küçük parmaklarıyla, ressamın etrafını saran ağı yırtmaya muvaffak olmuştu.
- Angel Jones** : Emily Jones'in yedi yaşındaki kız kardeşi. Ablasını seviyordu. Ama onu kızdırmak en büyük eğlencesiydi.

- George Carey** : Ailesi senelerce evvel gelip Stonville'e yerleşmiş olan bir ihtiyar. Diktatör karakteri. sinsi iltifatları sayesinde işini yürütebiliyordu. İhtiyacı olduğu zaman iltifat ederdi. Birşeyi istemez, alırdı.
- Brad Carey** : Hâlâ anasının kuzusu, babasının evlâdı bir genç. Babası onu kendi eliyle evlendirmişti. Beş senedenberi de fabrikanın umum müdürüydü.
- Vikie Carey** : Brad Carey'in karısı. Kalifornialıydı... Bu küçük şehri de seviyordu. Kocasına bağlıydı. Fakat kayınpederinin otocritesine deli oluyordu. Onu öldürmesi işten bile değildi.
- Gordon Moreland** : Şöhret yapmış bir kitapçı... Büyük yatırımlara girerdi. Şöhreti Linda'nın gözlerini kamaştıracak kadar fazlaydı. Kışlarını Avrupada geçirmek âdetindeydi.
- Roz Moreland** : Gordon Moreland'ın karısı. Avrupada çekmiş oldukları manzara filimlerini göstermeye bayılırdı. Orijinal hediyeler bularak, dostlarını şaşırtmak onun için bir zevkti.
- Müfettis Green** : Polis müfettişi... Stonville'liler ona yapacak bir iş bırakmadılar.
- Alonso Phillipis** : Carey'lerin zenci uşağı.
- Leroy Phillips** : Alonso Phillips'in on yaşındaki oğlu.
- Buck Ritter** : Steve Ritter'in oğlu.
- Timmie Moreland** : Gordon Moreland'ın oğlu.
- Mrs. Jones** : Emiliy ve Angel kardeşlerin annesi. Poştahanede çalışan bir memur.

Jhon Hamilton, ağa düşmüş bir adam olduğunu uzun zamandanberi biliyordu. New York'taki kazançlı işini bırakıp, bu sevimli küçük kasabaya geldiği vakit, içinde bir ümit vardı. Karısının düzeleceğini zannediyordu.

Fakat Stonville'de kimse Linda'nın, alkolik ve ruh hastası olduğunu bilmiyordu. Onun bir erkeğe nasıl eziyet edebileceğini kimse tahmin edemezdi.

Fakat Jhon Hamilyon yanılmıştı. Birisi hakikatle yüz yüze gelmiş ve onun zehir saçan ağzını ebediyyen susturmuştu.

Cinayeti Jhon Hamilton'un işlediğini zannetmeleri için izler bırakmıştı. Sanki, Jhon'un başına belâ açılsın diye Linda kendini öldürmüş ve gömmüştü. Jhon'dan şüphelenmeleri için de deliller bırakmıştı.

Bu roman «Ağdaki Adam» adı ile filme alınmış, başrolleri Alan Ladd ve Carolyn Jones oynamışlardır.

Bu müthiş kâbus birkaç gün evvel başlamıştı. O gün, çocuklarla beraber ormanın kenarında bir perde meydana getirmiş olan rengârenk fundalıklar arasında koşuşuyordu. Birdenbire bozuk yoldan bir otomobilin sesini duydu. Bu sesi Jhon Hamilton'dan başka, Emily Jones de farketmiş olacaktı ki:

«Düşmanlar geliyor,» diye feryadı bastı.

Oynamakta olan çocukların beşi de bir anda fundalıkların arasına girerek gözden kayboldular. Jhon da onlara uyarak yere eğildi, zira o da çocuklarla beraber oynuyordu. Zaten oynadıkları oyunların hemen hemen hepsinin mucidi kendisi idi. Jhon Hamilton çocuğu olmayan bir koca idi. Karısı Linda, onu hırpalamak istediği zaman, bunu yüzüne söylerdi. Bu oyunu da kendisi ortaya atmıştı. Bir gün, hayvanların insanlar-

dan nasıl çekindiklerini anlatmak için bir oyun icat etmiş ve küçük Leroy Philipps'e:

«Bir hayvan gibi olmaya çalış.» demişti. «Birisinin geldiğini duyunca hemen bir yere saklan ve —Düşman geliyor— diye bağır.»

İşte şimdi Emily Jones bunu hatırlamış ve çılgılığı basmıştı. Zaten bütün bu incelikleri her zaman o bulur çıkarırdı. Şimdi kendileri birer hayvandılar ve bütün insanlar düşmandı.

Jhon Hamilton çocuklarla beraber yeşil fundalıkların içinde yuvarlanırken herşeyi unutmuştu. Cebinde New York'tan (Raines ve Raines) firmasından gelmiş olan bir iş mektubu vardı. Bu hususta karısı Linda ile yapacakları tatsız münakaşa da, aklından çıkıp gitmişti. Çocuklar onu fazlasiyle meşgul ediyor, beraber oldukları vakit bütün herşeyi unutturuyorlardı.

Otomobilin gürültüsü yavaş yavaş yaklaşıyordu. Jhon Hamilton fundalıkların arasına saklanmış olan Angel Jones'in ufak ayaklarını çömeldiği yerden görebiliyordu. Timmie Moreland ve Leroy Philipps ise tamamen saklanmışlardı, onları farkedemiyordu. Biraz sol tarafından, şişman Buck Ritter'in kesik kesik soluduğunu duyuyordu. Bu otomobil ya Stonville'den gelen veya yoldan geçip gidecek olan bir arabaydı herhalde. Fakat oynadıkları oyuna göre, herşeyi başka türlü isimlendiriyorlardı. Bu otomobil sesi, yaklaşan bir tehlikeyi, bir esrarı, bir düşmanı temsil ediyordu. Nihayet araba gözüktü, Gelen Jhon'un siyah sedan otomobiliydi ve karısı Linda kullanıyordu.

Yavaş yavaş önlerinden geçip giderken, Jhon, kendisini bir sinema perdesi önünde oturuyormuş gibi hissetti. Karısı otomobilde yalnızdı ve her zaman dudaklarından eksik olmayan o mahut sırıtışı ile tebessüm ediyordu. Bu tebessüm neleri ihtiva etmiyordu ki. Anlaşılmamış bir kadın haleti ruhiyesini, tatmin edilmemiş hisleri, esrarlı bir havayı. Fakat dudaklarının yanlarında meydana gelen hatlar, aşikâr olarak bunun bir safiyet işareti olmayıp, Newyork'lulara has bir hiyle olduğunu ortaya koyuyordu.

Karısının, saçlarını yaptırmak üzere Pittsfield'e gittiğini biliyordu. Bu sabah postahaneye beraber gitmişler ve orada Emily'nin annesine rastlamışlardı. Jhon, postadan almış olduğu Charlie Raines'in mektubundan Linda'ya bahsetmemişti. Karısı saçını yaptırmaya gidip gelinceye kadar zaman kazanmak istemiş, geçireceği tatsız dakikaları geciktirmişti.

Jhon gizlendiği yerden onu gözetliyor ve bir yandan da karısının, dudaklarına ilıştirmiş olduğu bu tebesümle, berber salonunda diğer kasaba kadınlarını nasıl gölgede bıraktığını düşünüyordu. Hanımefendinin dudaklarına yapışan sırtış, muhakkakki ta berberden çıktığı zamandanberi yerini terketmemişti. Fakat şimdi muhakkak somurturdu. Artık eve gelmişti. Linda ancak kendi, kendisi için tebessüm ederdi.

Jhon ona acıdı. Daima bu kötü anlarda onu acıyarak severdi. Fakat bu hissi eninde sonunda başına iş açardı. Linda! Onu düşündüğü zaman boğazı yanıyordu. Zavallı Linda. Çocuklarla beraber oynamakta olduğu oyunları bozulmuştu. Yeniden birşeyler yapmayı düşündü. Fakat bütün arzusu kaybolmuştu.

Otomobil virajı dönmüş ve evlerine doğru giden yolda kaybolmuştu. Öğleden sonrası güneşinin altında fundalıklar bir an sessizlik içinde kaldılar. Sonra Emily'nin sesi etrafı cınlattı.

«Hayvan arkadaşlar — Sincaplar, tavuklar, sansarlar — Ormanın hayvanları dinleyin. Tehlike geçti. Düşman gitti.»

Fundalıkların arasından fırlayarak meydana çıktı. Onu diğer çocuklar takip etti. Şişman Buck'ın suratı kıpkırmızı kesilmişti. Timmie Moreland bir tilki gibi soluyordu. Leroy'un dişleri, siyah derisinin yanında bembeyaz parlıyordu. Elbiselerine daima titiz olan küçük Angel Jones ise pantolonuna yapışmış olan dikenleri ayıklıyordu. Ablası Emily Jones'a döndü.

«Bu aptalca bir oyun» dedi. «Geçen düşman değildi. Mrs. Hamilton geçti. Bunu herkes biliyor.»

Emily, elini kızkardeşinin koyu uzun saçlarının arasına daldırarak «Sersemce bir oyun değildi» diye ce-

vap verdi. «O düşmandı. Onların hepsi düşman.» Sonra Jhon Hamilton'a dönerek sordu «Öyle değil mi Jhon? Bütün insanlar düşman. Anneler, babalar, kadınlar, hepsi.»

Beceriksiz bir hareketle yerinden doğrulan Jhon «Tabii» diye cevap verdi. «Siz hayvan olduğunuz zaman, onlar da sizin düşmanlarınız olurlar.»

Jhon kendi kendine düşündü. Burada ne işi vardı? Kazık kadar adam etrafında bir sürü çocukla zamanını ormanda geçiriyordu.

Buck Ritter «Ben bir kunduzum» diye bağırdı.

Hemen Leroy ilâve etti «Ben geyiğim.»

Timmie Moreland boru gibi sesiyle «Ben büyük siyah ayıym.» dedi.

Angel Jones ise kollarını havaya kaldırdı ve kendi etrafında dans ederek dönmeye başladı bir yandan da «Ben de gelinciğim, herkes bana baksın. Ben gelinciğim.» diye bağıırıyordu.

Jhon onları susturdu «Çocuklar» dedi «Benim eve gitmem lâzım.»

Hepsi birden «Olmaz, olmaz» diye itiraz ettiler.

Emily kollarını Jhon'un boynuna doladı «Jhon, biricik Jhon bizimle beraber yüzmeye geleceğini söylemiştin.» diye onu sıkıştırdı.

Timmie «Evet» diye onu tasdik etti «Söz vermiştin.»

Küçük Angel «Söz vermiştin» diye tepindi «Pis murdar, ihtiyar sersem. Bizimle beraber yüzmeye gelecektin.»

Leroy Phillips ise siyah derili elini Jhon'un omuzuna koymuştu «Ne olur gelin Mr. Hamilton.» diye yalvarıyordu.

John fundalıklardan atlıyarak yola çıktı ve bağırdı: «Çocuklar belki yarın yine oynarız.»

Çocuklar hep birden haykırdılar. «Yarın geleceksin. Söz verdin.»

Angel ise Şişman Buck Ritter'i yakalamış «Bak

bak» diyordu. «Ben ağaçkakanım. Ben büyük bir ağaçkakanım. Gagamı görüyor musun?»

John Hamilton durmadı ve yürüdü.

Evi uzak değildi. Yolum her iki tarafında büyük ağaçlar sıralanmışlardı. Stonville kasabasından sonra çeyrek mil kadar tepeye doğru tırmanacak ve sonra körfezdeki köprüyü geçecekti. Evi oradaydı.

Linda'ya hâlâ acıyordu. Karısı cebindeki mektubu görünce muhakkak ki New York'a dönmeleri hususunda ısrar edecekti. Linda unutmak istediği şeyleri kolaylıkla unutmasını bilirdi. Bu yaz güneşinin altında تنها yolda ilerlerken, karısı ile yapacakları münakaşaya hazırlanıyordu. Fakat daha şimdiden kendisini bu mücadelede zayıf hissediyordu. Zira hâlâ karısına karşı sert davranmayı bir türlü beceremiyordu. Onu hâlâ eskisi gibi düşünüyor, âşık olduğu günlerdeki gibi, karısını bir türlü kırmaya gönlü razı olmuyordu. Ona karşı bir türlü icabettiği şekilde hareket edememesinin bir sebebi de Linda'nın ne bir akrabasının, ne de hakikî bir arkadaşının bulunmaması idi. Hayatta güvenebileceği tek kimse Jhon Hamilton'du. Aralarındaki münasebet karı kocalığın çok ötesine gitmişti. Fakat Linda, yaptığı hatalara bir türlü mâni olamıyordu. Bu elinde değildi. Bilhassa o kötü anlarda, yani içki içtiği zamanlar, Jhon'u atlatmak için her türlü çareye baş vuruyordu. O da şimdiki halinden memnun değildi. Jhon onun eski günlere dönebilmek için can attığından emindi. Kendi yardımı ile Linda'yı, etrafa mükemmel bir eş olarak takdim edebiliyorlardı. Bu ufak şehirde herkes onu, kocasına düşkün, arkadaş canlısı, müşfik ve iyi bir kadın olarak tanıyordu. Sevişmelerinin üzerinden uzun zaman geçmiş ve herşey birbirine karışmıştı. Karısının yalnızlığı ve zavallılığı onu âdeta bir zincirle Linda'ya bağlamıştı. New York'ta Linda'nın başına geçebilecek tehlikeleri zamanında farketmiş ve oradan uzaklaşmıştı. Linda ne de olsa karısı idi. Ona yardım etmesi lâzımdı. Jhon Hamilton insanî hisleri çiğneyip geçebilecek yaradılıştaki bir erkek değildi.

Çamurlu yola döndüğü zaman tahta köprüyü

farketti. Daha ileride de elma ağaçlarının arasında on ay evvel gelip yerleşmiş oldukları ev gözüküyordu. Yeni hayatlarının bir sembolü idi âdeta. Onu görür görmez içindeki fırtına yine esmeye başladı. Niçin bu mektuptan Linda'ya bahsetmeliydi? Karısına haber vermeden Charlie Raines'e yazıp bu işi kabul etmediğini bildirmez miydi? Herşey hâlâ eskisi gibi fena idi. Linda bu vaziyette iken New York'a dönemezlerdi. Fakat içinden gelen bir ses ergeç Linda'nın bu mektuptan haberdar olacağını söyleyip duruyordu. Mrs. Raines veya bir başkası ona durumu yazabilirdi. İşte o zaman vaziyet daha da kötü olurdu. Karısına yardım etmek istiyorsa her hususu onunla açıkça konuşmalı ve elindeki kartları masanın üzerine koymalıydı. Hareket tarzını Linda tercih etmeliydi. Jhon ne yapması icabettiğini çok iyi biliyordu.

Gececek olan sahneyi az çok tahmin edebiliyordu. İçinde bir korku, bir panik vardı. Hislerini untabilmek için çocukları düşünmeye başladı. Emily, Timmie, Leroy Buck, Angel hepsi tatlı çocuklardı. Burada geçen bir seneye yakın tatsız hayatını bu çocuklar biraz tahammül edilir bir hale getirmişler, renklendirmişlerdi.

Eve doğru yürümeye devam etti. Resim stüdyosu yaptığı eski ahırın kapısının önüne bir başka otomobil daha parketmişti. Dikkat edince bu arabanın Steve Ritter'in arabası olduğunu anladı. Steve Ritter'in babası şehirdeki benzin istasyonunun sahibi idi. İstasyonun yanında içki içilen, pasta yenen bir de kahve vardı. Halk bu senenin başında Steve Ritter'i şehir polisi olarak seçmişti. Linda Stonville'in diğer erkeklerini fethettiği gibi, Steve'i de hayranlarının arasına sokmayı bilmişti. Fakat onun eve uğrayıp bira içmesinden daima şikâyet ederdi.

«Bu adamdan usandım» derdi «Onun keyfi için daima bira bulundurmaya mecbur muyum?»

Jhon onun şikâyetlerine aldırmaz ve karısının bilhassa bu durumdan memnun olduğunu bilirdi. Stonville'e ilk geldikleri zaman daima etrafında bir sürü

hayran görebilmek için basit, bir kadın rolünü mükem-melen oynamıştı. Her gittiği yerde «İstedığınız zaman bizi ziyaret edebilirsiniz» diyordu «Biz, yazın gelen tu-rist aileler gibi zengin kimseler değiliz. Mütevazı bir ressam ailesiyiz.»

Bu şekilde etrafta dolaştığı zaman Stonville'in kalburüstü aileleri olan, yaşlı Mr. Carey'i, onun oğlu-nu ve gelinini, Moreland ailesini, Fisher'leri daha tanı-mamıştı. Linda'nın hayranları olan erkeklerle daima aralarında meseleler çıkardı. Onlara karşı nasıl hareket etmesi lâzım geldiğini bir türlü kestiremezdi. Jhon içi-ni çekerek mutfığa girdi ve oradan oturma odasına geçti.

İçerde yalnız olan Steve Ritter pikap plâkla-rının ve ses alma makinasının bandlarının bulunduğu dolabın başına geçmiş, onlarla meşgul oluyordu. Ston-ville'in uzun boylu Donjuanı bir hayli yakışıklıydı. Üze-rinde eski bir iş gömleği ve dar bir iş pantolonu vardı.

Jhon'un içeri girdiğini farketti «Merhaba Jhon» dedi «Yüzlerce plâğın var. Bunlar seni âlâkadar etmi-yor mu? Oyalamıyor mu?»

Jhon Hamilton, onun kurnaz nazarlarının, yap-mış olduğu yağlıboya tablolarını astıkları duvarlarda dolaştığını farketti. Ne demek istediğini anlıyordu. Bu-rada, işi hakkında hiçkimseye birşey söylememişti. Fa-kat buna rağmen herkes geçmişlerini nasıl öğrenmiş-se, öğrenmiş ve hakkında konuşmaya başlamışlardı. Birbirleri ile şakalaşarak «Bu deli adam Newyork'taki iyi işini bırakmış ve bu küçük şehire gelmiş. Bir sürü resim boyuyor, fakat yaptığı şeylere kimse bir kuruş vermiyor.» diye etrafında söylendiklerini duymuştu.

Steve ilâve etti «Carey'lere bir akümülatör gö-türüyordum. Geçerken sevimli Linda'yı ziyaret edeyim dedim. Karın yukarda, daha çok güzelleşmek için süs-leniyor. Bana beklememi tenbih etti.» Bu şekilde ko-nuşan Stonville'in çapkın polis memuru bir yandan da sözlerinin ne şekilde tesir edeceğini kontrol eder gibi Jhon'un yüzüne bakıyordu. Deven etti «San'at dünya-sından ne haber var? Eskiden Newyork'ta büyük bir

sergi açmış olduğunu duydum. Dediklerine göre muvaffak olamamışsın.»

Jhon «Muvaffak olamadım.» diye cevap verdi. Onun son olarak Denham galerisinde açmış olduğu ve başarısız olarak kapattığı sergiyi etrafa Linda yaymış olacaktı.

Steve geniş bir koltuğun içine yayıldı, ve ayaklarını ileri doğru uzatarak yaşlı bir adam edası ile «Evet evlât.» dedi. «Para, hayatta herşey değildir. Eğer sıhhatin yerinde ise, güzel bir karın varsa ve ona arasıra güzel hediyeler alabilecek kadar kazanıyorsan kâfi. Daha fazlasını beklememeli, öyle değil mi Jhon? Bana bir bira ikram etmeyecek misin?»

Jhon içeri gitti, buz dolabından iki kutu bira getirdi ve oturma odasındaki barın üzerine koydu. Bu sırada barın alt rafında durmakta olan bir şişe likörü ve bir şişe burbonu gördü. Onları kaldırıp saklasa daha mı iyi olurdu? Hayır Steve'in önünde bu hareketi yapmak yersiz kaçardı. Linda şişelerin orada olmadığını farkedebilirdi. Kocasının içkileri niçin sakladığını anlar ve o zaman bilhassa aksileşirdi. Karısı tekrar içmeye başlarsa nasıl idare ederdi.

Hakikat olan tek şey ise, bitmez tükenmez fare kedi oyunu evin içinde yine başlayacaktı. O, şişeleri yerden yere saklıyacak, Linda da onları bulmaya çalışacaktı. Açmış olduğu bira kutusunu Steve'e verirken düşündü: Şayet bu evdeki bütün hakikatleri Steve'e söyleyecek olsa, o buna ne derdi? Pek tabii ki kendisine inanmazdı. Yalnız o değil, Stonville'de kimse kendisine inanmazdı. Görmüş, tanımış oldukları sevimli kadın, nasıl böyle olabilirdi. Kendi gördüklerine mi, yoksa kocasının anlattıklarına mı inanacaklardı.

Steve Ritter birasından büyük bir yudum aldı ve «Ohh, bu bira her şeyi kolaylaştırıyor» dedi «Biradan sen de hoşlanmıyor musun Jhon? Bu kutudan birkaç tane içsem senin yaptığın resimleri bile yapabilirim. İki çizgi bu tarafa çek, iki çizgi öbür tarafa işte oldu bir resim...»

Merdivenden inmekte olan Linda'nın ayak seslerini duyar duymaz, Steve konuşmayı kesti ve ayağa fırladı. Jhon onun bu hareketini komik buldu. Steve Yunan Mitolojisindeki çıplak vücutlu kahramanlar gibi güzel kadının önünde eğiliyordu âdeta.

«İşte geliyor. Güzel, cazibeli Mrs. Hamilton geliyor.»

Bu sırada kendisini özene bezene hazırlamış olan Linda içeri girdi. Çok genç gözükmeye dikkat etmişti. Üzerinde oldukça dekolte bir elbise vardı. Jhon, Linda'nın Steve'in eve gelmesinden şikâyet ettiğini hatırladı. Nasıl da yapmacık hareket edebiliyordu. Sanki polis Linda'nın en samimi dostu idi. Karısını sessiz, sessiz tetkik etmekte olan Jhon bunları düşünüyordu. Linda odaya girer girmez sinema artistleri gibi yalancı bir tebessüm ve memnuniyetle her iki elini Steve Ritter'e doğru uzatarak ilerledi. Ona büyük yakınlık gösterdi. Sol bileğinde Jhon'un şimdiye kadar hiç görmediği altın bir bilezik vardı. Herhalde bu gün Pittsfield'den satın almış olmalıydı.

Neşeli bir eda ile «Oh Steve» dedi. «Seni burada görmek ne güzel. Beklettiğim için özür dilerim. Fakat Pittsfield'e gidip gelmek beni çok yordu. Şayet eve gelir gelmez banyo yapmasaydım ölürdüm.» O sırada kocasının da orada olduğunu farkettiler ve bir an şaşırdılar. Linda'nın hareketleri biraz mübalâğalı değil miydi. Dudaklarındaki tebessüm âdeta donmuş kalmıştı. Jhon onun yavaşça sağ elini sol bileğinin üstüne getirdiğini ve ustalıkla kolundaki bileziği cebine düşürdüğünü farketti. Herhalde satın aldığı bileziği, kocasının israf sayacağından çekinmiş olmalıydı. Müsait bir zamanda kendisine gösterecekti.

«Geri gelmişsin. Ben seni hâlâ dışarda çocuklarla oynuyorsun zannediyordum.» dedi.

Sonra tekrar Steve'e döndü «Jhon çok sevimlidir. Bu çocuklar için yaşadığına inanabilirsin. Stonville şehri ona, çocuklarla alâkalı resmî bir vazife vermeli. Oymak beyi, filân gibi bir şey. Otur Steve, otur rahatına bak. Benim için ayakta durma.»

Steve tekrar koltuğa oturdu. Linda da onun koltuğunun kenarına ilısti. Sigarasını işveli bir eda ile dudaklarının arasına sıkıştırmış, içten gelen bir samimiyetle durmadan konuşuyordu. Karısını tetkik etmekte olan Jhon birdenbire birşeyler farkederek gibi oldu; Linda'nın hareketleri biraz mübalâğalı değil miydi? Gözleri de olduklarından daha fazla parlıyorlardı. Yoksa Pittsfield'de içmiş miydi?

Karısından şüphelendiği için bir an kendikendine kızdı. Fakat içi bir türlü rahat etmiyordu. Artık bir kere şüphe kurdu beynini kemirmeye başlamıştı.

Linda'nın hareketlerinden içki içip içmediğini anlayabiliyordu. Son olarak, Newyork'ta resim sergisi muvaffak olamadığı zaman, bir hafta içmiş ve hastalanmıştı. Jhon o günleri unutamıyordu.

Hiç beklemedikleri halde, Steve ikinci birayı içmeyi reddetti ve erkenden gitti. Linda onu mutfak kapısına kadar geçirdi.

Karısının «Bu kadar çabuk kalkman kabalık. Yakında tekrar gelirsin değil mi Steve? Söz ver bakalım.» dediğini duyuyordu. Sonra mutfak kapısının çarpılarak kapandığını farkettil. Linda hemen içeri gelmedi, kapıda duruyor, ve elini sallıyarak polisi uğurluyor olmalıydı.

Birasını alan Jhon bir koltuğun kenarına ilısti. İçinde yine korku rüzgârı esmeye başlamıştı. Önündeki bir kaç dakika belki de hayatının en mühim anları olacaktı. şayet şimdi korkaklık edecek, kendi kendini aldatacak kadar küülecekse, Linda'ya nasıl yardım edebilirdi.

Onun, tekrar içmeye başlamaması için Allaha yalvarmayı düşündü. Sonra kendi kendisini itham etti: Sanki ne oluyordu? Acaba hakikaten karısını düşünmeli miydi? Onun için ciddi endişe etmesi lâzım mıydı? Acaba son noktaya gelmişler miydi artık?

Linda içeri girdiği sırada Steve'in otomobili Jhon'un stüdyo olarak kullandığı eski ahırın duvarını geçmiş ve gitmişti. Linda'nın, komik bir şekilde kaşları çatılmış, alnı kırış kırış olmuştu. «Ne can sıkıcı kişiler» dedi. «Onları uzaklaştırmak için ne yapsam bilmem ki?» Sonra kocasına döndü ve şefkatle güldü «Sevgilim» diye devam etti. «Artık üstünü değiştirsen iyi edersin. Saat altıda Vikie'nin hazırlamış olduğu toplantıya gitmek mecburiyetindeyiz.»

Vikie, Brad Carey'in karısı idi. Yaşlı Mr. Carey'in gelini. Jhon onun doğum günü toplantısını unutmuştu. Sanki niye böyle can sıkıcı toplantılar tertiplerlerdi. Oraya gitmeseler olmaz mıydı?

Jhon bunları düşündüğü sırada, Linda bileğinden yakaladı «Bak sevgilim, bak Jhon» diyerek. İki eli ile etekliğini yakalamış danseder gibi dönüyordu. «Beni nasıl buluyorsun sevgilim? Saçımın yeni şeklini beğendin mi?»

Karısının sesindeki boğukluk ve aşırı hareketleri ona hakikati anlatmıştı. Evet Linda yine içmişti. Artık bundan emindi. Linda eşyaların etrafında döne döne dansediyor ve bir yandan da konuşuyordu.

«Madam Helene'in salonuna yeni bir kız gelmiş. Bugün saçımı o yaptı. Saçlarımın arasında birkaç tel beyaz bulduğunu söyledi. «Birdenbire eteklerini bıraktı ve Jhon'a doğru gelerek başını uzattı «Sevgilim onları görebiliyor musun? bak bakalım beyaz telleri farkedebilecek misin?» derken bir elini şakağına götürmüştü «Ben göremedim. Yemin ederimki ben göremedim. Münasebetsiz kız. Saçlarımı güneş sararttı değil

mi Jhon? Yazın güneşin saçları nasıl sararttığını bilirsin.» diye tevile çalışıyordu.

Jhon beyaz telleri görüyordu. Kız yalan söylememiştir. Hem de bir hayli göze çarpıyorlardı. Ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Şimdi anlıyordu, Linda mâneviyatını takviye etmek gayesi ile Steve'e cılve yapmış, onu teshir etmeye çalışmıştı. Bu suretle kendikendisini aldatıyordu. Sanki niçin dâima karısını bu kadar müsama'ya ile karşılıyordu? Niçin ona bu kadar çok acıyordu? Diğer kadınların da saçlarına ak düşüyordu. Fakat hiçbirisi yalan söylemiyordu. Bu durumu yaşlarının icabı olarak tevekkülle kabul ediyorlardı.

Jhon «Bu kız delirmiş olmalı» diye cevap verdi «Şayet bir tane beyaz saç bulsam, tereddütsüz yiyeceğim. Bahse girerim.»

«Oh, göremiyorsun. Uzaktan bakıyorsun tatlım. Fakat kız birkaç tel olduğunu söylemişti.» Sonra umursamıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı «Kim aldırıyor sanki?» dedi. «Bir çok kadınların, daha otuzuna gelmeden saçları bembeyaz oluyor. Bense henüz yirmidokuzuma basmadım.»

Halbuki otuz üç yaşındaydı. Jhon onun doğum kâğıdını görmüştü. Hatta Linda göstermişti. Fakat herşeye rağmen göz göre göre yalan atmaktan çekinmiyordu. Daha fazla karışık mevzulara girmeye fırsat bırakmadan Jhon cebinden mektubu çıkardı. Bu mektubu ne zaman aldığı artık bir mesele olamazdı.

«Linda» dedi. «Charlie Raines'den bir mektup aldım.»

Karısı ilk önce gayet lâkayt bir tavırla «Charlie'den mi?» diye sordu. Sonra âlâkası arttı, şüphe ile gözleri irileşti «Fakat sen mektupları ben Pittsfield'de gitmeden evvel almıştın. Bu onların içinde değil miydi? Niçin bana o zaman bahsetmedin?»

«Seninle konuşmadan evvel bu mektup hususunda biraz düşünmek istedim.»

«Düşünmek mi istedin? Niçin düşünmek istedin? Ne yazıyor?»

Jhon mektubu karısına uzattı «Okumak istemez misin?» diye sordu.

İlk önce «Tabii ki okumak isterim» dedi. Sonra vazgeçti «Onu sen oku daha iyi olur.» diye ilâve etti.

Jhon, okuyabilmesi için karısının gözlük takmak mecburiyetinde olduğunu unutmuştu. Linda gözlük takmamak için mektubu okumaktan vazgeçmişti. Cebinden çıkarmış olduğu zarfı açtı ve mektubu eline aldı.

«Birhayli uzun» dedi «Charlie her zamanki gibi uzatmış.»

Sonra okudu:

Sevgili Jhon,

Uzaklarda nasılsınız. İlk önce şunu bilmenizi isterim ki hiçbir an sizleri unutmuş değiliz. Daima aklımızdasınız. Bugün öğleden sonra bir zirve toplantısı yapmış olduğumuzu sana söyleyeyim. Denham Galerisindeki açmış olduğun serginin muvaffak olamamasına son derece üzüldük. Münekkitlerin insafsızca konuşmalarına aldırma. Bu daha senin ilk sergin. Bizimle beraber çalışmaya başladığın zaman sergilerin çok sükse toplıyacaktır. Bundan eminiz. Fakat ilk serginin muvaffak olamaması gerek mâli ve gerekse diğer bakımlardan senin için yıkıcı oldu, bunu biliyoruz. Bizlerden ayrılıp gittiğin zaman geçimini, yapmış olduğun resimlerle temin etmekten başka çaren yoktu. Fakat bugünkü durumda onları satmakta birhayli güçlük çekeceksin.

Tahmin ederim ki bizleri şimdiye kadar kâfi derecede tanıdın. Bir avuç Yahudinin Araplara boyun eğmediği gibi, biz de mücadele meydanından çekilmeyeceğiz. H.C. doktoru vasıtasıyla güzel sanatlar akademisinin müdürünü sıkıştırdı. Sana başka fırsatlar da tanıyacaklar. Bizim müessesede birkaç haftadan beri reklâm ressamlığı açık. Aradığımız kimseyi bulamıyoruz. Biliyorsun bu tip ressamlar ağaçtan toplanmıyor. Biz senin bu iş için bulunmaz bir eleman olduğun hususunda hemfikiriz. H.C. de seni münasip görüyor. Para meselesini düşünme. İkramiyeleri de hesaplıyacak olur-

sak, buradan ayrıldığın zaman eline geçenin iki mislini alacaksın. Beni yanlış anlama, senin hususi işlerine burnumu sokmak istemem. Fakat gideli on ay oldu. O küçük kasaba evlerinden artık bıkmışsındır diye düşündüm. Seni hiç bir zaman (Raines ve Raines) firmasının haricinde düşünmedik, daima bu aileden saydık. Artık bizlere döneceğini ümit ediyoruz.

Bu hususta iyice düşün Jhon ve kararından bizi mümkün olduğu kadar çabuk haberdar et. Hususi olarak konuşacak olursam, bu senin için kaçırılacak bir fırsat değil derim. Hem burada çalışır, hem de kendi resimlerinle uğraşırsın. Bu hafta içinde inşallah yazıhaneye gelirsin de, bunları daha etraflı konuşuruz. Seni sabırsızlıkla bekliyoruz. Lindaya selâmlarımızı söyle.

Dostun Charlie Raines

Jhon mektubu okuduğu esnada, bambaşka şeyler düşünüyordu. O kendikendisini biliyordu. Münekkitlerin tenkitlerine ve Linda'nın istihzalarına rağmen resim sahasında kendi yolunu bulup düzlüğe çıkacağından, muvaffak olacağından emindi. Ticarî zihniyetle resimler yaparak, çok kıymet verdiği san'atını öldürmek istemiyordu. Newyork'a dönmesine engel olan ikinci sebep ise karısı Linda idi. Linda, Newyork'ta şimdikinden çok daha fena vaziyette idi, fakat bütün eskileri unutmuştu. Tabii ki oraya dönmeyi arzu ediyordu. Zira burada kendisini, sürgüne gönderilmiş bir zavallı gibi görüyordu. Manhattın'da tekrar Mrs. Raines'le ve Parkinson'larla buluşacak olursa yine eski günlere dönecekti. Jhon bunu çok iyi biliyordu.

Arkadaşı Dr. Mac Allister ona hakikati olduğu gibi söyliyen tek kimse idi.

«Linda, bir hasta olarak benim elime bırakılmadığı ve Newyork'ta kaldığı takdirde bir iki sene içinde tedavisi kabil olmaz bir alkolik haline gelecek.» demişti.

Jhon mektubu yavaşça masanın üzerine bıraktı ve ilk defa olarak karısına baktı. Onun, daha mektu-

bu bitirmeden yaygarayı basacağını tahmin etmişti. Fakat aldanmıştı. Linda gayet sakin olarak, ikinci sigarasını yakıyordu. Başını kaldırdı ve kocasına baktı.

«Newyork'a dönmiyecek misin?» diye sordu.

Jhon kendi kendisini suçlu hissediyordu. Aca-
ba karısının hakkında yanlış mı karar vermişti?

«Gitmiyeceğimi mi tahmin ediyorsun?» dedi.

«Tabii öyle tahmin ediyorum. Sen resim yapabileceğine inanıyorsun. Kritiklerin söylediği şeylere al-
dırdığın yok. Resim yapmak istiyorsun. Senin için mü-
him olan yalnız resim yapmak.»

«Tekrar Newyork'a dönemem Linda. Açlıktan ölsek dahi dönemem, halbuki hamdolsun öyle bir du-
rumum yok. En azından dört beş sene dönmememiz lâ-
zım. Bunun sebebini biliyorsun.» diyen Jhon karısına doğru ilerledi ve elini onun omuzuna koyarak, ilâve et-
ti: «Geri dönmemiz herşeyin sonu olur. Bunu anlamı-
yor musun? Yirmi dört saat hiç durmadan çalışmam
icap edecek. Ancak onların işlerinden fırsat buldukça
resim yapabileceğim. Resim yapmak ikinci derecede ça-
lışılacak bir mevzu değildir. Yarın Newyork'a gidip
Charlie'ye herşeyi anlatacağım. Beni anlayacağından
eminim. Bütün bunlar kadının ümitlerini kırıyordu, fa-
kat hepsi hakikatti. Jhon devam etti. Bundan başka be-
nim kolay kolay karar vermediğimi bilirsin. Newyork'-
tan ayrılma kararını beraber vermiştik. Bu karar be-
nim olduğu kadar senin de menfaatine idi. Hatırlamı-
yor musun?»

Linda birdenbire kaskatı kesilmişti. «Benim de
menfaatime miydi?» diye bağırdı. «Benim de menfaa-
timeymiş. Ne demek istiyorsun?»

«Benim şikâyet ettiğim kadar sen de Newyork'-
tan şikâyet ediyordun. Sen...»

Linda onu susturdu «Ben mi?» diye hayretle
sordu «Ben mi Newyork'tan şikâyet ediyordum? Sen
aklını kaybetmişsin. Newyork'u hayatım kadar seve-
rim.»

Jhon herşeyi söylediği için rahatlamıştı, rahat-
lık bütün vücudunu kaplamıştı.

Linda devam etti «Hayallemediğim tek bir dakikam geçmiyor. Buradan, bu pis insanlardan kurtulup yine kendi hayatıma kavuşacağım anı rüyalarımda görüyorum. Her an Newyork'a döneceğim, arkadaşlarıma kavuşacağım dakikaları tahayyül ediyorum. Buraya geldiğimiz andanberi sana hiç birşey söylemedim. Hiçbir şikâyetle bulunmak istemedim. Yine de bulunmıyacaktım. Fakat senin bu menhus yere benim yüzümden geldiğimizi söylemen, sabrımı taşırdı...»

«Linda yalnız senin için demedim... biliyorsun demedim. Ben dedim ki...»

«Senin ne dediğin beni alâkadar etmez.» diye bağırırken kadının alt dudağı titriyordu. «Benim hiç bir kıymetim yok. Bunu zaten biliyordum. Ben sadece senin yanında bulunması icap eden bir kadınam. Yemek pişiren, evi temizliyen bir kadın. Bu, kadınlığın çilesi öyle değil mi? Sen dışarda resimlerinle uğraşırken, ben evdeki vazifelerimi yapmalıyım, değil mi? Ancak resim yapmaktan ve çocuklardan fırsat olunca beraber olabiliriz, birbirimize yaklaşabiliriz. Ben bu evde neyim? Bir hiç. Allahım... Allahım...» diye başını ellerinin arasına alan Linda'ya acıyarak bakan Jhon.

«Linda» diye bağırdı.

İçki tesirini göstermeye başlamıştı. Karısı bütün ihtiyatı elden kaçırmıştı. Artık hislerini kontrol edemiyordu. Jhon ona bakıyor, âdeta Linda'dan nefret ediyordu.

Karısının istihza ile boğuklaşmış sesi kulaklarında çınladı «Resim yapabildiğini mi zannediyorsun?» dedi. «Bunu sana söylemiyecektim, yemin ederim ki söylemiyecektim. Sen resim yapamıyorsun. Bunu yalnız kritikler değil, herkes biliyor. Stonville'de kime istersen sor. Herkes sana gülüyor. Seninle beraber, ben de alay mevzuu oluyorum. Senin... senin yakışıklı olduğunu, iyi olduğunu söylüyorlar.» Hışım la ayağa kalktı, kuklaya benziyordu. Ağzından zor anlaşılır kelimeler dökülerek, Jhon'a bakmadan odanın öbür tarafına doğru yürüdü. «Sen kim, yakışıklılık kim. Niçin kendi ken-

diñi bu deliliğin uğrunda harcıyorsun? Allahım nedir bunlar?...»

Jhon'un def'alarca duyduğu kelimeler, su damlaları gibi etrafa sıçırıyordu. Her kelime sinirlerine inen bir balyoz tesiri yapıyordu.

«Evlenebileceğim bir sürü başka erkek vardı. Gorge Krasner'le evlenebilirdim. Krasner müessesesinin sahibi ile. Başkaları da vardı. Şeyle de evlenebilirdim...»

Linda odayı geçmiş ve barın yanına gelmişti. Ne yaptığını bilmez bir vaziyette barın altına uzandı ve cin şişesini yakaladı.

Jhon «Linda.» diye bağırdı.

Genç kadın ona aldırmadı.

Jhon, bir kere daha «Linda.» dedi.

Kadın pürhiddet ona döndü ve küçümseyerek: «Niçin bana öyle bağıırıyorsun?» diye karşılık verdi.

Jhon «Yapma» dedi «Allahtan kork, çektiğimiz yeter. Yapma.»

«Yapma, yapma! Neyi yapmıyayım? Neden bahsediyorsun?»

«Linda yalvarırım. Kendine acımıyorsan bana acı. Tekrar başlama. Sana bir faydası olmaz.»

Linda şaşırmış gibi bir tavır takınmıştı «Neyin bir faydası olmaz?» diye hayretle sordu. Sonra herşeyi anladığını ifade eder şekilde baktı «Allahım» dedi. «İnşallah benim içki içeceğimi düşünmedin. Sadece şişeleri düzeltiyordum.»

Jhon hiçbir şey demedi. Kolları iki yanına sarkmış öyle duruyordu.

Kadın sesini daha fazla yükselterek «Öyle değil mi?» diye sordu. «Bu şekilde hareket ederek haklı mı çıkacağını zannediyorsun? Kendini bilmez bir kız, saçlarımda beyaz var dediği için Pittsfield'de içki içtiğimi söyleyeceksin herhalde. Oh çok akıllısın. Kabahatini nasıl örteceğini biliyorsun. Değil mi? Sana söyleyeyim, aylar var ki ağzıma içki koymadım. Evet biliyo-

rum, gittiğim toplantılarda içtiğim birkaç kadeh kokteyl bana dokunmuştu fakat...»

Linda daha fazla devam edemedi ve boğuk, boğuk ağlıyarak, odanın karşı tarafında duran Jhon'a doğru koştu ve kollarına atıldı. Başını kocasının göğsüne bastırmıştı.

«Oh bana yardım et. Bana yardım et. Bana yardım et sevgilim.» diye söyleniyordu.

Şimdi hakikaten ağlıyordu, içten gelen bir ağlamaydı bu. Jhon anlıyordu. Bu sefer numara değildi. Elini karısının omuzuna koydu. O anda içini bir his kapladı. Ağa yakalanmış bir hayvan gibi, korkuyla titredi.

Karısının saçlarını okşarken «Sana bir faydası olamazdı.» diye mırıldandı. «Newyork'a geri dönmemiz hiç birşeyi değiştirmezdi.»

«Çok korkuyorum.»

«Biliyorum.»

«Bütün bunları söylemek istemedim Jhon. İstemedim.»

«Biliyorum.»

«Söylediklerim doğru değildi. Hakikaten doğru değildi. Bunları söylemek istememiştim. Oh Jhon bana yardım edersen...»

Jhon ümide kapılmıştı. Belki de doktora gitmeye razı olur diye düşündü.

«Eğer Mac Allister'e gitmeyi istiyorsan?» diye sordu.

Göğsüne yaslanmış olan Linda'nın vücudu korkuyla titredi «Hayır» diye bağırdı. «Bunu yapamazsın. Bana bunu yapamazsın. Beni bir tımarhaneye kapataamazsın...»

«Biliyorsun Linda. Mac Allister eski bir arkadaşımdır. Hem seni öyle bir yere de koymayız. Farklı muamele görürsün.»

«Hayır .Oradan bahsetme. Hayır...» Yine kriz gelmiş ve Lindanın parmakları gömleğinin üzerinde kıvrılmış kalmıştı «İyiyim artık sevgilim.» Tamamen iyileştim. Affet beni sevgilim. Bütün bunları nasıl söyledim? Tabii

anlıyorum, tekrar Newyork'a dönmemize lüzum yok. Burada, ikimiz bir arada çok iyiyiz. Newyork'tan daha iyiyiz. Evet, bugün Pittisfield'de sadece bir kadeh içtim, itiraf ediyorum. Fakat yemin ederim ki sadece bir kadeh. Korkacak birşey yok iyiyim...»

Geri çekilip, kocasından ayrılan Linda'nın iri yeşil gözleri, gözyaşları içinde parıldıyordu. Kadın kocasına tebessüm ederek bakıyordu.

«Bu iptilâdan kurtulabilmem için zaman geçmesi lâzımdı, okadar. Anlamıyor musun? Artık hepsi geçti, iyi oldum. Biliyorum kolay değildi. Şayet bana bu şekilde hareket etmeseydin, tedbir almasaydın iyileşmem mümkün olmazdı.»

Kolunu uzattı ve kocasının boynuna doladı, onu sevdi, okşadı. Hâlâ hayal âleminde yaşıyor ve ümi-de kapılıyordu. Hâlâ kendisini çok hassas bir kadın olarak görüyordu. Anlaşılamamış bir kadındı, kocası ona karşı kaba davranmıştı.

Karısının bu hali bile onu şüpheyse sevk ediyordu.

Linda «Sevgilim» dedi. «Acele etmen giyinmen lâzım. Vikie'nin doğum günü partisine yetişebilmen için hemen yola çıkman lâzım.»

«Hazırlanmam mı lâzım? Sen gelmiyor musun?»

«Oh. Ben gelemeyeceğim. Mümkün değil. Hali-me bak.»

«Öyleyse ben de gitmiyeyim.»

«Fakat senin gitmen icap eder. İkimizden birisinin gitmesi lâzım. Sonra ne düşünürlersin? Bu lâletta-yin bir toplantı değil. Vikie'nin doğum günü partisi. He-diye de götürmeniz lâzım. Ona selâmlarımı söyle ve başımın ağrıdığını, onun için gidemediğimi anlat. Bir müddet istirahat edecek olursam, düzelirim.»

Jhon'un oturduğu yerden bar tamamen görülebiliyordu. Elinde olmadan bakışları cin şişesine takıldı.

Linda da onun baktığı tarafa bakıyordu. «İnan, bana itimat et Jhon» dedi. «Bir kere olsun itimat et.

Bana itimat etmenin benim için ne kadar faydalı olduğunu bir bilsen.»

Yine hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Yine içten ağlıyordu. Bu kadın bir muammaydı. Jhon düşünüyordu, acaba Carey'lere telefon edip, gelebileceklerini bildirirse daha mı iyi olacaktı? Yoksa ona bir şans daha mı tanınmalıydı? Fakat onu burada yalnız başına bırakacak olursa...

Jhon, Linda'ya döndü. Kadının suratı küçük bir kızinki kadar masumdu.

«Vikie benim baş ağrımı bilir zaten» dedi. «Onların hepsi bilirler. Son dakikaya kadar iyi olduğumu, tam çıkarken baş ağrımın tuttuğunu, onun için telefon edemediğimi anlat onlara.»

Linda'ya itimat etmemeli miydi? Şayet itimat etmezse evlilik bağlarını kökünden sarsmış olmayacak mıydı?

«Hakikaten, benim yalnız gitmem doğru olur mu?» diye sordu. «Hakikaten gitmemi istiyor musun?»

«Evet. Evet. Yemin ederim ki içmiyeceğim. Yemin ederim.»

«O halde gideceğim. Hediye nerede?»

«Yukarda yatak odasında. Güzelce ambalâjlanmış vaziyette. Ben elimle paket yaptım.» Diye cevap veren Linda şimdi gayet memnun tebessüm ediyordu. Kollarını Jhon'un beline doladı, sonra bereberce yukarı kata çıktılar. Jhon, Vikie için, birkaç gün evvel bir tepsi satın almış olduklarını hatırlıyordu. Tepsiyi antikacı dükkânındaki kadın paketlemişti. Karısı paket hususunda bile yalan söylemişti.

Odaya girer girmez Linda yatağa uzandı. Jhon da iş elbiselerini çıkararak banyoya geçti. Tekrar odaya döndüğü vakit karısını hâlâ yatakta uzanır buldu. Gözleri kapalıydı. Çamaşırlarını giydi, temiz bir gömlek bulup sırtına geçirdi. Elbiselerini de giyip aynanın karşısına saçını taramak üzere geldiği zaman karısının yumuşak bir eda ile:

«Jhon, Jhon sevgilim,» diye mırıldandığını duydu.

Tarağı masanın üzerine bırakıp geri döndüğü vakit, onun gözlerini açmış ve yattığı yerden kollarını kendisine doğru uzatmış olduğunu gördü. Yatağa yaklaştı. Linda «Beni öp Jhon.» diye fısıldadı.

Ressam yatağa eğildi. Karısı kollarını onun boynuna doladı. Kocasının dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. İhtirasla Jhon'u öptü. Nefesinde belirli olarak nâne likörünün keskin kokusu hissediliyordu.

«Affet beni Jhon.» dedi.

«Peki artık. Herşey bitti.»

«Senin mes'ut olmanı istiyorum. Dünyada yeğâne istediğim şey bu. Yapmak istediğin herşeyi yap sevgilim. İstedığın gibi yaşa. Hiç birşeyin kıymeti yok. Benim için yalnız sen varsın.»

«Bunu biliyorum Linda.»

Karısının kolları hâlâ boynundaydı. Dudakları çenesine değdi «Şayet Newyork'a dönmeyi kabul etseydin, iki misli vereceklerine olduğuna göre senede yirmibeşbin dolar alacaktın, değil mi Jhon?»

«Evet. Öyle olacaktı.»

Linda sırtarak güldü «Şimdi ise tam mânası ile fakiriz değil mi?» dedi.

Kocasının saçlarını karıştırarak kollarını açtı. Onu bıraktı.

«Bir müddet daha istirahat edip sonra kalkacağım. Kendime yiyecek birşeyler hazırlıyacağım. Eve dönmek için acele etme, keyfine bak. Benim için geceyi berbat etmeni istemiyorum. Vikie'ye, oradakilerin hepsine sevgilerimi söyle. Gidemediğim için nekadard üzüldüğümü anlat.»

«Tabii anlatırım.»

Jhon kapıya doğru yürüdü.

Linda «Sevgilim» diye onu durdurdu «Tepsiyi unuttun. Benim kendi elimle hazırlayıp, paketlediğim tepsiyi de götür.»

Jhon eski sedan arabasına bindi. Elindeki altın sarısı bir kâğıda sarılı, bembeyaz kurdeleli tepsiyi yanına bıraktı. Carey'lere gitmek üzere yola çıktı.

Endişelenmemeliyim diye kendi kendine düşündü. Uzun zamandan beri şüphe, onun en büyük düşmanı olmuştu. Yüzyüze geldiği tatsız olayları, eskisi gibi metanetle karşılayamıyordu artık. Linda'nın evde ne yapacağını düşününce düşününce, yola devam etti. Bu ızdırap yükünü taşımak çok güçtü.

Belki de Linda kendine hâkim olabilirdi. Eve döndüğü zaman bütün bunların kötü bir rüya olduğunu da görmesi mümkündü. Karısının, dediği gibi iyileşmiş, kendi kendisini kontrol edebilecek duruma gelmiş olması mümkündü. Daima şüphe içinde bocalamak Jhon'da kötü bir âdet halini almıştı.

Brad Carey ve karısı Vikie, Stonville'in en güzel yeri olan Sheldon gölünün kenarında oturuyorlardı. Evleri, bir tepenin altında bulunan Hamilton'ların eski çiftlik binasından yarım mil daha ilerdeydi. Çiftlik binasının arkasında orman başlıyordu. Brad Carey, Mr. Carey'in tek oğlu idi. Yaşlı Mr. Carey'in senelerden beri devam edegelen bir kâğıt fabrikası vardı. New England'ın en eski ailelerinden biri idiler. Brad bu fabrikada, beş seneden beri umum müdür vekili olarak çalışıyordu. Tek mirasçı idi. California'lı ve zengin bir kız olan Vikie ile evlenmişti.

Stonville, Berkshire'in merkezi olmasına rağmen pek hareketli bir yer değildi. Fakat yazın şaşılacak derecede kalabalıklaşır, Newyork'lularla dolardı.

İhtiyar Mr. Carey uzun senelerden beri burada yaşıyordu ve aile içinde kayıtsız şartsız hâkimdi. Carey'-

lerden başka, daima California'ya seyahatler yapan Fisher'ler de eski bir aile idi. Bu iki aileden sonra, şehirde tanınmış olan Moreland ailesi vardı. Brad Moreland ve karısı Roz. Timmie'nin annesi ve babası. Brad, tarihî romanlar yayınlıyan bir müessesenin hissedarı idi. Hemen hemen her kışı Avrupa'da geçirirlerdi. Şimdi Fisherler Stonville'de değillerdi. Partiye Morelandlar, ihtiyar Mr. Carey ve bir de Jhon'la, Linda davet edilmişlerdi. Moreland ailesi ve Carey ailesi daima birbirlerine gider gelirlerdi. Her iki aile de ihtiyar Carey'in otoritesine baş eğmişlerdi. Stonville'e gelişlerinden altı ay geçmeden Linda da onların arasına katılmıştı. Onu da artık, yabancı karşılamıyan Carey ve Moreland aileleri her toplantılarına davet ediyorlardı. Jhon bu insanlarla anlaşabilecek yaradılıştı değildi. Sadece, Brad Carey ve karısı Vikie ile ahbaplık yapabiliyordu. Linda, hernekadar ihtiyar Carey ve Moreland'larla fazlası ile samimi idiyse de bunlar güvenilecek kimseler değillerdi. En ufak bir sebeple onu ortada bırakacak karakter-deydiler.

Jhon, Fisher'lerin boş evini geçince, tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Önünde akçe ağaçlarından meydana gelmiş bir orman uzanıyordu. Akşamın alaca karanlığında bu orman, çok güzel bir manzara meydana getiriyordu. Her taraf sakindi, cennet gibiydi. Bir kere daha midesinin bir tuhaf olduğunu şüphe ile kıvrıldığını hissetti. İkinci keredir ki Linda, baş ağrısını bahane ederek kendisini yalnız gönderiyordu. Bakalım bu hal tekerrür edecek miydi?. Linda yalandan da olsa çok candan hareket ederek, karşısındaki kimselerin âlâkalarını çekmeyi becerirdi.

Bir hafta evveldi «Sevgili Vikie» demişti. «Senin doğum günü partini sabırsızlıkla bekliyorum. Benim için unutamıyacağım bir değişiklik olacak. Artık tamamen sizlerden olduğumu hissediyorum.»

Jhon anayola çıktı. Bu yol göl kenarı boyunca ilerliyordu. Daha sonra Carey'lerin evine sapan taşlık yola döndü. Binanın arka tarafındaki park yerine doğru otomobilini sürdü. İhtiyar Carey'in Cadillağı, Brad

Carey'in Buick arabasının yanına park edilmişti. Fakat Morelandlar'ın Avrupa'dan getirmiş oldukları Mercedes daha gözükmüyordu. Jhon eline hediye olarak getirmiş olduğu tepsiyi aldı ve otomobilden çıktı. Kapıya doğru ilerledi, zili çaldı. Bu sırada arkasında bir gürültü duydu ve dönerek baktı. Leroy Philips binmiş olduğu bisikletle bahçede dolaşıyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek ve gri bir pantolon vardı. Leroy'un annesi ve babası genç Carey'lerin yanında çalışıyorlardı. Annesi aşçılık yapıyordu, babası da uşak olarak hizmet ediyordu. Gelen misafirlerin gözünden uzak tutmak için çocuğu bahçeye çıkarmış olacaktı. Jhon onu Carey'lerin evinde daha evvel hiç görmemişti. Küçük çocuk son bir kere daha pedalı çevirdi ve gülümseyerek «İyi akşamlar Mr. Hamilton.» dedi.

«Merhaba Leroy.»

Leroy utanarak önüne baktı ve ilâve etti «Bugün yüzmeye gittik. Hepimiz gittik .Emily, Angel Buck ve... ve Timmie, hepimiz.»

«Sahi mi?»

«Evet.» diyen çocuk, alnına dökülmüş olan koyu siyah saçlarının altından baktı, müteredditdi. «Hem Emily ile Angel birşey biliyorlar. Bir sırları var, bize söylemediler.» diye ilâve etti.

«Nasıl bir sır bu?»

«Büyük, korkunç bir sır. Acaba bana söylerler mi dersiniz Mr. Hamilton?»

«Belki de söylerler.»

«Fakat söylemeyiz dediler. Söylemiyorlar. Timmie'nin babası ona yeni bir feza elbisesi almış. Timmie, sırlarını söylemesi için, elbiseyi Angel'in giymesine müsaade edeceğini söyledi, fakat Angel kabul etmedi. Ded ki...»

Bu sırada sokak kapısı açıldı ve beyaz ceket, siyah pantolonu ile uşak Alonso Philipps gözüktü. Jhon'un içeri girmesi için yana çekildi. Bu sırada gözüne oğlu ilişti. Kaşları hiddetle çatıldı. Oğluna, «Burada ne işin var?» diye bağırdı. «Bisikleti bu tarafa getirme diye sana kaç defa tenbih ettim. Çabuk kaybol, ayak altında

dolaşma.» Sonra tekrar Jhon'a döndü «Sizin için buralarda bekliyor Mr. Hamilton. Geleceğinizi biliyordu. Bu çocuk sizi deli gibi seviyor. Yalnız o değil bütün çocuklar size bayılıyorlar. İçeri buyrun efendim .Tarasta oturuyorlar, kokteyllerini içiyorlar. Hepsi oradalar. Bu gece Mrs. Hamilton sizinle beraber değil mi?» diye sordu.

«Hayır, başı ağrıdığı için gelemedi.»

«Çok ayıp, doğum günü partisine gelmesi icap ederdi.»

Jhon uşağı takip etti ve oturma odasından geçerek, etrafı demir parmaklıkla çevrili tarasa çıktı.

Evin önüne isabet eden bu taras baştanbaşa Sheldon gölüne bakıyordu. Evin arkası kuzey tarafına doğru idi. Sırtını şehre dönmüş gibi bir hali vardı. Bu göl sanki yalnız Carey'lerindi. Kenarında başka hiçbir ev yoktu.

Bütün aile, tarasta demir bir masanın etrafına oturmuşlardı. Üstlerinde, beyaz ve mavi kumaştan yapılmış bir güneşlik vardı. İhtiyar Mr. Carey elinde, Martini bardağı olduğu halde oturuyordu. Sakin, gururlu ve korkunçtu. Sanki bu toplantıya lütfen gelmiş gibi bir hali vardı. Solgun yüzlü karısı ise yanına oturmuş, elinden düşürmediği örgüsünü telâşlı, telâşlı örüyordu. Brad Carey, çekingen ve muti bir evlât rolünde, buz kabininden bardaklara buz koyuyordu. Karısı Vikie ortadaki masanın başında dikilmişti. Üzerinde, doğum günü için gönderilmiş olan hediyelerin bulunduğu masayı kontrol ediyordu.

Jhon'u ilk olarak ihtiyar Carey'ler gördüler, fakat görmemezliğe geldiler. Bu onların âdeti idi. Etiket çok dikkat ederler, takdim merasimini beklerlerdi. Zaten Mr. Carey, ondan hoşlanmazdı. Brad barın arkasından elini salladı. Vikie ise hemen koşarak yanına geldi.

«İyi akşamlar Jhon» dedi. «Seni gördüğüme çok memnun oldum. Fakat Linda nerede?»

Vikie'nin acayip bir yüzü ve sade bir güzelliği vardı. Yüzünden eksik etmediği tebessümü Jhon'un içi-

nı ısıtırdı. Hediyeıı verdikten sonra, özür dileyerek vaziyeti anlattı. Genç kadın esefle başını salladı.

«Zavalı Linda. Nekadar fena» dedi.

İyi bir şekilde traş olmuş ve giyinmiş olan Brad, Jhon'un Martinisini getirdi. İhtiyar Mr. Carey'in bulunduğu toplantılarda herkes Martini içmek mecburiyetindeydi. Öyle istediklerini içemezlerdi. Martini Carey'lerin değişmez içkileri haline gelmişti. Fakat Linda istisna teşkil ederdi. Onun içki içmediğini hepsi bilirlerdi. Bu sebeple daima Linda için domates suyu bulundurulurdu.

Vikie «Sevgilim» dedi. «Linda'nın yine mahut baş ağrılarından biri tutmuş, gelmemiş.»

Brad, mavi gözleri ile dik, dik Jhon'a baktı «Vah, vah. Zavallı Linda» dedi. «Bu günü sabırsızlıkla bekliyordu. Gelemediyecek kadar fena mıydı?»

Jhon «Maalesef fenaydı. Baş ağrısı tuttuğu zaman hiçbir şey yapamaz oluyor.» diye izah etti.

Linda ile hoş dakikalar geçirmiş olan ihtiyar Mr. Carey, alçak sesle karısına Linda Hamilton'un niçin gelmediğini sordu. Karısı da başının ağrıdığını, bunun için gelemediğini anlattı.

Buna canı sıkılan ihtiyar somurtarak «Bir baş ağrısı yüzünden insan doğum günü partisini kaçırmı mı hiç?» diye mırıldandı.

Vikie ona cevap verdi «Bu alelâde bir baş ağrısı değil baba. Çok fena bir ağrı.» Sonra Jhon'un elinden almış olduğu paketin ambalâjını yırttı ve hediye için ona teşekkür etti.

Mr. Carey karısına «Ona ne hediye getirmişler?» diye sordu.

Karısı, «Zannedersenem» dedi. «Bir tepsi.»

Jhon, tam Mr. Carey'e hürmetlerini bildirmek için eğildiği sırada arkalarında bir ses duydu «Mes'ut günler, sevgili Vikie.» İçeri Gordon ve Roz Moreland girmişlerdi. Roz'un elinde kocaman bir paket vardı. Sanki paketin ağırlığı altında ezilmiş bir haldeydi. Gordon ise bir kolunu havaya kaldırmış, çok hafif, pembe

renkte yay gibi bir şey taşıyordu. Roz'un elindeki büyük paketin aksine, çok küçük bir paketti.

Carey'ler ve Moreland'lar birbirlerine sarmaş dolaş olmuşlardı, öpüşüyor ve bağırıyorlardı.

Roz, «Sevgili Vikie çabuk paketleri aç» dedi. «Bunları, taa Avrupa'dan getirdik. Taormina'da küçük bir dükkândan aldık.»

«Oh, Roz. Buna lüzum yoktu...»

Paketlerden büyüğü açıldığı zaman, Sicilyalı köylülerin yaptığı işlemeli bir hançer ortaya çıktı. Küçük pakette ise, bir çift gümüş küpe vardı. Minyatür eşek arabası yapılmış ve üstü mine ile işlenmişti.

Vikie bunlara bayıldı. İhtiyar Mr. Carey ise memnun, memnun gülüyordu. Herkes getirilen martinisini eline almıştı. Moreland'lar, Fisher'lerin California'dan göndermiş oldukları hediye de gösterdi. İhtiyar Carey de onlara Linda'nın niçin gelemediğini, hiç kimseye fırsat bırakmadan hemen anlattı.

Sadece Timmie onların arasında değildi... Carey'ler çocukların ebeveynleri ile beraber gezmeleri taraftarıydılar. Morelandlar da çocuğun kendi başına kalmasını istemezlerdi. Herkes biribiri ile konuşuyordu, Jhon da Timmie'nin yanına yaklaştı. Bu çocuk da diğerleri gibi kendisini çok severdi, arkasından ayrılmazdı. Diğer çocuklara nazaran Timmie, daha mızız ve yaramazdı. Fakat Jhon onu idare etmesini bilirdi.

Timmie heyecan içinde Jhon'a, babasının aldığı yeni elbiseden bahsediyordu.

«Babam bu gün Pitsfield'den almış. Fakat işi çokmuş getirememiş. Yakında getirecek. Bu lâlettayin bir elbise değil, feza elbisesi. Baş için de mikadan büyük bir balonu var. Belki Buck ta aynısını alacak. Ama belki dedi...»

Bu sırada Roz Moreland onlara yaklaştı ve azarlar gibi, oğluna «Timmie. zavalı Mr. Hamilton bütün gece senin feza elbiseni dinliyecek değil.» dedi. Aynı zamanda Linda için çok üzüldüğünü söyledi. Dudaklarının arasında uzun, kaplumbağa kabuğu deseninde bir sigara vardı. «Sevgili Timmie, haydi sen biraz dışa-

rı çık, o kurnaz zenci arkadaşınla oyna» diye ilâve etti. «Mr. Hamilton, ben ve Gordon zenci düşmanı değiliz. Bunu saçma buluyoruz. Geçen yaz Marekeş'teydik. Timmie'nin Arap bir arkadaşı vardı. Çok severdik, adı Abdullah'tı.»

Timmie lâfa karıştı «Onun adı Abdullah değildi. Ahmet'ti.»

Mrs. Moreland eli ile oğlunun başını okşadı «Herşeye bukadar fazla karışma bakayım. Hadi sen arkadaşını bul.» dedi. «Zavallı Linda'ya çok yazık Mr. Hamilton. Sicilya'ya yapığımız seyahate ait filimleri de getirdik. Sizleri bu seyahat hâtıraları ile sıkmayız herhalde? Fakat Mr. Carey çok ısrar etti de...»

Diğerleri, hep birden büyük demir sandalyelere oturmuşlar, martinilerini yudumluyorlardı. Carey'lerin karakteristik ve değişmez partileri bu şekilde devam ediyordu.

Jhon, mevzu göl felâketine geldiği zaman, bir sandalyeye oturdu. Elinde martinisi vardı. Linda hususunda içi rahat değildi, fakat etrafa belli etmiyordu. Carey'lerin partilerinde belli mevzular konuşulurdu. Birinci mevzu Mr. Carey'in bu yaz geçirmiş olduğu otomobil kazası idi. Uzun, uzun Mr. Carey'in aylarca hastahanede kalışı, iyileşisi, oradakilerin gösterdikleri ihtimam konuşulmuştu. İhtiyar Carey'in başına gelen talihsizlikten bahsolunmuştu. İkinci mevzu ise göldü.

Göl kenarında yazlık bir otel yapılması isteniyordu. Fakat Mr. Carey buna taraftar değildi. Şehir meclisi âzalarından bazıları birleşerek, onun bu kararına itiraz etmişlerdi. Şehrin ilerlemesi bakımından otele yapılmasını istiyorlardı. Bu sebeple üç gün içinde şehirde toplanılacak ve rey usulü ile bu mesele halledilecekti.

İhtiyar Carey toplantıda bulunan herkese emrediyordu.

«Burada bulunan herkes seçime girecek.» Di-yordu. «Sen bile geleceksin Hamilton. Bana karşı olanları hep beraber yıkacağız. Onların bazılarınının üzerin-

de baskı yapabilirim. Meselâ genç Standon elde demektir...»

Misafirler ikinci martinilerini, bitirmişler, yarınışar kadeh daha içiyorlardı. Carey'lerin toplantılarında daima iki kadeh martini içilirdi. Fazlasına ihtiyar Carey müsaade etmezdi. Fakat doğum günü partisi gibi toplantılarda ve çok mühim meseleler konuşulurken bu miktara bir yarım kadeh daha ilâve edilirdi. Brad son yarım kadehleri doldurma işini bizzat kendisi yapardı, ölçüyü geçirmemeye dikkat ederdi. Bilâhare hep beraber akşam yemeği için içeri girdiler. Orada aile şakaları ve gülüşmeler başladı. İhtiyar, göl projesinde, karşı gelenleri nasıl mağlûp edeceğini düşünüyordu. Bu hissin tesiri altında sarhoş olmuştu. Göl kenarında yalnız Carey ailesi oturuyordu. Kendi dünyalarına yabancıların girmesine müsaade etmiyecekti.

Her ne kadar bu dünyaya Jhon'un girmesine müsaade etmişse de başka yabancı istemiyordu. Zira Mrs. Hamilton aralarında bir nezaket elçisi olarak bulunabilecek değerinde bir kadındı. Jhon şimdi Linda'yı daha iyi anlayabiliyordu. Carey'lere düşkünlüğünün sebebini bulmuştu. Çünkü o da ihtiyar Carey gibi düşünürdü. Zengin ve kendilerini üstün gören kimselerin dünyasında yaşamak, hususi muamele görmek onun idealiydi. Nitekim geçen sene muvaffak olamayan sergisini açmaya karar vermesinde onun rolü büyüktü. Çalışmakta olduğu (Raines ve Raines) firmasını terketmesi ve resim sergisi tertiplemesi hususunda başının etini yemişti. Sergi boyunca ortalarda gezinmiş ve çırpınmıştı. Meşhur bir ressamın karısı olmak payesine erişmek yegâne arzusu idi.

Gordon Moreland, seyahatlerinden bahsediyor ve komik hikâyeler anlatıyordu. Agrigento'daki otelde başlarından geçmiş ufak bir olayı naklederken bilhassa Sicilyalıların aksanını taklit ediyordu. Evden çıkmadan evvel Linda, Jhon'a «Şayet Newyork'a dönecek olsaydık, iki misli vereceklerine göre, yirmibeşbin dolar alacaktın. Değil mi?» diye sormuştu. Karısını evde, yatakta, yatar vaziyette düşündü. Şimdi kimbilir neler

hayal ediyordu. Onu en çok alâkadar eden şey Jhon'a, Charlie Raines'in teklif ettiği yirmibeşbin dolardı. Bütün bu para ile Mary Raines'den daha iyi giyinebileceğini, Parkinson'ları gölgede bırakacağını düşünüyor olmalıydı. Vereceği akşam yemeği partilerini de hayalinden geçiriyordu herhalde.

Karısının bu canlı ve parlak hayalleri, Jhon'un mütevazı hayatını sarsıyordu. Gordon Moreland, Linda'dan çok hoşlanırdı. İhtiyar Mr. Carey de öyleydi. Masanın etrafında oturmuş olanlara baktı. Şayet şimdi, senede yirmibeşbin dolar getirecek olan bir işi refüze ettiğini söyleyecek olsaydı, hepsi birden, (hata) derlerdi.

Yine üzölmeye başlamıştı. Verdiği kararlar hususunda tereddüde düşmüştü. Acaba yalnız kendini düşünen bir egoist miydi? Yoksa Newyork'a Linda'yı düşündüğü için mi dönmek istememişti? Dr. Mac Allister onu ikaz etmişti. Fakat, acaba Linda'nın elinde bol para olsaydı, başka şeylerle oyalanır, içkiye olan iptilâsını unuttur muydu?

Vücudunu yine ateş basmıştı.

Yemekten sonra Mr. Carey, Morelandlar'ın seyahatlerinde çekmiş oldukları filimi görmek hususunda ısrar etti. Oturma odasına yerleştiler ve projeksiyon âleti hazırlandı. Timmie ve Leroy da içeri alınmışlardı. Yere bağdaş kurarak oturmuş filimin başlamasını bekliyorlardı. Işıklar söndürüldü ve Gordon Moreland yüksek sesle filmlerin nerede çekildiğini izah etti. Makine çalışmaya başladı. Jhon karanlıkta, kendikendisi ile mücadele ediyordu. Terden sıırılsıklam olmuştu.

Kahkahayı duyduğu zaman, Morelandlar Cortina'dan Avusturya'ya doğru giderken çekmiş oldukları manzaraları gösteriyorlardı. Jhon, kahkahayı arka taraftan, holün bulunduğu yerden duymuştu. Yılışık ve şuh bir kadın gülüşü idi. Acaba Linda mı gelmişti diye düşündü, yoksa karısını hayal ederken, onu duyduğunu mu zannetmişti? Fakat kahkaha tekrar işitildi. Arkasından Linda «Merhaba, evde kimse yok mu?» diyerek ortaya çıktı.

Filimin Tirollerde çekilmiş olan bir kısmı perdeye aksetmişti. Makina durunca manzara da perdede kalakaldı. Gordon Moreland «Linda geldi» diye heyecanla bağırdı. Hepsi birden birşeyler söylüyorlardı. «Linda sen misin? Sevgili Linda nereden çıktın?»

Jhon, holün girişinde durmuş olan karısının si-
lietini oturduğu yerden görebiliyordu. Linda «Evet be-
nim. Yalnız, durmayın filime devam edin. Bunu ben de
görmek istiyordum.» dedi.

İlk önce bir ışık yandı, onu bir ikincisi takip etti. Herkes kıpırdamıştı, konuşuyordu. Fakat kimse yerinden kalkmamıştı. Linda odanın giriş yerindeki birkaç basamaklı merdivenden indi. Yeni yaptırmış olduğu yeşil elbisesini giymişti, çok ağır yürüyor, sallanma-
mağa dikkat ediyordu. Muzaffer bir edası vardı. her-
kesin dikkatini çekmek onu memnun etmişti. Suratın-
da yine o değişmez tebessümü vardı. Fakat gözleri ol-
duklarından çok parlak gözüküyordu. Jhon, onu âdeta kalbi duracakmış gibi bir heyecan içinde tetkik ediyor-
du. Rezalet çıkaracağından, birşeyler yapacağından emindi. İçkinin tesiri altında olduğu zamanlar, çok teh-
likeli olurdu. Gaddarlaşır, insana öldürücü darbeler in-
dirirdi.

Ona inanmakla ne büyük delilik yapmıştı, na-
sıl inanmıştı? Kendisini teselli edecek yollar arıyordu. Onu buradan çabucak çıkarabilse, belki de sarhoş ol-
duğunu farketmiyeceklerdi.

Diğerleri Linda'nın etrafına toplanmışlardı. Jhon da ayağa kalktı ve karısına yaklaştı. O zaman sol gözünün altından çenesine kadar devam eden, hafif kır-
mızı şışliği gördü. Vaziyeti tahayyül edebiliyordu. Evde

onu elinde içki bardağı, plân hazırlarken görür gibi oluyordu. Herhalde buraya gelmeye sarhoş olduktan sonra karar vermişti. Acele ederken suratını bir yere çarpmış olacaktı...

Linda merdivenin son basamağında durmuştu. Eliyle herkese öpücük yolluyordu. Bir yandan da «İyi seneler. Vikie, Vikie, sevgili Vikie. İyi seneler. Sevgili Carey'lere ve Moreland'lara iyi seneler.» diyordu.

Jhon karısına yaklaşmak istedi. Fakat Vikie bir kolunu Linda'nın beline dolamıştı, çenesinden öpüyordu. Diğerleri ise onların arkasında toplanmışlar konuşuyorlardı.

Vikie soruyordu «Sevgili Linda... hayret ettim.. Niçin telefon etmedin? Brad gelir, seni evden alırdı. Nasıl geldin? Yürüdün mü? Zannetmem, bu kadar yolu yürüyerek gelmedin herhalde?»

«Tabii yürüyerek geldim. Ormanı baştanbaşa geçtim. Az daha kayboluyordum. Bir kere gelmeye karar vermiştim. Sürpriz yapmak hoşuma gidiyor. Sonra evde oturmayı saçma ve çocukça buluyordum. Çünkü...»

Linda bir an konuşmasına ara verdi. İlk defa olarak Jhon'la gözgöze geliyorlardı. Bakışlarındaki mânâyı çok iyi bilen Jhon, korkmakta haklı olduğunu anladı. Onu yine evde yalnız olarak görür gibi oluyordu. Yattığı yerde uçup giden yirmibeşbin doları düşünmüş ve sonra Jhon'u nefretle hatırlayarak yatağından çıkmış olacaktı. Kocasının, ona sarhoş dediğini hatırlamış ve (Ben sarhoşluğu ona gösteririm) diyerek, bardan almış olduğu cin şişesini başına dikmişti herhalde. Burada yapacağı rezaleti hesaplıyarak gelmiş olacaktı. Şimdi birbirlerine düşman gibi bakıyorlardı.

Salondakiler, Linda'yı tetkik ediyorlardı. Belki de onun sarhoş olduğunu henüz farketmemişlerdi. Fakat bir tuhaflığı olduğunu anlıyorlardı.

Jhon bir faydası olmayacağını bile bile ve korka korka «Linda başın ağrırken buraya gelmemeliydin.» dedi.

Linda hayretle «Baş ağrısı mı?» diye cevap verdi. Bakışları birbirlerine olan düşmanlıklarını belli ediyordu. «Demek buradakilere böyle söyledin. Tahmin etmeliydim. Bahane bulmakta üstüne yok doğrusu.» Dedi. Sonra yüzünden eksik etmediği o tebessümü ile diğerlerine döndü «Dostlarım buna inanmayın. Benim baş ağrım filân hep bahane idi. Doğrusunu isterseniz, kendimi hiç bu geceki kadar iyi hissetmedim. Sadece kavga ettik. Her evde olan şey.» Sonra elini yavaş yavaş yüzündeki şişliğin üzerine götürdü. Gözlerinde şeytani bir kıvılcım çaktı. «Zavallı Jhon bana vurmak istememişti. Gördüğünüz gibi hemen pişman oldu. Fakat... benim bu vaziyette toplantıya gelmememin daha doğru olduğunu düşündü. Yüzüm bu şekilde şişmişken doğum günü partisine gelip dedikodu mevzuu olmamı istemediğini söyledi.»

Moreland'lar şaşırmış ve susmuşlardı. İhtiyar Carey ise hiddetle, gözlerini Jhon'a dikmişti. Jhon'un buradaki kimselerin ne düşündüklerine aldırdığı yoktu. Bunlar kıymet verdiği kimseler değildi. Onun yegâne düşündüğü şey Linda'yı biran evvel buradan çıkarıp götürmektir.

Karısı, oradakileri eli ile açarak, Jhon'a yaklaştı ve tebessüm ederek elini tuttu «Sevgilim» dedi. «Buraya geldiğim için bana kızma. Buradakiler beni çok seven kimseler. Yüzüm şişmiş veya şişmemiş, aldırmazlar. Sevgili Vikie'ye (iyi seneler) demekten kendimi mahrum etmek istemedim.»

Jhon «Pekâlâ Linda» diye cevap verdi. «Şimdi istediğini dedin. Artık eve dönelim mi?»

«Eve dönmek mi? sen delirmişsin galiba. Daha yeni geldim. Bu güzel filmi bile görmedim.»

Hâlâ Jhon'un her iki elini tutmakta devam ediyordu. Arkaya döndüğü zaman, karısının bütün ağırlığı iki eline yüklenmişti. Linda ancak bu suretle ayakta durabiliyordu.

«Bu filimleri nerede çekmiştiniz sevgili Gordon? Sicilyada mı?» diye sordu.

Şimdi odadakilerin hepsi onların etrafına top-

lanmışlardı. Timmie ve Leroy bile gözlerini iri, iri açmışlar onlara bakıyorlardı. Jhon, karısını zorla da odadan çıkarabilirdi. Fakat o zaman daha kötü bir hareketle karşılaşmak ihtimali vardı. Onu kendi haline bırakmak belki de daha iyi olacaktı. İsteddiği gibi eğlenmesine müsaade etmeli miydi acaba? Linda'nın sarhoş olduğunu hâlâ hiçbiri farketmemişti. Zira hepsi onun kat'iyyen içki içmediğini zannediyorlardı. Bu sebeple hiçbiri onun sarhoş olabileceğini aklına getirmiyordu. Vikie ve Brad hariç hepsinin suratından son derece şaşkınlıkları anlaşıyordu. Kendini ilk önce toplayan ihtiyar Mr. Carey oldu. Her zamanki kabadayılığı ve ortadan konuşması ile sordu. «Anlat bana yavrum» dedi. Sonra gözlerini Jhon'a dikerek «Kavga mı ettiniz? Kocan seni dövdü mü?»

Brad çok müşkül durumda kalmıştı, sıkıntıdan kıpkırmızı kesilmişti. Vikie hemen araya girdi «Her evde kavga olur baba» dedi. «Karı kç-ca arasına girmek doğru olmaz. Bu bizleri alâkadar etmez.»

«Nasıl bizi alâkadar etmezmiş. Linda dostumuz değil mi? Eğer müşkül bir durumda ise...»

Linda «Oh Allahım kendimden utanıyorum» dedi. «Zavalı Jhon bütün kabahat bende kendimden utanıyorum.»

Bir elini, Jhon'un elinden kurtardı ve parmaklarının arasına bir sigara aldı. Gordon Moreland, hemen cebinden çıkardığı gümüş çakmakla onun sigarasını yaktı. Dudaklarından dumanları havaya doğru üflerken, gülerek kocasına bakıyordu.

«Ben tam bir sersemim değil mi sevgilim? Hiçbirşey söylememem icap ederdi» dedi. «Fakat gözümün bu halini görecektlerdi. Onlara başka ne diyebilirdim. Sonra dostlarımızdan niçin saklamalıydık?»

Kolunu kocasının omuzuna koymuş ve ona tamamen yaslanmıştı. Jhon, Linda'nın sevinçle titrediğini hissediyordu.

Linda devam etti: «Sevgilim evimizdeki büyük faciayı onlara anlatacağım. Jhon Newyork'ta çalışırdı. Eski çalıştığı yerden yazıp, onu tekrar işe almak iste-

diler. Evvelce aldığıının iki mislini teklif ettiler. Sene-
de yirmibeşbin dolar. Aynı zamanda kendi başına re-
sim yapmak için bol, bol zamanı da olacak. Hepiniz
beni iyi tanırsınız. Biliyorsunuz ki ben materyalistim.
Paraya kıymet veririm. Fakat artık herşeyi ölçülü ola-
rak kullanmaktan, iktisat yapmaktan bıktım. Artistik
bir tip değilim. Tekrar Newyork'a döneceğiz. Yine ra-
hat yaşamaya başlayacağım. Burada yaşayanlar gibi de-
ğil. Siz...»

Birdenbire kekelemeye başladı. Jhon bütün
konuşmaları ve hareketleri bilerek yaptığını anlıyordu.
Orman yolu ile buraya gelirken prova etmiş olmalıydı.

Sesi tekrar normal halini almıştı «Fakat bü-
tün bunlar benim görüşüm ve düşünüşüm dostlarımı.
Jhon ise bütün bu nimetleri tepiyor. Onu yalnız resim
yapmak alâkadar ediyor. Kritiklerin, hakkında söyle-
dikleri şeylere aldırdığı yok. Çünkü o bütün gününü o
Allah'ın cezası evde geçirmiyor... Yarın Newyork'a
gidecek ve işi kabul edemiyeceğini bildirecek. Bütün
bunlardan şikâyetçi olmamam lâzım değil mi?... Zira
burada Vikie gibi, Brad gibi, Moreland'lar ve Carey'ler
gibi dostlarım var değil mi?...»

Evvelce hesaplanmış olduğu veçhile dudakları-
nı ağlıyacakmış gibi kıvırdı. sigarasını eline aldı. Gor-
don Moreland hemen onu elinden alarak tablaya bas-
tırdı. Sonra Linda koşarak Mrs. Carey'in boynuna sa-
rıldı.

«Ben çok egoist biriyim değil mi?» dedi. «Vi-
kie'nin doğum gününü berbat ettim. Bu şeyleri nasıl da
uydurdum ve herkesi rahatsız ettim. Yapmamalıydım,
hiç anlatmamalıydım. Buraya dahi gelmemeliydim. Oh
zavallı Jhon ona nekadar eziyet ettim.» diyerek suratı-
nı Mr. Carey'in elindeki örgüsünün üstüne bastırdı.
Şimdi sesi daha incelmışti ve ümitsiz olarak konuşuyor-
du. «Evde kalmalıydım. Evet kalmalıydım. Fakat Jhon
beni bırakıp çıkınca kendimi yumurtadan çıkmış bir
civciv kadar yalnız hissettim. Sonra da... sonra da bir
kadeh içki içtim.» Arkasından yılışarak güldü «Hayır
bir kadeh değil. Koca bir burbon şişesini bitirdim. Lin-

da şimdi sarhoş.» Kahkahaları kesikleşti ve sonra sürekli bir hıçkırık halini aldı. Jhon düşünüyordu, Linda sarhoşluğunu da açıktan açığa ilân etmişti. Fakat bunun günahını da kendisine yüklemişti. Jhon'un odakilere kıymet verdiği yoktu. Linda şimdi bütün herkesi müttefik yapmış ve kendisinin üzerine kışkırtmıştı. Odada bulunanların kendisini bir düşman gibi gördüklerini biliyordu. Mr. Carey Jhon'a nefretle bakıyordu. Mrs. Carey ise kızını koruyan bir anne rolündeydi. Moreland'lar ise ona, başka yerde rastlanamayacak kadar kötü bir adama bakıyormuş gibi bakıyorlardı. Bu hal bir kere daha başına gelmişti. O zaman da Linda aynı şekilde hareket etmişti. Üç sene evveldi, o vakit çok müteessir olmuştu. Linda yeni, yeni içkiye müptelâ oluyordu. Aralarında aşk vardı. Jhon şaşırmış ve çok üzülmüştü. Ama artık alışmıştı. Şimdi aldırmiyordu. Sadakat!... hareketine sadakat denilebilir miydi? Jhon'a muhtaç olduğu için, Linda'yı terkedemiyordu. Bu sadakat miydi acaba?

Kendisine hayretle bakanlara aldırmiyan Jhon, karısına yaklaştı «Söylemek istediklerini söyledin. Şimdi artık eve gidebilir miyiz?» diye sordu.

Mrs. Carey, kuluçka bir tavuk civcivlerini koruduğu zaman nasıl kabarıyorsa öyle dikleştı.

Mr. Carey «Bu zavallı kızı bırakmıyacağım» diye uludu «Onu tekrar dövmene mücade etmiyeceğim.»

Mrs. Carey de «Hayır, Linda yavrum bizim eve gelmelisin.» diye ilâve etti.

Yüzünü yarıyarıya kapatmış olan Linda, Jhon'a baktı. O anda karısının bakışlarındaki, pişmanlık ve korku gözünden kaçmadı. Tam Linda'yı ayağa kaldıracak zamandı «Hadi kalk» diye ona yaklaştı.

Linda Mrs. Carey'den uzaklaşarak doğruldu. Tebessüm ederek kadına baktı. Yanaklarına akmış olan göz yaşları parlıyordu.

«Sevgili Mrs. Carey çok müteessirim» dedi. «Sarhoştum, toplantıyı berbat ettim. Herkes beni affetsin. Tabii, Jhon'la beraber dönmem lâzım. O benim kocam. Ona karşı gelemenı...» Ayağa kalktı ve koşarak dı-

şarı doğru gitti. Az daha projeksiyon âletini devirecekti. Mr. Moreland ona yardım etti.

İhtiyar Mr. Carey «Linda» diye bağırdı.

Linda Mr. Moreland'ın elini iterek «Teşekkür ederim» dedi. «İyiyim. Yalvarırım beni affedin. Jhon sevgilim seni otomobilde bekliyorum.»

Sonra koşarak merdivenlerden çıktı ve holde kayboldu.

Vikie heyecan içinde «Brad» diye kocasını ikaz etti «Arkasından git bak bakalım. İyi mi?»

Brad dışarıya koşarken Jhon odadakilere selâm verdi:

«İyi geceler» dedi.

Mrs. Carey «Zavallı yavrucak.» diye söylendi.

Moreland'lar cevap vermediler ve ona arkalarını döndüler.

Mr. Carey hiddetle kendisine doğru yaklaşıyordu. Jhon, kötü bir olaya meydan vermeden merdivenlerden çıkmaya başladı.

Vikie, onunla beraber kapıya kadar geldi. Orada Brad'a rastladılar. Linda'nın iyi olduğunu ve otomobile girdiğini söyledi.

Vikie sıkılarak sordu «Jhon, karının söyledikleri doğru mu?»

«Aşağı yukarı.»

Brad'ın sesi zayıf çıkıyordu «Teklif edilen işi kabul etmediğini bildirmek için yarın Newyork'a gidecek misin?»

«Evet. Gideceğim.»

Vikie «Babamın ve diğerlerinin söylediklerine aldırma» dedi. «Bu iş onları alâkadar etmez. Sen doğru bulduğun şeyi yapıyorsun.»

Brad «Pek tabii» diye ilâve etti «Kendin hakkında karar vermek, en tabii hakkındır.»

Jhon yaz gecesinin parlaklığı içinde dönüp onlara hayretle baktı. Hiç beklemediği halde, kendisinin tarafını tutanlar da olduğuna şaştı.

Vikie elini yakaladı ve uzanarak çenesinden öp-

tü «İyi geceler sevgili Jhon» dedi. «Bize ihtiyacın olursa telefon et. Linda'yı çok merak ediyoruz. Onu ve seni çok severiz.»

Jhon otomobile doğru yürürken karı koca kapıda durmuş onları yolcu ediyorlardı.

Tepeden aşağı doğru iniyorlar, eve dönüyorlardı. Linda yanında oturmuş ve iyice köşeye çekilmişti. Tek bir kelime konuşmuyordu. Jhon onun ne düşünmekte olduğunu tahmin ediyordu. Bir kadeh içki daha içebilmek için nasıl hareket etmesi icap ettiğini hesaplıyor olacaktı. Eve dönünce kocasının bütün içkileri kilit altına alacağını biliyordu. Belki de Linda evden çıkmadan içki şişesini bir yerlere saklamıştı. Acaba bugün Pitsfield'den içki satın almış mıydı?

İlk defa olarak Jhon Hamilton'un ümidi kalmamıştı. Artık karısını iyi edebileceğine inanmıyordu. Dr. Mac Allister'in tavsiyesine uyarak onu Newyork'tan uzaklaştırmış fakat bunun da bir faydası olmamıştı. Linda, Mac Allister'in, kendisini tedavi etmesine de razı olmuyordu. Newyork'ta iken ümitliydi. Şimdi ise bu ümitleri de artık suya düşmüştü.

İçini bir ateş kaplamıştı. Mücadele kudretini artık kaybetmişti. Linda teklif edilen işi refüze etmemesi için, yanıp tutuşuyordu. Jhon, bütün mücadele kuvvetine şimdi ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama artık kendinde bu kuvveti bulamıyordu.

Careyler'in, Morelandlar'ın ve bütün Stonville şehrinin nasıl düşüneceklerine aldırdığı yoktu. Artık Linda'nın içki içmesi veya içmemesi de onu âlâkadar etmiyordu. En çok kıyrnet verdiği resim yapmak bile onun için bir şey değildi, hayata karşı bütün direniş ve

mücadele ediş kudretini kaybetmişti. Fisher'lerin evlerinin bulunduğu tepeyi döndüler, neredeyse kendi evlerine geleceklerdi.

Birden bire Linda konuştu «Yarın Carey'lere gideceğim. Söylediklerimin yalan olduğunu, senin beni dövmediğini anlatacağım.» dedi.

Jhon cevap vermeyince, devam etti «Onlara sadece kendi görüşümü anlatmaya çalıştım. Bunda da haklıydım değil mi? Bunun haricinde, sen onları kendi tarafına çekmek için elinden geleni yaptın. Ben de arkadaşlarımı kaybetmemek ve onların bana karşı itimatlarını sarsmamak için bu şekilde hareket ettim. Bu benim hakkımdı değil mi?»

Jhon sinirlenmişti «Linda» diye bağırdı.

«Onlara, ormanda yürürken düştüğümü ve suratını çarptığımı söyleyebilirdim. Doğrusu da buydu. Fakat hiç kimse bana inanmıyacaktı. Sonra her evde kavga olduğunu herkes bilir. Öyle değil mi?»

Eve gelmişlerdi. Hiç ışık yoktu, terk edilmiş bir bina gibi gözüküyordu.

Linda devam etti «Bu gece söylediğim yalanlara niçin kızdığını anlamıyorum. Sen onları sevmediğini her zaman söyledin. Onların ne kadar sıkıcı kimseler olduğunu her vesile ile kafama kakardın (Sanki bu can sıkıcı insanların arasına karışmamız şart mı?) derdin.»

Jhon otomobili garaja doğru çevirdiği zaman, muvazenesini kaybeden Linda üzerine yıkıldı.

«Sen arabayı garaja koy» dedi. «Ben gidiyorum.»

Durur durmaz kapıyı açıp çıktı ve mutfak kapısından içeri girdi.

Jhon otomobili garaja koyduktan sonra kapıyı kapattı ve bir an elma ağaçlarının gölgelerine bakarak orada durdu. Arka tarafta, orman siyah bir hayalet gibi uzanıyordu. Karanlıkların içinden bir çığlık duyuldu. Bir yere tünemiş olan baykuş meş'um sesi ile ötüyordu.

Mutfak kapısından içeri girdi. Her taraf karanlıktı, oturma odasında da ışık yoktu. Elektriği ya-

kınca hemen cin ve burbon şişelerine baktı. Oldukları gibi duruyorlardı. Hiç eksilmemişlerdi. Acaba cin şişesine, içtikten sonra su mu doldurmuştu. Yoksa bugün Pitsfield'den içki alıp onu mu içmişti? Belki de artanını yukarda bir yere saklamıştı.

Linda'nın yatak odasında gezinmekte olduğunu duyuyordu. Jhon bir sandalyeye oturdu, aradan çok zaman geçmemişti ki, Linda merdivenlerden inerek odaya girdi. İçki onu sakinleştirmişti, hareketleri normale dönmüştü. Saçlarını taramış, dudaklarını yeniden boyamıştı. Yüzündeki, çarpmadan meydana gelmiş olan şişlik ve kızarıklık, pudranın altında bir gölge gibi gözüküyordu. Dudaklarının kenarında belli, belirsiz bir tebessüm vardı.

Jhon artık hiç bir şeyi tahlile yeltenmiyordu. Bu tebessümün neye delâlet ettiğini bulmak için gayret sarfetmiyordu. Belki de yukarda saklamış olduğu cin şişesini düşünerek gülüyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi ilerliyen Linda gelip, Jhon'un oturduğu koltuğun kenarına ilişti «Bana dargın değilsin, değil mi?» diye sordu. «Herşeyi düzelteceğim. Zaten, içki içtiğimi söyledim, onlara sarhoş olduğumu ve ne söylediğimi, bilmediğimi anlatmak güç olmayacak. Söz veriyorum, yarın herşeyi düzelteceğim. Beni dövmediğine onları inandıracam.» Elini uzattı ve kocasının saçlarını okşamaya başladı.

Jhon hiddetle ayağa kalktı «Allahaşkına Linda beni rahat bırak. Git yatağına yat» diye bağırdı.

Linda koşarak kocasına yaklaştı ve ceketinin kollarını yakalıyarak ona yine o esrarengiz tebessümü ile baktı «Sevgilim» dedi «Yatmaya beraber gideceğiz. Fakat yatmadan evvel sana söyleyeceklerim var.»

Yine tehlike baş göstermişti. Yine aynı mevzuu açacak münakaşa edecekti.

Linda devam etti, «Çok mühim bir şey. Fakat makul karşılamalısın. Evlilik denen birleşmelerde bu daima olur. Karı - kocanın birbirlerinin işlerine karışmaları tabiidir. Şey... yani... şey ben Charlie Raines'e telefon ettim. Onu evde buldum ve işin olduğu için di-

şarı çıktığını, mektuba çok memnun olduğunu, ondan senin için bir randevu istememi söylediğini bildirdim. Herşeyi hallettim, yarın akşam saat altıda seni Barberrry kahvesinde bekliyecek. İkiniz yalnız herşeyi daha iyi konuşabilirsiniz. Yarın saat ikide trene binecek olursan, tam saat altıda randevuna yetişebilirsin.»

Jhon onun (Bana itimat et, bir kere olsun bana itimat et. İtimadına nekadar çok ihtiyacım olduğunu bir bilsen) deyişini hatırlıyordu. Doğum günü partisine gelmemesinin sebebini şimdi anlamıştı. Karısına bakarken içinde, ona karşı şimdiye kadar duymadığı kötü hisler vardı. Linda'nın da kendisinden nekadar çok nefret ettiğini anlıyordu.

Newyork'ta iken de (Sevgili Jhon bana yardım et. Sen olmasaydın ben ne yapardım?) diyordu. Orada da bir balçık gibi Jhon'a yapışmıştı. (Newyork'tan bıktım. Biraz da küçük şehirlerde yaşamak istiyorum. Raines ve Raines firması sana ne veriyor ki? Küçük bir şehire gidersek resim yapmak fırsatını bulursun) diye başının etini yemişti. Şimdi ise teklif edilen parayı kaçırmak istemiyordu. Buradan bıkmıştı, tekrar Newyork'a dönmeleri için elinden geleni yapıyordu. Şayet sarhoş olmasaydı, Charlie Raines'e telefon etmek cesaretini bulamazdı.

Birdenbire sinirlenmiş, akıllı, başından gidecek gibi olmuştu. Hemen şimdi Charlie Raines'e telefon edecek, karısının sarhoş olduğunu söyleyecekti. İşi kabul edemiyeceğini bildirecekti. Fakat bunu telefonla halledemiyeceğini anladı, Newyork'a gidip meseleyi düzeltmesi lâzımdı. Asabiyetten ne yapacağını bilmiyordu.

«Kendini çok akıllı zannediyorsun, değil mi Linda?» dedi.

«Hayır böyle konuşma. Sadece seni. her ikimizi düşündüm. Senin gururlu olduğunu biliyorum. Kritiklerin söylediği şeylerin aksini ispat etmek için, burada kalmaya ve resim yapmaya inatla devam edeceğinin farkında idim. Fakat bu delilikti, resim yapmak içten gelen birşey, inatla olmaz. Bir gururu uğruna, parlak bir teklifi kabul etmemene müsaade edecek değildim tabii...»

Jhon, hiddetine mani olamadı, kontrolunu kaybetmişti. Elini kaldırıp Linda'nın suratına bir tokat attı. Linda elini havaya kaldırmış, kendini müdafaa etmeye çalışıyordu. Bakışlarına, nefret ve korku hâkimdi.

Karısını şimdiye kadar hiç dövmemişti. Tokat attığı için müteessir değildi, bilâkis hafiflemişti.

«Şimdi artık ödeştik» dedi. «Carey'lere bir şey anlatmana lüzum kalmadı. Anlattıklarının hepsi doğru artık. İşte seni dövdüm.»

Linda geri geri giderek bir sandalyeye oturdu. Eli hâlâ tokatın indiği yerde idi «Beni dövdün» diye mırıldandı.

Jhon odanın karşı tarafındaki bara yürüdü. Burbon şişesinden doldurmuş olduğu bardağı bir dikişte bitirdi.

Linda'nın sesi arkasından geliyordu. Yavaş ve konuşuyordu «Jhon ...Jhon...»

Dönmedi ve cevap vermedi.

«Jhon, yani sen hakikaten bu işi kabul etmiyecek misin?» diye soruyordu.

Kadının suratında yalnız korku ve panik vardı. «Kabul etmelisin» diye bağırdı. «Kabul etmen lâzım. Ben Charlie Raines'e kabul edeceğini söyledim. Newyork'a dönmeye mecburuz. Burada kalamam. Kalamam, kalamam...»

Jhon «Git öyleyse» dedi. «Burada kalmak istemiyorsan git.»

Linda yeni elbisesinin eteklerini toplıyarak ayağa kalktı, sendeliyordu. Ona doğru koştu. Ceketinin kollarına sarıldı. Jhon onu iterek uzaklaştırabilirdi, fakat yapmadı. Artık aldırmıyordu, karısından kurtulmanın rahatlığı içindeydi, Linda'nın hiç birşeyi onu âlâkadar etmiyordu. Kollarını yakalamasına, sıkmasına ses çıkarmadı.

Linda «Belki de doğru hareket etmedim. Belki de telefon etmemeliydim» diyordu. «Bilmiyordum. Bir karara varmak çok güçtü. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yanlış birşey yaptıysam beni affet. Fakat şayet bilseydin...»

Suratını iyice göğsüne bastırmıştı. Saçları çenesine değiyordu. Masa lâmbasının soluk ışığında bile Linda'nın beyazlaşmış saç tellerini görebiliyordu. Ateş gibi vücudu, Jhon'un vücuduna yapışmıştı. Hâlâ, kocasının fikrini çelebileceğini düşünüyordu.

«Jhon» diyordu. «Yalvarırım beni dinle.»

«Dinliyorum.»

«Beni dinlemen lâzım. Artık burada kalamayız. İstemiyorsan bu işi kabul etme. Fakat burada oturamayız. Neresi olursa olsun başka bir yere gitmemiz lâzım.» Başını kaldırdı, çok yakından bakıyordu.

«Steve yüzünden» diye fısıldadı. «Steve Ritter yüzünden.»

Jhon, «Steve mi?» diye sordu. Birşey anlamıyordu. Boş gözlerle karısına bakıyordu.

«Oh birçok kereler sana söylemek istedim. Bana ancak Jhon yardım edebilir diye düşündüm. Fakat söyleyemedim, çok utanıyordum. Ben... ben...»

«Linda.»

«Böyle olmasını istemedim» derken, herşeyi göze almış vahşi bir hayvan gibi bakıyordu!» Yemin ederim ki ben istemedim. Biliyorsun, yalnız seni severim. Fakat sen daima benden uzaktın. Çocuklarla beraber gittiğin zaman, o eve geliyordu. Ona defalarca söyledim. Onu istemediğimi kaç kereler tekrar ettim. Fakat o... o... benden kuvvetliydi. Bu gün bile oldu» dedi. «Pitsfield'den geldiğim zaman, beni burada bekliyordu. Sen gelmeden de...» Diye hıçkıran Linda yüzünü kocasının göğsüne bastırdı. «Bu hastalık gibi bir şey... Sen beni, yukarda banyo yapıyor sanıyordun. Halbuki... Oh Jhon bana yardım et. beni buradan başka bir yere götür. Karısı durumu anlayacak diye korkuyorum. Biliyorsun, kocasından çok şüphe eder.»

Jhon, Steve Ritter'i düşünmeye başladı. Buck'ın babasının giymiş olduğu dar blûcin ve iş gömleği gözünün önüne geldi. Mavi gözlerinin kendisine alay ederek baktığını tahayyül etti.

Demek Steve Ritter ile ha... Sonra birdenbire düşünmeye başladı. Jhon çocuklarla beraberken, Lin-

da'nın otomobili önlerinden geçmişti. Sonra, Steve hemen eve gelmişti. Bu gün böyle birşey olması için kâfi derecede zaman geçmemişti. Hayır Linda yalan söylüyordu. Bu da başka bir hiyle idi. ...

«Fakat Linda» diye başladı. Birdenbire durdu. Aklına, bugün karısının kolunda görmüş olduğu bilezik gelmişti. Bu bileziği daha evvel hiç farketmemişti. Kendisinin odada olduğunu görünce de, cebine saklamıştı. Bileziği acaba Steve Ritter mi hediye etmişti? Fakat artık bunları düşünerek üzölmüyordu. Bileziği ister Steve hediye etmiş olsun, ister başkası. Onun için bir kıymeti yoktu. Yavaşça Linda'yı kendisinden uzaklaştırdı ve bir sandalyeye oturttu. Kadın yüzünü iki eliyle kapamıştı.

«Pekâlâ» dedi. «Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Yarın Newyork'a gidecek ve Charlie Raines'le konuşacağım. İşi kabul ettiğimi söyleyeceğim. Fakat sonra doğru Dr. Mac Allister'e gideceğim.»

Linda'nın gözleri korkuyla büyümüşü «Hayır, hayır» diye bağırdı.

«Dr. Mac Allister'e herşeyi, bana bütün anlattıklarını nakledeceğim. Belki de o buralarda bir sinir mütehassısı tavsiye edecek ...O zaman ona gideceğiz. Doktor Steve Ritter hakkında anlattıklarının doğru olup olmadığını anlayacağız. Aksi halde seni Newyork'a götüreceğim. Mac Allister seninle bizzat meşgul olacak. Benim şartlarım bunlar. İstersen kabul et, istersen etme. Bunları kabul etmediğin takdirde cehenneme kadar yolun var. O zaman istediğin gibi yaşar, istediğin şekilde hareket edersin.»

Linda'nın suratından, büyük bir korku geçirmekte olduğu anlaşılıyordu. Fakat Jhon'un söylediği şeyleri yapacağından şüphe ediyordu.

«Fakat Jhon» dedi. «Doktora gitmiyeceğimi sana söylemiştim.»

«Ya gideceksin. Veyahut ta...»

«Fakat ben hasta değilim. Delirdin mi? Hiçbir şikâyetim yok. Hasta olduğumu söyleyen ve beni doktora göndermeye çalışan sensin.»

Linda ayağa kalktı ve yatak odasına çıkan merdivenlere doğru yürüdü. «Bu saçmaları Dr. Mac Allisterle konuşmaya gidecek olursan, şimdi yukarı, çıkıp kalan bütün içkileri içeceğim.» diye tehdit etti. «Onları çok iyi sakladım. İmkânı yok bulamazsın. Hepsini içeceğim.»

En son kozunu oynadığının farkındaydı. Linda evvelce, gizli içkisi bulunduğunu hiç söylemezdi. Jhon bazan, içkileri sakladığı yerde bulur, o zaman inkâr ederdi. Şimdi ise açıktan açığa içki sakladığını söylüyordu. Bunu da, Jhon'u istediği yola getirmek için yapıyordu.

Acınacak haldeydi. Fakat artık Jhon ona acımıyordu.

«Pekâlâ. Git istediğin kadar iç.» dedi.

Linda şaşırdı, sonra yaşlı bir kadın gibi sandalyeye çöktü.

«Demek, işi kabul etmiyeceksin öyle mi?» diye sordu.

«Hayır kabul etmiyeceğim.»

«Steve meselesini anlattığım halde burada kalacaksın öyle mi?»

«Steve, hakkında anlattığın hikâyeye inanmıyorum.»

Linda hafif bir kahkaha attı «Demek inanmıyorsun» dedi. «İşte bu çok hoş, çok komik. Demek bana inanmıyorsun?»

«Burada veya Newyork'ta bir doktora gideceksin.»

Linda tekrar hıçkırmaya başladı «Gideceğim. Kime istersen gideceğim. Ne istersen yapacağım. Fakat beni terkedemezsin. Beni başından atamazsın. Nereye gidebilirim? Gidecek kimim var? Beni bırakma Oh... beni bırakma.»

Linda bu şekilde konuşmaya başlayınca, Jhon yine, bir ağın içine düşmüş gibi bir his duydu. Evet ondan kurtulamazdı. Ondaki kurtulabilmesi için, kaçması, izini kaybetmesi lâzımdı. Fakat yapamazdı, kaçamazdı. Ona bir şans daha vermesi lâzımdı, bir doktora

götürmeliydi. Bu şekilde hareket etmiyecek olursa, ölünceye kadar, kendisini suçlu hissedecekti.

Linda, bitkin bir haldeydi. Yorulmuştu. Ona yardım etti ve yatak odasına çıkardı. Karısı soyundu ve banyoya gitti. Banyodan çıktıktan sorna hemen yatağa girdi ve uyudu. İki içmemişti. Bundan emindi. Uyurken suratı, bir çocuk yüzü kadar saftı. Gözünün altından çenesine kadar gelen şişlik çok komik gözüküyor, onu kabakulağa yakalanmış bir kız gibi gösteriyordu. Öbür odadaki yatağa yatmayı düşündü. Fakat Linda yalnız uyumaktan korkardı. Muhakkak uyanırdı. Banyoya girdi, sonra pijamasını giyerek, karısının yanına uzandı ve elektriği söndürdü.

Jhon yattığı yerde Steve Ritter'i düşündü. Sonra Linda'ya ilk rastladığı anı hatırladı. Parkinson'lardaydı, misafirler arasında taze bir bahar çiçeği gibi doluşuyordu. Öbür kadınlardan farklıydı.

Ona yaklaşmış ve «Merhaba» demişti.

«Merhaba.»

«Eğlenebiliyor musunuz?»

«Pek eğleniyor sayılmam.»

Jhon «Çok fena bir toplantı, değil mi?» dediği zaman, Linda iri yeşil gözleri ile ona bakmıştı.

Yatakta kendi tarafına döndü, fakat zaman ilerlediği halde uyuyamamıştı. Herşeyi unutabilmek için, çocukları düşünmeye başladı.

Saat altıyı geçiyordu. Tren Sheffield'i arkada bırakmış, Stonville'e doğru ilerliyordu. Jhon ve Brad Carey kompartımanda yanyana oturmuşlardı. Brad gazetedeki bilmeceyi çözüyordu, Jhon ise dışarıya bakıyordu. Sararmış çayırlar, ağaçla tepeler, küçük çift-

lik binaları bir şerit gibi geçip gidiyorlardı. New England'dın, iyi tanıdığı yaz akşamı etrafa çökmeye başlamıştı. Şeker kamışı ile kaplı tarlalar, göz alabildiğine uzanıyordu.

Newyork'tan dönüyorlardı. Şimdi çok uzaklarda kalmış olan Newyork'tan. Charlie Raines ile yüzyüze gelince işler çok çabuk halledilmişti. Charlie (Vaziyeti Linda'nın konuşmasından anlamıştım. Çok üzül-dük Jhon. Sana iyi şanslar dilemekten başka bir şey yapamam) demişti. Barberry'de içkilerini içmişler ve ayrılmışlardı. Gerek Newyork'a giderken, ve gerekse gelirken Brad kendisi ile beraberdi. Otelde de ayrılmamışlar, aynı yerde kalmışlardı. Ona, geçen tatsız olayları izah etmek lüzumunu hissetmemiş, Brad da sormamıştı.

Dr. Mac Allister meselesi de, çıkmaza girmişti. Newyork'ta muayenehanesine telefon etmiş, karşısına çıkan hemşire Kanada'da olduğunu söylemişti. Tatile, balık avlamaya gitmiş ve adres de bırakmamıştı. Bu ayın sonundan evvel dönmiyecekti. Zaten işler ters döndü mü birbirini takip ederdi. Belki de Pittsfield'de bir sinir mütehassısı bulmak kabildi.

(Karım içki içiyor. İstemediği halde içiyor. Senelerdenberi bu böyle. Onu tedavi etmenizi istiyorum) mu diyecekti?

Vücudunu yine ateş basmıştı. Yakında yine onunla yüzyüze geleceklerdi. Acaba şimdi Linda nasıldı? Otuz altı saattenberi evde yalnızdı, ve kocasının Newyork'a kendisini tedavi ettirmek maksadı ile gittiğini biliyordu. Acaba korkuyor muydu? Yoksa kendisine yardım edilmesine müsaade edecek miydi? Yahut herşeyi birtarafa bırakmış, yine içmeye devam etmiş miydi? Kendisine karşı yine düşmanca mı hareket edecekti?

Kondüktör (Gelecek istasyon, Great Barrington) diye bağırarak geçtiği zaman Brad başını bilmecedan kaldırarak «Artık çok kalmadı. Hele şükür geldik.» dedi.

Jhon, evden ayrılıp otomobille istasyona hareket ettiği zamandan, bu zamana kadar bir an olsun Linda'yı kafasından çıkaramamıştı. Karşılaştıkları zaman nasıl hareket edeceğini düşünmüştü. Evden çıktığı zaman karısı iyileşmiş, ayılmıştı.

Sabahleyin, başında yakılan elektrik lâmbası ile uyanmış ve Linda'yı beyaz elbisesinin içinde ve mutfak önlüğü ile başında bekler görmüştü. Elinde bir tepsi ile odaya gelmiş, Jhon'un kahvaltısını getirmişti.

Gülerek «Kahvaltını getirdim» demişti. «Bazan, senin de şımartılmaktan hoşlanacağını düşündüm.»

Güneş gözlüğü takmıştı ve hâlâ uykulu bir hali vardı. Jhon niçin gözlük takmış olduğuna ilkönce şaşırılmış, sonra gece olanları ve yüzündeki şişi hatırlamıştı.

Jhon'u «Kalk sevgilim» diyerek uyandırmış, tepsiyi önüne yerleştirmiş ve eli ile önlüğü boğazına bağlamıştı.

Sonra dışarı doğru yürürken «Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır.» diye ilâve etmişti.

Kahvaltıdan sonra giyinmiş, tam aşağı ineceği sırada telefon çalmıştı. Telefon eden Brad'dı, babasını bir iş için Newyork'a çağırmışlardı. Fakat Mr. Carey'in Springfield'de işi vardı onun için kendisinin yerine Brad'ı Newyork'a gönderiyordu.

«Sen saat iki treni ile mi gidiyorsun Jhon?» diye sormuştu.

«Evet.»

«Güzel. Ben de aynı trenle gidiyorum. Otomobili Vikie'ye bırakacağım. Newyork'ta hangi otelde kalacaksın?»

«Bilmiyorum. Bir otel bulurum herhalde.»

«Benim kaldığım otele gel. Vikie, beraber kalırsak daha emniyette olacağımızı söylüyor. Hem otelde benim hesabıma kalırsın. İş için gittiğimden, masraflarımı onlar ödüyor. Babama söyleme.» demişti. Gülüşü bir tuhaftı.

Sonra «Bu sabah Linda nasıl?» diye sormuştu.

«İyi.»

«Aranız bozuk değil ya?»

«Pek bozuk gözüküyor.»

«İyi. Seni trende görürüm. Vikie selâmlarını söyledi. Gölün kenarında, Leroy'a levrek tutmasını öğretiyor.» Brad'ın sesi çok karışıktı. «Linda için merak etme. Kadınlar hep böyledir. Düzelir.» demişti.

Jhon kulaklığı yerine asmış ve elinde getirmiş olduğu kahvaltı tepsisini mutfığa götürmüştü. Pencereden, bahçede bulunan Linda'yı görebiliyordu. Eteklerini beline dolamış, şimdi stüdyo olarak kullandığı eski çiftlik ambarının önünde çalışıyordu. Bir hortumu peşinden sürükleyerek getirmiş ve stüdyonun önünde ekmiş olduğu çiçekleri sulamıştı.

Güneş bir hayli yükselmmişti. Belki de Linda çiçeklerin arasına saklamış olduğu bir diğer içki şişesini hatırlamış ve bu sebeple dışarı çıkmıştı. Sabah. sabah bu kadar istekle çalışmasına, bu da sebep olabilirdi.

Jhon dışarı çıkıp, onun yanına gittiği zaman, yine tebessüm etmekte olan Lindayla gözgöze gelmişti.

Linda «Bugün stüdyoda çalışmıyacak mısın?» diye sormuş ve ilâve etmişti «Evi baştan aşağı temizliyeceğim. Kimsenin yanımda olmasını istemiyorum. Arzu edersen çocukların yanına git. Mrs. Jones'e telefon ettim ve çağırdım. Haftalar var ki ona elbisesinin patronunu çıkarmakta yardım edeceğime söz vermiştim. Telefona Emily çıktı. Beraber yüzmeye gideceğini söylemişsin, söz vermişsin. Tabii istersen, seni gölün kenarında bekliyorlar.»

Linda kendisini mükemmel bir kadınmış gibi göstermeye çalışmıştı. Fakat çiçek bahçesinde saklamış olduğu şiseden muhakkak bir kaç yudum içmişti. Bundan emindi.

Linda çiçekleri sulamayı bitirince «Bu tamam, şimdi oturma odasına gideyim» demiş ve musluğu kapadıktan sonra kendisine dönmüştü. «Oh, unuttum. Newyork'a gidecek misin?» diye sormuştu.

«Evet gideceğim.»

O zaman «Anladım» demişti. «Yalnız çocukların yanına gidecek olursan, saat yarımında dönmeyi unut-

ma. Newyork'a gideceğin için öğle yemeğini erken hazırlıyacağım.»

Linda eve doğru yürürken, o da stüdyoya girmişti. Yapmış olduğu resimler duvarlara asılmıştı. Yapmakta olduğu son resmi sehpadaydı. Resmin başında bir müddet durmuştu. Fakat içinden çalışmak gelmemişti. Sonra (niçin çocukların yanına gitmiyeyim?) diye düşünmüştü. Linda da böyle istememiş miydi? Belki de kendisini evden uzaklaştırmak istiyordu.

Eve dönmüş, mayosunu giymiş ve onun üzerine de pantolonunu geçirmişti. Linda'nın oturma odasında, elektrik süpürgesi ile çalıştığını duymuş. Ona (Ben yüzmeye gidiyorum) diye bağırmış, sonra da yola çıkmıştı. Çocukların yüzdükleri yer Stonville'den yarım mil kadar ilerde, ormanın kenarındaydı.

Çayırlığın yanına geldiği zaman, uzaktan bisikletleri ve çocukları görmüş, bağırışlarını duymuştu. Bu sesler, sinirlerine sürülen bir merhem gibi onu sakinleştirmişti.

Hepsi bir arada idiler ve suya girmişlerdi. Aralarında yalnız Leroy yoktu. Islanmış olan derileri, güneşin altında parlıyordu.

Daha yarı yoldayken, onu yine ilk olarak Emily görmüştü. Sıçrayarak sudan çıkmış ve kendisine doğru koşmaya başlamıştı.

Koşarken «Jhon, geldin. Zaten geleceğinden emindim.» diye bağırmıştı. Emily'nin elini tutan Jhon, onunla beraber suya doğru ilerlemişti. Biraz sonra o da suyun içinde idi. Sinirlerini yatıştıran suyun içinde. Tekrar Linda aklına gelmişti. Fakat artık ona kızamıyordu bile. Evet çocuğu yoktu, fakat çocukları seviyordu. Onun çocuklara ihtiyacı olduğu kadar, çocukların da ona ihtiyacı vardı.

Saat daha onbire gelmemişti ki, Leroy koşarak çayırlığın bir ucundan çıkmış ve soyunarak siyah vücudunu suların içine atmıştı. Balık tutmak hususundaki hünerini anlatmıştı. Kendisi üç tane levrek tuttuğu halde, Vikie ancak bir tane yakalayabilmişti. Bütün çocuklar onun etrafına toplanmış ve Leroy'un anlattıklarıyla

rını heyecan içinde dinlemişlerdi. Jhon'un dönme zamanı gelmişti. İşte herşey o zaman bozulmuştu. Jhon, Emily ve Angel kumların üzerinde yanyana yatıyorlardı.

Emily heyecanla doğrulmuş ve «Ben ne yapacağım biliyor musun Angel?» demişti. «Sırrımızı Jhon'a söyleyeceğirn.»

Angel «Hayır, hayır» diye bağırarak yerinden fırlamış ve ablasını yumruklayarak «O benim sırrım. İlk defa ben buldum.» demişti.

Bütün çocuklar sudan çıkmış ve gelip etraflarına oturmuşlardı. Jhon küçük kızı ablasının üzerinden çekmiş ve kucağına almıştı. Angel kızgınlıktan pancar gibi kızarmıştı.

«Sırrımızı sana söylemesine müsaade etmiyeceğim» diye bağırmıştı. «Sen adi, bayağı bir adamsın. Karını dövdün.»

Emily yerinden fırlamış kızkardeşinin üzerine saldırmıştı. «Söyleme, böyle söyleme» diye bağırmıştı.

Angel «Evet dövdü» diye tekrarlamıştı. «Timmie söyledi. Timmie görmüş. Mrs. Hamilton içeri girmiş ve yüzündeki yarayı göstererek (O beni dövdü) demiş. Timmie söyledi...»

Jhon ayağa kalkmış ve küçük kızı yere bırakarak, Timmie'ye bakmıştı. Utanan Timmie koşarak onların yanından uzaklaşmış ve uzun yabancı otların arasına girmişti.

Emily ise «Bu doğru değil. Angel'den de, Timmie'den de nefret ediyorum.» diye yaygarayı basmıştı.

Jhon Timmie'nin arkasından gitmiş ve onu otların arasında yüzükoyun yatar vaziyette bulmuştu.

«Birşey yok Timmie, haydi kalk» demişti.

Timmie «Ben söylemek istememiştim. Şayet söylersem, Angel de sırrını bana söyler zannettim. Ona teklif ettim. Sen söyle, belki ben de söylerim dedi. Ben anlattıktan sonra söylemedi.» diye mız mızmızlanmıştı.

Jhon «Pekâlâ, üzülecek birşey yok. Kalk artık.» demişti.

Jhon geri dönmüş ve çocukları ayakta bekler bulmuştu. Hepsi asık suratlı idi. Utanmışlardı. Linda'-

nın hayali onların da arasına bir karakedi gibi girmiş ve herşeyi berbat etmişti.

Hemen çocukların yanından ayrılan Jhon eve gelmiş, Linda'yı kendini bekler vaziyette bulmuştu. Yemeğini yediği esnada Linda da onunla beraber masaya oturmuş, fakat yemek yemeden, sadece sigara içmişti. Sonra Jhon'la beraber yukarı gelmiş, o, çantasını hazırlarken ve elbisesini değiştirirken yanında durmuştu. Ona, otomobile ihtiyacı olmadığını, gözü morarmışken şehire inmek istemediğini, otomobili istasyonda bırakmasını söylemişti. Sonra Jhon'la beraber arabanın yanına gelmiş ve son anda «Jhon tek bir hususta bana söz ver» demişti. «Şayet doktorum Mac Allister olacak olursa herşeye razı olurum. Fakat başka bir doktora gitme. Yani onu bulamazsan veya başka birşey olursa...»

Jhon karısına bakmıştı. Dudaklarının titremekte olduğunu görmüş ve sabahdanberi, içki içmemek için nasıl kendi kendisi ile mücadele ettiğini farketmişti. O anda Linda bitkin bir hale gelmişti.

«Tabii» diye cevap vermiş ve o anda çocukların anlattıkları aklına gelmişti. «Yarın akşam döneceğim.» diye ilâve etmişti.

«Evet evet biliyorum. Sonra Jhon...» demiş fakat devam etmemişti.

Jhon «Evet ne var?» diye ısrar etmişti.

O zaman Linda «Steve için bir şeyler söylemiştim ya» demişti. «Sen haklıydın. Yalan söylemiştim. Bilmiyorum niçin öyle söyledim. İçimden öyle geldi.»

«Pekâlâ Linda. Artık allahısmarladık.» diye cevap vermişti.

«Güle güle» diyen karısı, mutfak kapısında durmuş ve uzaklaşınca kadar ona elini sallamıştı...

Kondüktör, geldiklerini bağıra, bağıra söylediği vakit, Brad filelerdeki bavulları indirmişti. Neredey-

se istasyona gireceklerdi. Tren durunca, çıktılar. Otomobil, bıraktığı yerde duruyordu. Brad'ın buick arabası da oradaydı, Vikie ayakta onlara elini sallıyordu. Yanına gittikleri zaman, her ikisini de öptü ve:

«Jhon, işini hallettin mi?» diye sordu.

«Evet hallettim.»

Vikie, Jhon'un elini bir kere daha samimiyetle sıktı. «Eminim Linda seni anlayacaktır.» dedi. «Babam Springfield'e gittiği için annem bizde kalıyordu. Fakat bugün babam da geldi. Annem evine dönecek. Akşam Linda'yı al da bize gel. Nasıl gelir misiniz?»

Carey'lerden ayrıldıktan sonra Jhon arabaya atladı ve eve gitmek üzere hareket etti. Her şey iyi olacaktı. Üç hafta sonra Dr. Mac Allister dönecekti. O zaman Linda'yı alır Newyork'a götürürdü. Bu kadar sabrettikten sonra üç hafta daha beklemek bir şey değildi.

Stonville'e geldiği zaman, postahaneye uğramayı akıl etti. Linda otomobilsizdi, mektupları almaya gelemezdi. Jhon hâlâ (Aylık san'at dergisi) ni bekliyordu. Kritiklerin, sergisi hakkında yaptıkları tenkidi merak ediyordu. Belki de bu günkü postadan çıkardı. Şehrin merkezindeki küçük postahananın önünde durdu. Burada memur olan Angel ve Emily'nin annesi Mrs. Jones, her akşam yemeğinden sonra tekrar postahaneyi açar ve saat sekiz, sekizbuçuğa kadar çalışırdı. Postahannede, uzaktan uzağa tanıdığı birkaç kişi vardı. Kendi kutusuna doğru ilerlerken:

«İyi akşamlar.» dedi.

Fakat oradakilerden hiç birisi cevap vermedi. Kendisine ait olan posta kutusu tam Mrs. Jones'in çalıştığı ufak pencerenin yanında idi. Kutuyu açarken göz-göze geldiler ve Jhon tebessüm etti. Fakat kadın hemen başını önüne eğmişti. Jhon anlıyordu, şehirde aleyhine olan bir cereyan vardı. Jhon'u, düşman ilân etmişlerdi.

Carey'lerdeki olay bütün şehire yayılmış olacaktı. Kendisi şimdi neydi? Karısına eziyet eden bir şehirli.

Postahaneden çıktığı zaman, herkes susmuş,

âdeta Jhon'u tehdit ediyorlardı. Tekrar arabasına bindi ve evin yolunu tuttu. Kendi kendine (aldırma) diye mırıldandı. Burada kimse ile arkadaşlık etmeyi istemişti. Carey'lerle bile. İstedığı şey, onu yalnız bırakmaları, rahatsız etmemeleriydi. Fakat herşey, sinsi, sinsi etrafından onu sıkıştırıyor, uğursuzluklar birbirini takip ediyordu. Bütün bunlara sebep de Linda idi.

Artık ormanlık olan yoldan aşağı doğru iniyordu. Sonra tekrar yokuşu tırmandı, köprüyü geçti, ve evin yoluna döndü. İçini ani olarak bir korku, karısı ile yüzyüze gelmek korkusu kaplamıştı. Bu sefer acaba neyle karşılaşacaktı?

Otomobili mutfak kapısının önüne parketti ve indi.

Karısı mutfakta değildi. (Linda) diye bağıarak, mutfığı geçti ve oturma odasına girdi. Olduğu yerde donmuş gibi kalakaldı. Oda karmakarışık. Duvarlara asmış oldukları resimler yerlerde sürünüyordu. Plâklar ve ses alma makinasının şeritleri bulundukları dolaptan alınmış ve yerlere fırlatılmıştı. Yağlıboya tabloları çakı ile delik deşik edilmişler, plâklar paramparça yerlere atılmışlardı. Pikap ve ses alma makinası da yerlerinden alınıp fırlatılmış. ses makinasının lâmbaları kırılmıştı.

Jhon ayakta, bu manzaraya şaşkın, şaşkın bakıyor ve ne olup bittiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Korkusu, dehşet halini almıştı. Linda'yı, elinde çakı, resimleri parçalarken, plâkları kırarken görür gibi oluyordu. Delirmiş gibi sağa sola saldırıyor, önüne gelen herşeyi parçalıyordu. Sanki bu manzarayı şimdi görüyormuş gibi korku içinde gözlerini kapadı.

Sonra, Linda evin içindeymiş gibi bir his duydu, veya onun deliliğini ta içinde hissetti. Karısı bu evin içine zehirli bir gaz gibi sinmişti.

Şimdi neredeydi acaba? onu bulmalıydı. Onu bulmalı ve yüzyüze konuşmalıydı. Sonra, daima stüdyoda duran yazı makinasını bir köşede, masanın üzerinde gördü. Yazı makinasına bir kâğıt takılmıştı. Yerlerde atılmış olan yağlıboya tablolara ve kırık plâklara basa

basa yazı makinasına yaklaştı ve üzerindeki kâğıdı aldı. Bu kendisine yazılmış, makina ile yazılmış bir mektuptu. İmza elle atılmamış, yine makina ile yazılmıştı.

BUNU YAPACAĞIMI HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİN DEĞİL Mİ? FAKAT İŞTE BUNDA ALDANDIN. NİHA-YET KENDİMDEN SENDEN KAÇMAK CESARETİNİ BULDUM. SENİN İŞKENCELERİNE TAHAMMÜL EDECEK, SANA KÖLE OLACAK BAŞKA BİR KADIN BUL. BENİ HİÇBİR ZAMAN ELE GEÇİREMEYECEK-SİN, BOŞUNA ARAMA. SANA LÂNET EDİYORUM. EBEDİYYEN ALLAHAISMARLADIK.

LİNDİ

Linda gitmişti. Elinde tuttuğu nota bakarak bir müddet durdu. Kelimelerin arasına yerleşmiş olan nefret hissi elle tutulacak kadar belli oluyordu. Evet bu mektuptan da anladığı gibi Linda onu terketmişti. Darbenin tesirine rağden duruma uymayan birşeyler olduğunu gayri ihtiyarî farketmişti. Kendi kendine soruyordu: Bu mektubu niçin elle yazmamıştı da, daktilo ile yazmıştı? Onun şimdiye kadar daktilo yazdığını hiç görmemişti. Daktilo yazmayı becerebileceğini de zannetmiyordu. Stüdyoya gidip daktiloyu buraya niçin getirmişti?... Gözlerinin önüne yine karısının hayali dikilmişti. Elindeki çakı ile resimleri delik deşik ediyordu. Hayır Linda gitmemişti. Bu, delice bir oyundu. Evin bir yerinde saklanmış olacaktı. ...

Gözleri, yerde sürünen eşyalara takıldı. Bütün yağlıboya tablolarını mahvetmişti. Delirecek gibi oluyordu. Fakat bu kızgınlıktan daha ileri birşeydi. Korkuydu. Linda şimdi belki de yukarda, bir yerde saklan-

mıştı. Muhakkak delirmiş olacaktı, gizlenmiş olduğu yerden Jhon'un üstüne sıçramak için bekliyordu.

Yemek odasına girdi. Orada kimse yoktu. Sonra merdivenlerden üst kata çıktı. Doğru yatak odasına gitti, gardrobun kapısı açıktı. Orada asılı olan elbiseleri görüyordu. Fakat içerde kimsecikler yoktu. Sıra ile bütün evi araştırdı, odalara baktı. Ansızın, aklına stüdyodaki yağlı boya tabloları geldi. Koşarak aşağı indi. Mutfak kapısından çıkarak stüdyoya gitti. Resimler oldukları gibi asılıydılar. Sehpanın üzerinde duran tabloya dahi dokunulmamıştı. Fakat Linda orada da yoktu.

Acaba hakikaten gitmiş miydi? giderken otomobili bile almamıştı. Elbiseleri de olduğu gibi duruyordu. Geri döndü, tekrar yatak odasına çıktı. Gardrobunu kontrol etti. Evet yeni yaptırmış olduğu yeşil entarisi ve gri elbisesi yoktu. Onları beraber götürmüştü. Bir kısım çamaşırlarını da almıştı. Yeni almış olduğu valiz de yerinde değildi. Gitmişti, evet elinde bir valizle çıkıp gitmişti.

Yatağın üzerine oturdu. Jhon neredeyse delirecekti. Newyork'a hareket ederken, otomobilin yanında söylediklerini hatırladı (Dr. Mac Allister, olursa herşeye razıyım. O ne derse yaparım) demişti. Evden ayrılırken, Linda mutfak kapısında durmuş ve ona el sallamıştı. Bu nasıl olmuştu? Nasıl bir kriz geçirmişti? Salondaki herşeyi paramparça etmişti. Sayet evdeki bütün içkileri içmiş olsaydı dahi...

Yerinden fırladı ve koşarak salona indi. Bourbon ve cin şişeleri olduğu gibi duruyorlardı. Hiç el sürülmemişti. Şişelerin mantarlarını çıkardı ve birer yudum alarak tattı. Hayır bunlar olduğu gibi kalmıştı, hiç içilmemiş veya içilip yerine su doldurulmamıştı. Herhalde yukarda saklı içkisi vardı. Tekrar koşarak üst kata çıktı ve heryeri iyiden iyiye aramaya başladı. Niha yet çamaşır dolabının rafında, battaniyenin altında, yarıyarıya dolu bir cin şişesi buldu. Gitmeden evvel bu şişenin yarısını içmiş olacaktı. Belki stüdyoda saklamış olduğu bir başka şişe de vardı. Onu da içmişti.

Eline aldığı şişeyi bir müdet tetkik etti ve sonra tekrar bulmuş olduğu yere koydu. Bu sırada orada bir kart olduğunu da farketti, aldı. Bu birtakım dağların ve gölün manzarası idi. Kanada'daki Crawley gölünün manzarası. Arkasını çevirdi, kart kendi ismine gönderilmişti, okumaya başladı :

{Hayat, gördüklerindir. Niçin elindeki fırçayı bir kenara bırakıp, bir kaç günlüğüne olsun buraya gelmiyorsun? Linda'ya selâmlar.

Mac Allister

Dr. Mac Allister. Jhon gözlerine inanamıyordu. Kart beş gün evvel gönderilmişti. Yani bu hesaba göre eve üç gün önce gelmişti. Demekki Linda postadan almış ve kendisine göstermemişti. Jhon'un konuşmak üzere Mac Allister'e gideceğini biliyordu. Son andaki değişikliği ve (Dr. Mac Allister ne derse yapacağım) değişimin mânasını şimdi anlıyordu. Demek Linda, Jhon'un Newyork'ta doktoru bulamayacağını biliyordu. Son anda otomobilin yanında durmuş ve (Bana söz ver Jhon. Şayet Mac Allister'i bulamazsan veya buna benzer bir şey olursa, başka doktora gitmiyeceksin değil mi?) demişti. Bütün herşeyi anlıyordu, en sonunda, tedavi edilmeye razı olmuş gibi gözükmüş ve Jhon'u yine atlatmıştı.

Tekrar yatak odasına gitti. Yatağın kenarına oturdu ve elindeki kartı yere attı. Çarpıntı duyuyordu, sanki damarlarındaki kan delice akıyordu. Jhon'u, Mac Allister'in Newyork'ta olmadığını bile bile göndermişti. Eve geldiği zaman da, ortadan kaybolmuştu.

Yastıklara dayandı ve bir sigara yaktı. Bunun, evlilik hayatında geçirmiş olduğu buhranlardan en fenası olduğunu biliyordu. Şimdi ziyadesiyle metanet ve soğukkanlılığa ihtiyacı vardı. Fakat bütün vücudunu bir halsizlik sarmıştı. Acaba Linda'nın parası var mıydı. Bütün bunları aylarca evvelden hesap etmiş ve para biriktirmiş miydi? Nereye gitmiş olabilirdi? Newyork'a gitmezdi. Eğer işi kabul etseydi, yüksek bir maaşı olacaktı. O zaman Linda memnuniyetle Newyork'a

dönmeyi isterdi. Fakat bu şekilde imkânsız oraya gitmezdi. Doğmuş olduğu küçük kasabaya, Visconsin'e de gitmiş olamazdı. Orada kimsesi yoktu. Annesi ve babası, evlendiklerinden kısa bir müddet sonra orada ölmüşlerdi. O halde nereye gidebilirdi? Aklına hiç bir yer gelmiyordu.

Ya delirdiyse diye düşündü. Mukavemeti kırılırsa, dayanamadıysa... Deli bir kadın, elinde bir bavulla, yayan nereye giderdi? Hiçbir yere gidemzedi. Gözlerinin önüne Linda'nın korku içindeki suratı geldi. Birdenbire polise telefon etmesi lâzımgeldiğini anladı.

Fakat Stonville'de polis demek, Steve Ritter demektir. Bu durumda yine Linda herşeyi berbat ediyordu. Şayet Steve'i çağırıp, Linda içmiş ve resimleri parçalamış, sonra da beni terkedip gitmiş diyecek olsaydı... Çok geçmeden bütün şehir bu havadisi duyardı. Birdenbire aklı başına geldi. İki saattir kafa patlatıyor bir türlü hakikati göremiyordu. Linda hiç bir yere gidemezdi. Hele bu şekilde. Muhakkak, ya Carey'lere gitmişti veya Moreland'lara. Onu orada görür gibi oluyor ve neler söyleyebileceğini tahmin ediyordu.

(Çok delice bir şey yaptım. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Onu terkettim. Ona daha fazla tahammül edemezdin. Bunu ancak siz anlarsınız. Oh Mr. Carey... (veya, oh Roz) demişti. Bundan emindi. Evet bu böyle olmuştu. Belki de Vikie istasyonda iken, Linda genç Carey'lere gitmişti. Jhon bundan çok emindi, her şey düşündüğü gibi olmuştu.

Koşarak aşağı indi ve genç Carey'lere telefon etti. Vikie cevap verdi.

«Merhaba Jhon» dedi. «Sizi bekliyoruz, Linda ile bize gelecektiniz.»

Jhon şaşırılmıştı, cevap verirken çıkardığı ses, kendisine bile yabancı geldi.

«Linda sizinle beraber değil mi?»

«Bizimle mi? Hayır değil. Onu, o gecedenberi görmedim. Sen burada yokken aramak istedim, fakat olmadı. Hey ne var, ne oluyor Allah aşkına?»

«Şayet, mümkün olursa ben size geleceğim.»

Vikie heyecanlanmıştı «Tabii gel fakat...» dedi.

Jhon «Geline her şeyi anlatırım» diye cevap verdi. «O gece olanlardan sonra babanlara ve Moreland'lara telefon edemem. Sen telefon et ve Linda'nın onlarda olup olmadığına bak.»

«Hemen şimdi telefon edeceğim.»

«Teşekkür ederim Vikie. Size geleceğim.»

Diyen Jhon kulaklığı yerine koydu. Şayet Linda ihtiyar Carey'lerde veya Moreland'larda değilse, Vikie'ye ve Brad'a hakikati söylemek mecburiyetinde kalacaktı. Senelerdenberi Linda'nın yapmış olduğu münasebetsizlikleri saklamaya uğraşmıştı. Vikie ve Brad'dan çekinmiyordu. Onlara itimat edebilirdi. Diğerleri gibi dedikodu yapmazlardı. Eğer üçü birleşirlerse, herhangi bir skandal çıkmadan Linda'yı bulabilirlerdi.

Koşarak dışarı çıktı ve otomobile atladı. Şayet Linda, Moreland'larda veya ihtiyar Carey'lerde değilse, nerede olabilirdi? Gözlerinin önüne yine onun hayali gelmişti. Çıldırılmış bir surat ve ölü gözü gibi donuk bir çift göz. Korkuyla titredi.

Arabayı çalıştırdı ve hareket etti. Tekrar Steve Ritter'i düşündü. Acaba Linda'nın söylemiş olduğu şeyler doğru muydu? aralarında bir şey var mıydı? Onunla beraber kaçmış olamaz mıydı? Bu fikir aklına gelince kâbus görmüş biri gibi heyecanlandı. Hayır olamazdı. Linda yalan söylemişti. Sarhoşluğun tesiri altında uydurmuştu. Böyle olmasa bile, hakikat olan şey, Steve Ritter'in, Linda'ya hayran olduğuydu. Şehirdeki erkeklerin hemen hemen hepsi ona hayrandılar. Zaten postahane rastlamış olduğu kimselerin düşmanca hareketlerinin sebebi de buydu. Carey'lerde olup bitenler şehre yayılmıştı. Zaten Linda da böyle olmasını istemişti. Belki de birisini bulup bütün olan biteni bizzat kendisi anlatmıştı. Belki de değil muhakkak böyle yapmıştı. Linda birşeyler anlatmış olmasaydı, bu kadar çabuk etrafa yayılmazdı.

Kestirme yoldan Carey'lere giderken, Fisher'lerin boş evini geçti, tepeyi döndü. Şimdi hemen Steve'i arayamazdı. Durum kat'iyet kesbetmeliydi. Fakat ben-

zini bitmek üzere idi. Onun için Stonville'e döndü. Bu suretle etrafı da kolağan etmiş olacaktı.

Şehirden yarım mil kadar ilerde olan benzin istasyonuna yaklaşırken, dışardaki neon lâmbalarını gördü. Gecenin sessizliği içinde, bar kısmındaki müzik dolabında çalınan müziğin sesi duyuluyordu. Gaz pompasının önünde durdu. Biraz sonra yandaki küçük kapıdan Mrs. Ritter çıktı ve kendisine doğru geldi. Zayıf ve kılıksız bir kadındı. Kırışmış saçları alnına dökülmüştü. Kocasının ihmali onu sinirli bir kadın haline getirmişti. Vaktinden evvel yaşlanmıştı. Stonville'de insanlardan nefret eden tek kimse idi. Fakat bu şehirde dedikodu yapmıyan tek insan da Betty Ritter'di.

Kadın, âdeti olduğu üzere sert ve haşın bir eda ile tankı doldurdu. Ön tarafa camı silmeye geldiği vakit Jhon:

«Steve burada mı?» diye sordu.

«Steve mi? birkaç dakika evvel telefon ettiler gitti» diyen Betty Ritter öfkeyle burnundan soludu ve devam etti: «Stonville'in polis memuru Steve Ritter. Bu şehirde hapishaneye girmesi icap eden bir kimse varsa o da benim kocam Steve'dir. Parayı öder misiniz Mr. Hamilton?»

Jhon «Hemen» dedi. Sinirleri gerilmişti. «Yani, bir iş için mi çağırdılar?»

«Bunu bana sormayın. Çünkü Steve niçin ve nereye gittiğini bana söylemez. İçerde Buck'la konuşuyordu. Onun anlattıklarını dinliyordu. Ben müşterilerle uğraştığım için ne konuştuklarını anlamadım. O sırada telefon çaldı ve Steve'i çağırdılar. Buck'ı da yanına alarak gitti. Ciddî bir iş olmasa gerek.»

Betty Ritter güldü ve işine devam etti. Bir an tereddüt etti ve hain gözlerini şüphe ile Jhon'un suratına dikti.

«Endişeli görünüyorsunuz Mr. Hamilton» dedi. «Birşey mi oldu? Suçlu gibi bir haliniz var. Yoksa karınızı mı öldürdünüz?»

Otomobille kasabayı bir baştan öbür başa kadar geçti. Arabanın farları, dükkânların camına çarpıp aksediyordu. Postahänenin önündeki büyük şeker kamışlarının altına birkaç tane otomobil parketmişti. Bir kız ve bir erkek çocuk, evlerinin önündeki kaldırıma, yanyana oturmuşlardı. Birkaç kişi kilise meydanında, şehir meclisi binasının kapısının önünde durmuşlar, sigara içiyorlardı. Şehir meclisi yarın toplanacak ve gölün kenarında yapılacak otel hususunda karar verecekti. Aklına Mrs. Ritter'in söylediği şey geldi. Jhon anormal bir şeyler seziyor, bir felâket hissediyordu. Her taraf yılbaşı kartlarına çizilen manzaralarda olduğu gibi sakindi. Halbuki New England yaz aylarının içindeydi.

Şayet şehirler arası yolda, Linda'yı bulmuş olsalardı, Steve, Buck'ı yanına almazdı. Steve'in çağırılması Linda'yla alâkalı olamazdı. Bu bir tesadüftü.

Otomobilleri sıyırdı, kilise meydanını geçti ve şehirden çıktı. Sheldon gölünün kuzey kıyıları şimdi sağında kalıyordu. Bu yaz akşamında göl, gri bir gölge gibi uzanıyordu. Kurbağaların ötüşleri, yoldan duyuluyordu. Birdenbire göl aklına geldi (Beni imkânı yok bulamazsın) diye yazmıştı. Linda'nın mektubu gözlerinin önünde idi. Acaba, intihar mı etmişti? Kendisini göle mi atmıştı? Hayır. hayır, bir insan intihar ederken, yanına eşya almazdı. Fakat, Linda'nın yaptığı hareketler mantığa uyuyor muydu? Yağlıboya resimleri niçin kesmişti? Niçin pikabı ve ses makinasını kırmıştı? Niçin hiç daktilo yazmasını bilmediği halde, bıraktığı notu makina ile yazmıştı? Niçin daktilo makinasını, taa stüdyodan getirmek lüzumunu hissetmişti? Bütün bunlar mantığa sığıyor muydu? Linda mantık dahilinde tek bir

hareket yapmamıştı. Kendisini göle atarken eşya da almış olabilirdi.

Olayın ilk, sersemletici tesiri kaybolmaya başlamıştı. Direksiyonun başında yavaş yavaş kendine geliyordu. Endisesi zaman zaman zail oluyor ve Linda'nın bir yere gizlenmiş olacağına inanıyordu. Belki de şimdi, ihtiyar Carey'lerde veya Moreland'larda oturmuş ağlıyordu. (Ah bunu ona nasıl yaptım? Elimde değildi, içimden gelen hislerin esiri oldum.) diyordu. Belki de Linda onu bulmuştu.

Artık Carey'lerin evine yaklaşmıştı. Yoldan döndü ve park yerinde arabasını bıraktı. Otomobilden çıktığı sırada evin kapısı da açıldı.

«Sen misin Jhon?» diyen Vikie kapı eşiğinde duruyordu. Emin olunca, Jhon'a doğru koştu ve her iki elini yakaladı.

«Jhon, Linda geri dönmedi mi?» diye endişe içinde sordu.

Jhon sanki onu duymamıştı «Telefon ettin mi?» dedi.

«Evet telefon ettim. Babamlarda yoktu. Moreland'ların telefonu cevap vermedi. Sinemaya gitmiş olacaklar.»

Onu elinden çekerek eve soktu. Işığa gelince dikkatle suratına baktı. Ne gördüyse, gözlerini ileri çevirdi «Senin birşeyler içmeye ihtiyacın var.» diye ilâve etti. Oturma odasına girdikleri vakit kocasına «Brad, Jhon'a bir içki hazırla.» dedi.

Brad elbisesini değiştirmiş, rahat bir spor gömlek giymişti. Barın yanında ayakta duruyordu. O da, Jhon'a merhametle baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Jhon, bunlar da Betty Ritter gibi düşünüyorlar, diye aklından geçirdi.

Brad «Otur Jhon, otur» dedi. «Vikie babamlara ve Moreland'lara telefon etti.»

Vikie «Ben söyledim, Jhon biliyor.» diye araya girdi.

Brad bir koltuğun kolunun üzerine ilişmişti.

Her ikisi de endişe ve merak içinde bakıyorlar ve Jhon'un anlatmasını bekliyorlardı.

Jhon «Eve gittiğim zaman onu bulamadım» dedi. «Bir not bırakıp gitmişti.» Sonra onlara bütün herşeyi anlattı. Parçalanmış resimleri, yerlere atılmış pikabı, ve ses makinasını, stüdyo'dan getirilmiş daktiloyu. Her ikisi de Jhon'u dinliyordu, bakışlarında düşmanlık yoktu. Brad şüphe içinde bocalıyordu. Sordu:

«Resimler parçalanmış mıydı? Pikap ve ses makinası kırılmış mıydı? Fakat bu imkânsız. Linda bunu yapmış olamaz.»

Vikie «Linda çok yumuşak kalblidir» diye ilâve etti. «Onun bir sineği bile incittiğine inanmam. Hem seni çok sever. Hayatını sana vakfetmiştir. Senin yapmış olduğun resimlere çok kıymet verirdi. Âdeta onlara tapardı. Bunu kaç kereler söyledi.»

Brad «Evet» diyerek araya girdi. «Senin resim serginden birkaç gün sonraydı. Gayet iyi hatırlıyorum. Hayatımda bu kadar müteessir olmuş kimse görmedim. Bütün kritiklere kızılıyordu. Senin büyük bir ressam olduğuna inandığını söylüyordu. Hayır bunları Linda yapmış olamaz.»

Jhon, bir ona, bir diğerine bakıyordu. Kendisini, yalan söylemekle itham etmiyorlardı. Sadece bütün bunları Linda'nın yapmış olabileceğinen inanamıyorlardı. Birdenbire Linda gözlerinin önüne geldi. Sergiden sonra buraya gelişini, ve teessür içinde «Oh Jhon, o benim hayatımın mânası.» deyişini hayalliyordu. Evet Vikie ve Brad olanlara inanmamakta haklıydılar. Linda'nın yapmış olduğu rolden sonra kimse inanmazdı. Onlara ne diyebilirdi? Şayet ihtiyar Mr. Carey'le, Betty Ritter çırılçıplak kilise meydanında dans ediyor dediği zaman, kendisine ne kadar inanırlarsa, Linda'nın yaptıklarına da okadar inanırlardı.

Kâbus bitmiyor, bilhassa daha çok etrafı sarıyordu.

Bir başlangıç olsun diye «Geçen gece yaptıkları, delice şeyler değildi öyle mi?» diye sordu.

Vikie, şaşırılmış bir vaziyette ona bakıyordu.

Brad itiraz etti. «Fakat kavga etmiştiniz» dedi. «Sizin gibi, herkes kavga eder. Her evde bazı fikirler üzerinde münakaşalar yapılır. Aynı zamanda Linda sarhoştı. Nitekim sonra kendine geldi ve çok üzüldüğünü söyledi.»

Vikie endişe ile kocasına baktı «Jhon, sana inanmadığımızı zannetme» diyerek lâfa karıştı. «Sen öyle olmuş diyorsan, öyledir. Buna inanıyoruz. Yalnız, bunları Linda yapmış olamaz. Başka bir şey var.»

Artık herşeyi söylemek zamanı gelmişti. Bütün herşeyi, anlattığı takdirde artık Carey'lerle yüzyüze gelebileceklerdi. Stonville'de de oturmalarına imkân kalmıyacaktı. İçinden bir ses, o nekadara hatalı hareket ettiyse de, sen onu affet, herşeyi anlatma diyordu. Fakat artık hiçbirşeye kıymet vermiyordu. Linda ile olan alâkası, Carey'lerdeki doğum günü toplantısında uçup gitmişti. Onu artık sevmediğini hissediyordu. Bu ana kadar bunu tam mânası ile anlamamıştı. Olaylar arka arkaya gelmiş ve kaçınılmaz olan bu netice doğmuştu. Jhon, Lindanın yaptıkları ile doluydu.

«Siz Linda'yı tanımazsınız» dedi. «Onu benden başka kimse tanımaz. Hiç olmazsa bir müddet sabrettim. Bütün hüsnüniyetimi kullanarak, düzelebileceğini düşündüm. O gece burada, siz onun yaptıklarının ancak çok ufak bir parçasını gördünüz. Sadece binde birini. Newyork'a niçin gittiğimi biliyor musunuz? Onu tedavi ettirmek için doktorla görüşmeye gitmiştim. Linda alkolikti, senelerdenberi hastaydı.»

Sonra onlara kısaca bütün olup bitenleri anlattı. Her şeyi en ince noktasına kadar söylemediyse de, kâfi derecede izahat verdi. Anlattığı şeyler onları alâkadar ediyordu. Kendisini emniyet içinde görememesini, herkesle boy ölçüşmeye kalkışını, kaprislerini, ve içtiği içkileri hepsini söyledi. Jhon, anlatmaya başladığı zaman korkuyordu. Onlardan merhamet dilendiğini düşüneceklerini zannediyordu. Jhon anlatıyor ve kârı koca, sakın sakın onu dinliyorlardı. Suratlarının almış olduğu mânadan. söylediklerine pek inanmadıklarını anlamıştı.

Hiç kimse, başına gelmeden, bir alkoliğin na-

sıl olabileceğini tahmin dahi edemezdi. Halbuki onlar Linda'yı çok iyi tanıdıklarını zannediyorlardı. Anlattıkları hakikat olmasına rağmen, çok uydurma birşeyler gibi gözüküyordu. Konuştukça, kendisine olan itimadı arttı ve daha ateşli anlatmaya başladı. Fakat neticede, Careyler'le arasına bir soğukluk girmiş olduğunu farketti, ve sustu.

Evvelce olduğu gibi yine gayet sakin olarak oturuyorlardı. Nazik bir tavırla ona bakıyorlardı. Anlattıklarından doğru bir netice çıkarmaya çalışıyorlardı. Onların kendisine inanmadıklarını biliyordu. Ufak şeyleri büyüten, kendisine hak verilmesi hususunda, karısını kötüleyen bir koca haline düşmüştü. Çünkü, Linda ile münasebetlerinin iyi durumda olmadığını biliyorlardı.

Söze Brad başladı. Sesinde, çok ufak ta olsa bir değişiklik seziliyordu.

«Yani geçen gece, burada söylediği gibi, onu dövmemiş miydin?» diye sordu.

Jhon düşünceliydi. «Onu daha sonra dövdüm» diye cevap verdi. «Onu dövmemiştim. İçmiş ve sarhoşluktan suratını bir yere çarpmıştı. Fakat içki içtiğini gizlemek için böyle söylemişti. İçtiğinin duyulmamasına çok dikkat ederdi.»

«Fakat burada içki içmiş olduğuna alenen söylemişti.»

«Evet, öyle söylemek mecburiyetinde kaldı. Halindeki anormalliği farkettiğinizi anlamıştı. Onun için, bana kızdığını ileri sürerek içki içtiğini söyledi.»

«Yâni, alkolik olduğu halde, bunu saklamak için, senin onu dövdüğünü uydurdu, öyle mi?»

«Tabii, bu şekilde yalan uydurmakta bir an bile tereddüt etmezdi.» diye cevap verdi. Fakat onu daha fazla kötüleyecek olursa, karşısındakilerinin nefretini kazanacağını biliyordu. Devam etti. «Ama bunu belki de daha ileriye düşünerek yaptı. Kendisine, taraftar toplamak için, sizleri bana düşman etmek istiyor olacaktı.»

Odayı bir sessizlik kaplamıştı. Vikie bunu bozdu. «Yâni bizimle konuşurken yapmış olduğu hareket-

ler ve söylediği şeyler numara mıydı?» diye sordu.

«Hemen hemen hepsi numaraydı diyebilirim.»

«Bu da bir numara mı acaba? Seni cezalandırmak, seni peşinden koşturmak için numara yapmış olmasın?»

Vikie, konuştuklarında gayet ciddi idi. Sesinden, alay etmediğini anlamak mümkündü.

Jhon «Şayet Linda burada olsaydı, veya babanızın evine gitseydi, Moreland'larda gizlenmiş olsaydı rol yapmış diyebilirdim.» dedi. «Fakat şimdi... Hiç böyle bir şey yapmamıştı. Benim doktora gittiğimi biliyordu. Onun için korkmuş ve kaçmış olabilir derdim.» (Aklına, Linda'nın, Mac Allister'in Newyork'ta olmadığını bildiği gelmişti. «Belki de...» diye ilâve ederek sustu.

Vücudunu yine ateş basmıştı. Kendine gelmişti ve hislerini kontrol edebiliyordu. Herşeyi anlatmasına ne lüzum vardı? Bu neyi değiştirirdi? Onları ikna etmesine ne lüzum vardı? Lüzumlu olan şey, biran evvel Linda'yı bulması idi.

Sükûtu bozan Vikie oldu: «Eğer gittiye» dedi «Nereye gitmiş olabilir?»

«Gidebileceği bir yeri olduğunu zannetmiyorum.»

Diyen Jhon, Linda'nın delirmiş olabileceğinden ve intihar ettiğini düşündüğünden onlara bahsetmedi.

Brad boğuk bir sesle «Durumu eyalet polisine bildirmeliyiz.» diye onları ikaz etti.

Viki Jhon'a bakarak «Şayet bu bir numara ise,» diye cevap verdi. «Şayet bir sinir buhranı geçirmiş ve bu sırada resimleri parçalamışsa. Sonra da korkup ormana saklanmışsa. O zaman çıkacak skandalı bir düşünün. Onu kendimiz arayıp bulamaz mıyız acaba?»

Brad «Bu gece mi?» diye sordu. «Hem de ormanda. Bu havalide kaç bin dönüm orman olduğundan haberiniz yok galiba. Gündüz vakti bile, guruplar halinde arama yapılması icap eder.»

Brad ayağa kalktı ve bir sigara yakarak salonun öbür başına doğru yürüdü. Sonra aniden Jhon'a

doğru döndü. Halinde, bir sertlik vardı. Newyork'ta ve tren yolculuğunda Jhon'a göstermiş olduğu yakınlık kaybolmuştu. Bakışlarında kat'i bir itham yoktu. Fakat aşikâr olarak şüphelendiğini ve durumdan hoşlanmadığını belli ediyordu.

«Niçin eve telefon etmiyorsun? Belki Linda eve dönmüştür.» dedi.

Vikie de ona hak verdi.

«Şayet evde değilse ve sabaha kadar gelmezse, o zaman polise haber veriliriz.»

Vikie «En doğru hareket bu. Evet» diye onu tasdik etti.

Bu sırada telefon çalmaya başladı. Brad koşarak gitti ve cevap verdi.

«Evet... evet... evet... Hayır Linda burada değil. Fakat Jhon burada. Onunla konuşmak ister misin?... Bir dakika.» diyen Brad, Jhon'a döndü «Telefon eden Gordon. Sizin evi aramış, telefona kimse cevap vermeyince, burayı açmış.»

«Linda için mi?»

«Birşey söylemedi.»

Jhon odanın öbür tarafında olan telefona yaklaştı ve ahizeyi Brad'ın elinden aldı. Brad endişeli ve düşünceli olarak yana çekildi. Gordon Moreland'ın sesi, kuru, soğuk ve nefret dolu idi.

«Jhon, Jhon sen misin?»

«Evet.»

«Linda seninle beraber mi?»

«Hayır beraber değil.»

«Nerede?»

Jhon midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Endişelenmişti «Şimdi burada değil.» dedi.

«Fakat nerede olduğunu biliyorsun değil mi? Bizim öğrenmek istediğimiz bu.»

«Hayır. Hayır bilmiyorum.» diye cevap verdi.

«Öyleyse hemen gelip bizi bulsan iyi edersin. Bizi ve Steve Ritter'i.»

«Neredesiniz?»

«Ben şehir kenarındaki ilk evden telefon edi-

yorum. Steve ve Roz şehir çöplerinin boşaltıldığı yerde-
ler. Steve seni orada bekliyor.»

«Şehir çöplüğünde mi?»

«Nerede olduğunu biliyor musun?»

«Evet biliyorum. Fakat ne oluyor?»

«Buraya gelince öğrenirsin. Steve mümkün ol-
duğu kadar çabuk gelmeni söyledi.»

Jhon öbür tarafta telefonun kapandığını işitti.

Durumu Carey'lere anlattığı zaman Vikie bera-
ber gelmek istedi. Fakat Moreland'lar da orada idi. Çok
olacaklardı. Onun için vazgeçti. Karı, koca, her ikisi de
Jhon'a karşı çok nazik davranıyorlardı. Jhon ise düşün-
dükleri gibi hareket etmelerini isterdi. Brad dışarı gel-
medi. Fakat Vikie otomobilin yanına kadar onu geçirdi.

Ayrılırken «Vaziyeti bize bildir Jhon» dedi. «Şa-
yet bize ihtiyacın olursa...»

Şayet onlara ihtiyacı olursa. Şayet Linda, çöp-
lükte ölü olarak yatıyorsa...

Jhon, arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Çöplük
gölden bir mil kadar ilerde, şehirler arası yolun üzerin-
de idi. Şimdi, Jhon için hayat âdeta bir cehennemdi. Bet-
ty Ritter'in söylediği şeyler aklına geliyordu (Neyiniz
var? Karınızı filân mı öldürdünüz?) Hayır olamazdı.
Bu imkânsızdı. Linda nasıl ölmüş olabilirdi?...

Çöplüğe yaklaştığı sırada yolun kenarına par-
ketmiş ve park ışıklarını yakmış olan otomobili gördü.
Arkasında durdu ve dışarı fırladı.

«Jhon... Jhon...» diye ismini tekrar eden ço-
cukların sesini duydu. Arabaların park lâmbalarının
hafif ışığı dahiline feza elbiselerini giymiş olan Timmie
ve Buck koşarak girdiler. Başlarına geçirmiş oldukları
yuvarlak mikalardan, antenler sallanıyordu.

«Onu biz bulduk Jhon... Onu biz bulduk. Top-
rakta arama yapıyorduk, o zaman bulduk.» diye bağı-
rıyorlardı.

Timmie «Feza elbisemiz sayesinde keşfettik.»
diye ilâve etti. «Biz Mars gezegeninden gelmiş âlimle-
riz. Çöplükte araştırma yapıyorduk.»

Karanlıkta kalmış olan çöplüğün bir yerinden Steve Ritter'in sesini duydu.

«Jhon?... Jhon sen misin?»

Sesin geldiği tarafa doğru yürüdü. Çocuklar yanından ayrılmıyorlardı. Karanlıkta birer heyula gibi yükselen ağaçlar, manzarayı daha korkunçlaştırıyorlardı.

Steve «Bu tarafa Jhon,» diye yol gösterdi. Jhon'un ayaklarının altında şişeler ve teneke parçaları gürültü ile eziliyorlardı. Şimdi ilerde birtakım gölgeler farkediyordu. İçilen sigaraların kırmızı ateşlerini görebiliyordu. O sırada bir el lâmbası yandı ve yolu aydınlattı.

Steve Ritter «Bunları çocuklar bulmuşlar.» dedi. «Timmie, babasına söylemiş, Buck ta bana söyledi. Sonra Mr. Moreland bana telefon etti. Beraber araştırmak üzere buraya geldik. Çocuklar bir define bulduklarını söylemişlerdi.»

Buck bağıırıyordu «Biz bulduk. Defineyi ben ve Timmie buldu.»

Steve «Biz bunun ne olduğunu gayet iyi biliyoruz.» dedi. «Hele Mrs. Moreland'ın hiç şüphesi yok. Fakat en iyi şekilde sen teşhis edebilirsin. Buraya niçin atıldıklarını da belki bize izah edersin.»

Elindeki elektrik lâmbasını yere doğru çevirdi.

Çöp yığınının en üstünde Linda'nın giderken götürmüş olduğu yeni bavul açık olarak duruyordu. Jhon ilk önce yeşil elbiseyi, karısının yeni yaptırdığı yeşil elbiseyi gördü. Bavuldan çıkarılmış olan eteklikler ve çamaşırlar, paslı bir teneke parçasının yanına istif edilmişlerdi.

Jhon ayakta durmuş bavula bakıyor ve bir felâketin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

Roz Moreland terbiyeli bir eda ile «Bu yeşil elbise, Linda'nın yeni yaptırdığı entari. Bu hususta tereddüt edilecek bir nokta yok. Onu geçen hafta yaptırmıştı. Terziden aldığı gün, bize geldi ve gösterdi. Elbisesini çok seviyor, üzerine titriyordu. İmkânı yok çöplüğe atmış olamaz. Sonra gri tayyörü de burada. Bütün iyi eşyaları burada. Timmie bulduklarını bana anlatınca, daha o zaman bunların Linda'ya ait olduklarını anlamıştım.» dedi.

Gordon Moreland «Roz» diye onu ikaz etti «Şimdi, bu iş bizi âlâkadar etmez artık. Steve'in işi. Kanunu o temsil ediyor. Tahkik etmek de ona ait.»

Steve «Bekliyoruz Jhon» diyerek söze başladı. «Bu eşyaların karına ait olduklarını teşhis ettin mi?»

Jhon gözlerini karanlığa dikmişti. Steve Ritter'in hayal meyal çenesini farkediyordu. Gözlerindeki belirsiz parlaklığı görür gibi oluyordu. Moreland'lar ise ona düşman gibi bakıyorlar, onu itham ettiklerini her hareketleri ile belli ediyorlardı. Jhon tehlikeyi hissediyordu. Burnunun dibine gelmişti.

Dikkatli olması lâzımdı. Şimdi herşey değişmişti. Herşey çok kötü olmuştu.

«Evet teşhis ettim» dedi. «Bütün bunlar Linda'nın eşyaları.»

«Bu güzel eşyaların, atılması tuhaf değil mi?»

Roz «Tuhaf ne demek, delilik. Linda, imkânı yok bunları atmaz.» diye lâfa karıştı.

Gordon «Roz, rica ederim.» diyerek onu susturdu.

Çöplüğün ekşi kokusu etraflarını sarmıştı. Jhon, şayet eşyalar burada bulunduyorsa, Linda da buradadır, diye düşündü. Şimdi ne ile karşılaşacağını tahmin edemiyordu.

«Karımın nerede olduğunu bilmiyorum.» dedi. Gordon hayretle «Bilmiyor musun?» diye söylendi.

Steve Ritter, ağır ağır «Yani ne demek istiyorsun Jhon?» diye sordu.

«Ben Newyork'a gitmiştim. Bu akşam döndüğüm zaman onu evde bulamadım. Bir mektup bırakmış ve gitmişti.»

Gordon, «Gitmiş miydi? Nereye gitmişti?» diye homurdandı.

Roz «Oh Allahım» diye bir çığlık attı «Böyle söyleyeceğini biliyordum.»

«Roz» diye bağıran kocası, onu tekrar susturdu.

Roz «Şaşmamak lâzım» dedi. «Geçen gece olanlardan sonra, işin böyle olacağı belliydi. Onu dövmüştü...»

Steve. «Bir dakika Misis Moreland. Artık kesin bakalım. İşime müdahale ediyorsunuz» diye çıkıştı. «Linda ile münakaşa etmişdiniz, değil mi Jhon? Sen Newyork'ta iken de, çıkıp gitmişti, öyle mi?»

«Evet. Evet öyle tahmin ediyorum.»

«Otomobili almış mı?»

«Hayır. Newyork'a giderken otomobili istasyonda bırakmıştım.»

«Yani arabasız mı gitti? Nasıl gitmiş olabilir? Yürüyerek mi? yoksa at arabası ile mi?»

«Bilmiyorum. Nasıl gittiğini, nereden bilebilirim?»

Bir müddet hiç kimse konuşmadı. Karanlıkta sigaraların uçları parlıyordu. Gordon Moreland elindeki izmariti yere attı. Çöplüğün kokusu, ekşi ekşi etrafa yayılıyordu.

Timmie korkmuştu, sesi titriyerek «Anne eve gidelim.» dedi.

Steve «Misis Moreland, siz çocukları alıp otomobile girseniz daha iyi olacak» diye, Roz'a yol gösterdi.

Buck «Ben burada kalmak istiyorum.» diye sızlandı.

Timmie ise «Eve gidelim, anne.» diye tekrar etti.

«Onları götürün Misis Moreland.»

Roz «Fakat...» diye tiz sesi ile itiraz etti «Steve anlamıyor musun... anlamıyor musun? Linda şey olmuş...»

«Siz şimdi çocukları alın ve otomobile girin Misis Moreland.»

«Mister Moreland'da bir tane var. Sen benimle gel Jhon. Pekâlâ Mister Moreland siz sağ tarafı tarayın. Biz buradan itibaren sol tarafı arayacağız.»

Steve «Şimdi erkek, erkeğe kaldık. Herşeyi konuşabiliriz.» dedi. Sonra Jhon'a dönerek «Arabada elektrik lâmbası var mı?» diye sordu.

«Hayır.»

«Mister Moreland'da bir tane var. Sen benimle gel Jhon. Pekâlâ Mister Moreland siz sağ tarafı tarayın. Biz buradan itibaren sol tarafı arayacağız.»

Gordon Moreland inilder gibi konuştu «Fakat, çocuklar her yeri aramışlar» dedi. «Bavulu, etrafa bakarken bulmuşlar. Şayet Linda olsaydı...»

Steve «Belki de bazı yerlere bakmamışlardır» diye cevap verdi. «Otların arasına bakalım.»

Gordon Moreland elektrik lâmbasını yaktı ve sağ tarafı kontrol ederek ilerledi. Steve Ritter iri vücudu ile Jhon'un yanında duruyordu. Korkunç bir görünüşü vardı. Sonra arkasına asılı olan elektrik lâmbasını çıkardı ve yaktı.

«Gidelim Jhon.» dedi.

Sol tarafa doğru ilerlemeye başladılar. Jhon biliyordu. Herkes Linda'nın cesedini arıyordu. Onu Jhon'un öldürmüş olduğunu zannediyorlardı. Roz Moreland, bunu açıkça söylemişti. Gordon Moreland'ın hareketleri de öyleydi. İlerlerken her ikisi de düşünüyorlardı.

Jhon bu kötü düşünceleri, kafasından uzaklaştırmak istiyordu. Aksi halde yıkılacak, orada kalacaktı.

Jhon, Steve'in arkasından ilerliyordu. Sağa sola bakıyor, birşeyler görmeye çalışıyordu. Etrafta, çöpler, kartonlar, teneke parçaları, şişeler ve kutular yığılmıştı. Stonville, yirmidört saat, yiyor içiyor -içiyor ve yiyordu. Çöpleri de burada toplanıyordu.

Steve, sesini çıkarmadan ilerliyordu. Jhon, onu vazife başında hiç görmemişti. Bütün şakacılığı kaybolmuş ve üstüne bir ciddiyet gelmişti. Tamamen değişmişti. Bir seferinde Jhon'un ayağı kaydı, az daha Steve'in üstüne düşecekti. Ona yaslandığı zaman, Steve'in pazularının sertliğini hissetmişti. Aklına Linda'nın söyledikleri geldi (Steve'le... Onu istemedim... fakat benden kuvvetli idi...)

Bunun doğru veya yalan olduğunu anlayamamıştı. Günahı Linda'ya düşerdi. Onun hangi mevzuda ciddî olduğunu, hangi mevzuda yalan söylediğini anlamak kabil değildi. Steve onun âşığı mıydı, yoksa âşığı değil miydi?

Birdenbire vücudu, asabiyetle gerildi. Onun burada olamayacağını düşündü. Linda burada olamazdı. Jhon, onu canlı ve güzel olarak hatırlıyordu. Nerede olursa olsun, Jhon'la temasa geçecekti. Artık emindi. Otların arasında birşey bulamayacaklardı.

Düşündüğü gibi, hiç birşey bulamamışlardı.

Aradan kırkbeş dakika geçmişti ki, tekrar başladıkları yere dönmüşlerdi. Steve ilerde görülen ışığa doğru seslendi «Birşey bulabildiniz mi Mr. Moreland?»

«Hiçbirşey bulamadım.»

«Pekâlâ. Aramayı bırakacağız. Burada hiçbir şey yok herhalde.»

Steve, bavulun yanına gitti ve yerdeki eşyaları içine doldurdu. Bavulu kapadı, eline aldı. Gordon Moreland, çöplüğün çıkış yerinde onlarla birleşti. Üçü birden, konuşmadan, otomobillerin bulunduğu tarafa doğru yürüdüler. Timmie'nin korkusu geçmişti. Arabaların park ışıklarının içinde, Buck'la beraber koşuşup duruyorlardı.

Roz Moreland, Mercedes'ten şehirli, kibar bir kadın edası ile çıktı. Çok uzun topuklu ayakkabılar gi-
yiyordu. Elinde, her zaman içtiği cinsten kaplumbağa
kabuğu desenli sigarası vardı. Gözleri parıldıyarak
Jhon'a baktı:

«Ne buldunuz?... ne buldunuz?» dedi.

Kocası ona doğru yürüdü ve tam önünde dur-
du. Gordon Moreland, kızıl kaşlarının altındaki mavi
gözleriyle, çok soğuk duruyordu. Uzun kızıla kaçan saç-
ları, muntazam taranmamış, meşhur yazarların yaptığı
gibi gelişi güzel bırakılmıştı.

«Hiçbir şey bulamadık sevgilim» diye cevap
verdi. «Bu karanlıkta önünü bile görmek imkânsız.»

Roz kendilerinden biraz uzakta durmuş olan
Steve Ritter'e döndü: «Şimdi ne yapacağız. Ona ne ol-
duğunu nasıl anlıyacağız?» diye sordu. «Birşeyler yap-
mamız lâzım.»

Bu sırada Timmie «Bak Buck, ben şapkamı çı-
kardım.» diye bağırdı. «Artık Mars'lı değilim.»

Jhon düşünüyordu. Linda, karısı idi. Ama,
onun hakkında konuşurlarken kendisini hiç hesaba kat-
mıyorlardı.

Roz «Fakat, henüz birşey yapamadık» dedi. «Sa-
dece, evden bir bavulla çıktığını öğrenebildik. Bavulunu
da çöplükte bulduk. Hepsi bukadar.»

Steve başı ile otomobili isaret etti. «Pekâlâ
Misis Moreland, anladık» diye aksilendi. «Siz şimdi Tim-
mie'yi alıp eve gidin. Çocuğun yatma saati geçti. Gor-
don, ben ve Jhon bize gideceğiz. Lâzım gelen şeyleri
yaparız.»

Roz «Fakat...» diye itiraz ederken, kulakların-
daki gümüş küpeler parlıyordu. «Fakat... ben bir şahi-
dim. Eyalet polisine ifade vermek icap eder...»

Jhon, hiç vakit kaybetmeden etrafa yayacak di-
ye düşündü.

Steve omuzunu silkti «Bunun için çok vaktiniz
olacak» dedi. «Siz Timmie'yi alıp eve gidin. Ben koca-
nızı arabamla getiririm. Tamam Mister Moreland, atla-
yın benim arabaya da gidelim. Jhon, sen bizi takip et. Ha-

di bakalım Buck sen de atla, eve, yatmaya gidiyorsun.»

Steve'in otomobili hareket etti, onu Jhon takip ediyordu. Ayrıldıkları sırada Roz Moreland Mercedes'in yanında durmuş onlara bakıyordu.

Jhon, Steve'in arabasının arkasından, benzin istasyonuna geldi. Durur durmaz, dışarı çıkıp onların yanına gitti. İçerdeki müzik dolabından, bir mambonun kıvrak temposu işitiliyordu. Barda oturmuş olan müşteriler çalıyor olacaktı. İçeri girdiler; Betty Ritter tezgâhın arkasındaydı. Barın önündeki uzun sandalyelerde, genç bir çocuk ve iki kız oturmuşlar pop içiyorlardı. Daha yaşlı olan bir adam, boş coca-cola şişesinin bulunduğu masada, gazete okuyordu. Hepsi birden dönüp onlara baktılar.

Steve karısına ve müşterilere tebessüm etti «Merhaba» dedi. «İşte serseri Mars'lıyı getirdim. Haydi yatmaya git Buck.» Bir müddet salonun ortasında duran Steve elindeki valizi yere koymadan, mambonun ritmine uyarak sallandı. Çöplükteki Steve kaybolmuş, eski polis memuru geri gelmişti.

Yüksek taburede oturan kızlardan biri yılıştı «Merhaba Steve. Ne o seyahatte miydin?» diye güldü.

«Evet Arlene. Her zamanki gibi dalevereli bir iş seyahatindeydim.» Sonra Jhon'a ve Gordon'a baktı «Ne dersiniz, birer pop içelim mi? Hayır mı? Pekâlâ.»

Jhon, bu şekilde emrivakiler yapmak, onun âdeti diye düşündü. Steve doğup büyümuş olduğu Stonville'i çok iyi tanıyordu. Olaylar keşfedilmeden, sayıalarının nasıl etrafa yayıldığını biliyordu. Steve, bilhassa kendisini kastederek konuşuyordu. Jhon, onların her hareketinden nefret ediyordu.

Salondan geçerek, içerdeki küçük odaya girdiler. Odanın küçük bir kapısı vardı. Bir kanape, tahta bir masa ve sandalye konmuştu. Duvara bir telefon asılmıştı. Aydan aya topladıkları benzin parasını bu odada tahsil ederlerdi.

Steve «Oturun, kendinizi evinizde farzedin.» dedi.

Elindeki bavulu yere bıraktıktan sonra, kana-

peye yan geldi. Gordon Moreland ise mühim bir adam edası ile odayı arşınıyordu. Jhon tahta sandalyeye çöktü.

Steve yakmış olduğu sigarasının dumanlarını havaya üfledi. Bakışlarından birşey anlamak mümkün değildi. Düşman mıydı? Yoksa dost muydu? Tahmin ettiğinden daha fazla şeyler mi biliyordu? Yoksa bildiği birşey yok muydu?

«Pekâlâ Jhon» dedi. «Anlat ta dinliyelim. Linda ile niçin kavga etmiştiniz? Newyork'tan dönünce ne oldu?»

Jhon, anlıyordu. Carey'lerde geçen olaylar, herkes tarafından duyulmuştu. Çakı ile kesilmiş resimlerden bahsettiği vakit, Steve «Linda senin resimlerini mi kesmiş? Fakat bu imkânsız. Onu herkes tanır...» dedi.

Jhon «Bir kadının, kızdığı vakit, ne yapacağını kimse tahmin edemez.» diye cevap verdi.

«Pekâlâ Jhon. Sonra ne oldu? Devam et.»

Steve, gözlerini Jhon'un suratından ayırmıyordu. Anlatmaya devam etti. Gordon Moreland, polis memurundan daha çok âlâkadar oluyordu. Dedikoduya olan düşkünlüğünü, her hareketi ile belli ediyordu. İnsan bunu âdeta koklar gibi hissediyordu. Jhon ona kızıyordu. Gordon anlatılanın bir kelimesini bile kaçırmıyordu. Olduğu gibi Roz'a anlatacağını düşündü. Belki de bunu bir kitap mevzuu yapardı. Gordon Moreland'a da ne oluyordu? Niçin buraya gelmiş ve bu işe karışmıştı?

Jhon anlatmayı bitirince, Steve oturduğu yerden doğruldu ve elindeki izmariti sigara tablasına bastırdı. «Pekâlâ Jhon. Linda, yanına para almış mı?» diye sordu.

«Hiç almamış. Ama benden habersiz para biriktirdiyse onu bilmem.»

«Nereye gitmiş olabilir? Acaba Newyork'a mı gitti dersin? Her zaman oradan bahsederdi. Orada arkadaşları olması lâzım.»

«İşin esasına bakacak olursanız, onun Newyork'ta hiç arkadaşı yoktu demek daha doğru olur.»

Mr. Moreland. «İşte bu saçma» diye itiraz etti. «Def'alarca anlattığını duydum. Newyork'ta bir çok arkadaşı olduğunu söylüyordu. Orada herkesi tanırdı. Parkinson'ları tanıyordu...»

Steve müdahale ederek bir kere daha Gordon Moreland'ı susturdu: «Bir dakika Mister Moreland» dedi. «Sizin düşündüğünüz gibi, ben de Linda'yı iyi tanıdığımı zannediyorum. Fakat kocası burada. O hepimizden iyi tanır değil mi? Sonra gözlerini tekrar Jhon'a çevirdi. «Newyork'a gitmemiş olduğuna göre, başka nereye gidebilir. Wisconsin'e gider mi dersin? Fakat hatırladığıma göre, annesi, babası ölmüşler. Orada başka akrabası da yok. Oraya gitmesi için bir sebep olmasa gerek.»

Jhon «Hayır» diye cevap verdi. Bir yandan da, Steve'in, Linda hakkında çok şey bildiğini düşünüyordu. Ne kadar, çok yakın arkadaş olmuşlardı. Yoksa, haki-katen onun aşığı mıydı?

Polis devam etti: «Zannedersen, Linda'nın kardeşi de yoktu. Ailenin tek çocuğu idi. Her zaman bundan şikâyet ederdi. Gideceği yer olmadığına göre, havaya uçtu öyleyse.»

Jhon «Belki de uçmuştur» diye cevap verdi.

«Belki de seni arkasından koşturmak istemiştir. Öyle olamaz mı Jhon? Belki de kavgada galip gelmek ve istediğini kabul ettirmek için böyle yapmıştır?»

«Mümkündür.»

Gordon Moreland sabredemedi ve söze karıştı. «Ya bavula ne diyelim?» diyerek azametle ilerledi. «Bavulu çöplükte bulduk. Bavul orada olduğuna göre, Linda'ya bir şey olmuş demektir.»

Steve onu tasdik etti. «Evet. evet» derken alt dudaklarını ısıırıyordu. «Korkarım ki, başına birşey geldi. Her ne yapmış olursa olsun, başına bir felâket gelmişse benziyor.»

Steve tenbel tenbel oturduğu koltuktan doğru-
du. «Pekâlâ Jhon. Bizim yapabileceğimiz başka birşey yok. Eyalet polisine haber vermek mecburiyetindeyiz» dedi. «Fakat söylemek istediğin başka şeyler varsa, te-

lefonu geciktirebilirim. Ne dersin Jhon? Müfettiş Green'i çağırırsam kızarmısın?»

«Niçin kızayım. Çağırmaktan başka yapabileceğimiz birşey var mı?»

«Bize söylemediğin başka birşey yok mu? Anlatabilirsin, daha zamanın var.»

Jhon: «Size söylemediğim ne olabilir ki?» diye aksilendi.

Steve: «Pekâlâ, pekâlâ Jhon» diyerek bir elini onun omuzuna koydu. Diğer eliyle de telefonu aradı. «Müfettiş Green'i bulduktan sonra size gideriz. Bir ke-re de eve bakarız. Müfettişi, size çağıracağım. Yoldan geçerken evi aramak için mahkeme kararı alırlar.»

Gözlerini hâlâ Jhon'un üzerinden ayırmamıştı.

«Artık üzölmene lüzum yok Jhon» diye ilâve etti. «Onu bulacağız. Hepimiz Linda'nın arkadaşız. Değil mi? Hepiniz onu çok severiz. Hemen hemen senin onu sevdiğin kadar, biz de severiz.»

Gordon Moreland, onlarla beraber gitmek ve müfettişi görmek istiyordu. Fakat Steve, eve telefon ettirdi ve Roz'un gelip kocasını almasını söyledi. Eyalet polisi gelmeden evvel Roz geldi. Mercedes otomobilleriyle giderlerken her ikisi de söyleniyor ve Linda'yı ne kadar çok sevdiklerini anlatmaya çalışıyorlardı.

Onlar gider gitmez Steve, «Müfettiş Green neredeyse gelir. Artık hareket etmemiz lâzım» dedi.

Yerden bavulu aldı ve odadan çıkarak bardan geçtiler. Otomobile bindiler. Her ikisi de konuşmuyorlardı. Steve'in sükûtu, adeta Jhon'u tehdit ediyordu. Hayret ediyordu. Linda'ya ne olmuştu acaba? Ne olmuşsa olmuş ve onun sonu gelmişti. Bunu hissediyor-

du. Değiştirilmesine imkân yoktu. Bu şekilde düşünmek onu rahatsız ediyordu. Moreland'ların, Steve'in hatta Carey'lerin bile ne düşündüklerini tahmin ediyordu. Linda'yı Jhon'un ortadan kaldırdığını zannediyorlardı.

Eve geldikleri zaman, Steve arabayı mutfak kapısının önüne parketti. Otomobilden çıkmadılar. Steve bu hususta Jhon'a tek bir kelime söylemedi. Fakat Jhon anlıyordu. Açıktan açığa kimse onu itham etmemişti. Kimse birşey söylememişti. Fakat.....

Müfettiş Green gelinceye kadar eve girmediler. Kanunu temsil eden adamın, gelip herşeyi olduğu gibi görmesini beklediler.

Steve bir sigara yaktı. Kibritin aydınlığında, Jhon onun etli dudaklarını gördü. Kendi kendine yine (acaba?) diye düşündü.

Eyalet polisinin otomobili tam yanlarında durdu.

Birisi, «Steve siz misiniz?» diye seslendi.

Steve'le Jhon otomobilden çıkıncaya kadar, üniformalı polisler evin etrafını sarmışlardı. Polislerden birisi elini uzatarak Steve'e yaklaştı.

«Merhaba Steve» dedi. «Nasılsın bakalım? Epiydir bizim taraflara geldiğin yok. Ne oluyor? İhtiyarladın mı?» Sonra her ikisi birden güldüler. «Bahsettiğin arkadaş nerede? Burada mı oturuyor?»

Steve, «Evet. Burada oturuyor.» dedi. Sonra birbirlerine tanıştırdı. «Mister Hamilton, Müfettiş Green.»

Evde hiç ışık yoktu. Jhon karanlıkta, müfettiş Green'in iri cüssesini güçlkle farkediyordu. Elini cebinden çıkarmıyan Müfettiş.

«Pekâlâ Mister Hamilton. İçeri girelim» diyerek yürüdü.

Jhon önden giderek, mutfığa girdi ve elektrik lâmbasını yaktı. Polisler onu takip ettiler. Üniformalarının içinde, çok iri ve soğukkanlı gözüküyorlardı. Müfettiş Green en gençleri idi. Mavi gözlerini Jhon'un üzerinden ayırmıyordu. Onu kontrol ediyordu.

«Karınız sizi terketti öyle mi?» dedi. «Steve size bir mektup bıraktığını söylemişti. O mektubu gösterir misiniz?»

Jhon, oturma odasına girdi ve elektriği çevirdi. Herşey olduğu gibi duruyordu. Kesilmiş yağlı boya tablolar, kırılmış pikap ve ses alma makinesi yerdeydi. Onları tekrar görmek, Jhon'a tesir etmişti. İçine bir korku girmişti. Adeta nefes alamıyordu.

Arkasındaki üç polis memuru durmuşlar, hayretle odanın haline bakıyorlardı.

Steve ıslık çalarak, «Vah... vah. Neler olmuş burada?» diye mırıldandı.

Müfettiş Green, «Bunu karınız mı yaptı Mister?» diye sordu.

«Evet.»

«Mektup nerede?»

Jhon gitti, daktilo makinasının yanından alıp getirdi. Müfettiş Green'e verdi. Müfettiş Green, ağır ağır okudu. Bitirdiği zaman, bir müddet sessiz durdu. Sonra Steve'e uzattı. Steve mektubu okurken arada bir başını kaldırıp, Jhon'a bakiyordu. Jhon'un adeta nefesi ke-silmişti. Bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

Müfettiş Green, işinin ehli bir adam alışkanlığı ile, «Pekâlâ» dedi. Sonra arkasında durmakta olan iki polis memuruna dönerek, «Bütün evi araştırın bakalım.» diye emir verdi. Jhon'a döndü, «Oturabileceğimiz bir yer yok mu Mister?» diye sordu.

Jhon, müfettiş Green'i ve Steve'i yemek odasına götürdü. Masanın etrafındaki tahta sandalyelere oturdular. Müfettiş göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Kalemi eline aldı.

«Şimdi bize karınızın tarifini yapın Mister,» dedi. «Boy, yaşı, vücut yapısı ve giydiği şeyler?»

Birdebire Jhon'un gözlerinin önüne Linda geldi. Dalgın bir halde, Müfettişin istediklerini söylüyordu. Steve masadan kalktı, biryerden bulmuş olduğu sigara tablasını getirip önüne koydu.

Müfettiş Green, tarifi yazmış ve not defterini

tekrar cebine koymuştu. Mektubu eline aldı ve yüksek sesle okumaya başladı.

«(Kendine, kölelik yapacak başka bir kadın bul. Dövebileceğin, hakaret edebileceğin bir kadın.) Aranız çok fena idi herhalde. Bu mektup çok acı. Ona çok kötü muamele ettiğiniz anlaşılıyor.»

Jhon, yukarda, gezinen polislerin ayak seslerini duyuyordu. Masanın üstüne koymuş olduğu ellerine bakan ressam hiç cevap vermedi. Eklemlerinin derisi bembeyazdı. Kanı çekilmişti. Sonra:

«Karım mübalâğa ediyor efendim.» dedi. «Çok mübalâğa etmiş. Normal değildi. Sinir hastasıydı. Daha doğrusu alkolikti. Daima içerdi.....»

Steve, «Dur yavrum dur bakalım. Burada kal.» diye lâfa karıştı. Masanın karşısında oturuyor ve hayretle ona bakıyordu. Nazarlarında, istihza ve şüphe vardı. «Birşeyler unutmuş olacaksın, öyle değil mi? Benim Linda'yı çok iyi tanıdığımı unuttun galiba. Linda sarhoş ve alkolikti öyle mi? Böyle olmadığını sen de biliyorsun.»

Müfettiş Green ise bir Jhon'a, bir Steve'e bakıyordu.

Jhon, «Bu durumu saklıyorduk» diye cevap verdi. «Herkesten saklıyorduk. Ona yardım etmeye çalışıyordum. Onun için senin bundan haberin yok. İçki içtiği zamanlar evden dışarı çıkarmıyordum.....»

Steve, «Öyle mi?» dedi ve başını ellerinin arasına aldı. «Kimbilir belki de öyledir.»

Sonra Müfettiş Green'e döndü. Adeta gözleriyle konuştular. Jhon, birbirlerine verdikleri göz, kaş işaretlerini farketmişti.

Müfettiş, «Pekâlâ. Karınız sarhoştur veya değildir. Bunu bırakalım.» dedi. «Fakat sizi terketti. Ortadan kayboldu. Öyle değil mi?» Gözlerini Jhon'un gözlerine dikmişti. «Aranızda anlaşılmadığınız bir mesele vardı herhalde? Bu neydi? Bize anlatır mısınız?»

Jhon onlara Charlie Raines'in yapmış olduğu tekliften ve karısı ile aralarında geçen olaylardan bahsetti. Her ikisi de, mavi gözlerini Jhon'un üzerine dik-

mişler, alâka ile dinliyorlardı. Bakışlarında hayret vardı. Yaptığı yağlı boya tablolarının beş para etmediğini söyledikleri bir sırada, bir başkası, aynı adam büyük para teklif ediyordu. O da, reddediyordu. Bunu bir türlü anlayamıyorlardı.

Steve Ritter, «Yirmibeşbin dolar» diye yine fısıldadı, «Hayret.»

Sonra dönüp, Müfettiş Green'e baktı. Müfettiş Green de tebessüm ederek ona bakıyordu.

«Bu durum karşısında, insanın karısı sinirli de olur alkolik de. Değil mi Steve?» dedi. «Ben öyle kadınlar tanırım ki, böyle bir vaziyette, resimleri parçalamaktan çok daha kötü şeyler yaparlardı.» Jhon'a döndü ve ilâve etti. «Yâni, karınıza resim yapmak üzere burada kalacağınızı söylediniz öyle rni? İşi kabul etmiyeceğinizi ona anlattınız değil mi?»

«Evet.»

«Karınız buna çok mu kızdı?»

«Kızdı demek çok hafif kalır.»

«Yâni deli gibi oldu demek istiyorsunuz. Öyle mi?»

«Evet, deli gibi oldu.»

«Sizin Newyork'a bu işi kabul etmediğinizi bildirmek için gittiğinizi biliyordu. Değil mi?»

«Evet, biliyordu. Fakat yalnız bunu değil, aynı zamanda onun tedavisi için sinir mütehassısı olan bir doktor arkadaşımı da biliyordu.»

«Bir sinir mütehassısı mı?» diyen Müfettiş Green kahkahayla güldü. Sesinden ve bakışlarından alay ettiği anlaşılıyordu. «Yirmibeşbin doları refüze ettiğiniz için, sinirlenen karınızı tedavi mi ettirmek istemiştiniz?»

Jhon'un kanı başına çıkmıştı. Birşeyler söyleyecekti. Fakat kendisine hakim oldu. (Sabırlı olmalıyım. Onlar bunu anlayamazlar) diye düşündü.

«Size durumu izah edecek olursam, bu işin çok karışık olmadığını anlarsınız» dedi. «Senelerden beri karım hastaydı. Alkolikti. Fakat doktora gitmeyi iste-

miyordu. En sonunda arkadaşım olan Doktor Mac Allister'e muayene olmayı kabul etmişti.»

«Newyork'ta doktor arkadaşınızı gördünüz mü?»

«Hayır, görmedim. Tatile gitmişti.»

«Newyork'a gitmeden evvel, onu telefonla aramış mıydınız? Orada olup, olmadığını kontrol etmemiş miydiniz?»

«Hayır, kontrol etmemiştim.»

Bu sırada yukarıyı aramaya giden iki polis memuru geri gelmişlerdi. Birisinin elinde, Jhon'un bulmuş olduğu cin şişesi vardı. Kapıda duruyorlardı.

Başını kaldıran müfettiş, onları görünce, elinde şişe olan konuştu:

«Bu şişeyi, yukarda, çamaşır dolabında bulduk. Çekmecenin içinde, battaniyenin altındaydı. Çekmece dışarı çekilmişti.»

Jhon, «Bu karımın sakladığı şişe» dedi. «Eve geldiğim zaman, onu orada buldum. İçmeye başladığı vakit, daima sağa, sola içki saklardı.»

Polis memuru elindeki şişeyi, masanın üzerine bıraktı. Ne müfettiş, ne de Steve bir kelime dahi söylemediler.

Elini cebine sokan polis memuru, «Bunu da yukarda, banyonun yanında bulduk» diye ilâve etti. «Yerde duruyordu. Belki bir kıymet ifade etmez. Fakat size gösterelim dedik.» Dr. Mac Allister'den gelmiş olan kart, polisin elindeydi. Müfettiş bu kartı aldı ve okudu. Sonra başını kaldırıp Jhon'a baktı.

«Bu karttaki imza (Mac A.) Sakın bahsettiğiniz Doktor Mac Allister olmasın?»

Jhon, «Evet, O.» diye tasdik etti.

Müfettişin bakışlarında, mühim bir şey yakalamış bir adam hali vardı. «Bu kart beş gün evvel gönderilmiş» dedi. «Demek ki siz Newyork'a gitmeden evvel, kartı almışsınız. O halde Newyork'a giderken Doktor Mac Allister'in orada olmadığını biliyordunuz.»

Jhon, «Hayır, bilmiyordum.» diye cevap verdi. «Bu kartı hiç görmemişim. Newyork'tan döndükten

sonra, şişeyi bulduğum yerde buldum. Hasta olduğu için, karım doktorlardan nefret ederdi. Onu bir tımarhaneye kapatacaklarından çekinirdi. Bu hissin tesiri ile kartı benden saklamış olacak.....»

Sesi titremeye başlamıştı. Karşısındakî kimse-lerin, ondan şüphelenmeleri asabını bozuyordu.

Yukarı çıkmış olan polislerden genci, «Müfettiş bey» dedi. Gözleri parlıyordu. «Müfettiş bey, oturma odasında, dikkatimi çeken birşey var. Bakar mısınız?»

Müfettiş ağır, ağır ayağa kalktı ve polis memuru ile odadan çıktı. Jhon, yine hislerine hâkim olmuş ve kendine gelmişti. Masanın karşı tarafında Steve oturuyordu. Dalgın gözlerle Jhon'u tetkik ediyordu.

Çok geçmeden Müfettiş Green geri geldi. Masaya oturmadı, kapının yanında, ayakta durdu.

«Bu mektubu karınız daktilo etmişti değil mi?»

«Evet.»

«İmza dahi atmamıştı. Yalnız adını daktilo ile yazmıştı öyle mi?»

«Evet, doğru.»

«Çok daktilo yazar mıydı?»

Jhon düşündü. Onlara daktilo meselesini söylemeli miydi? Birdenbire yine öfkelen-di. Sanki niçin onu sıkıştırıyorlardı. Niçin suçluymuş gibi muamele etmelerine razı oluyordu? Onlara hakikati söylemeliydi. Jhon'u kurtaracak yegâne şey, herşeyi olduğu gibi söylemesi olacaktı. Yalan söyleyecek olursa işin içinden çıkamazdı.

«Hayır» diye cevap verdi. «Yazmazdı. İşin esasına bakacak olursanız, bu benim daktilom. Daima Stüdyoda dururdu. Karım onu buraya getirmiş olacak.»

«Yâni, Stüdyodan daktiloyu buraya kadar taşıdı ve bu imzasız mektubu yazdı öyle mi? Jim, bana oturma odasında bir kalem gösterdi. Tam daktilonun yanında duruyor. Daktiloyu gidip getireceğine, karınız bu kalemle size mektup yazamaz mıydı? Bu şekilde hareket etmesi daha mantıklı olmaz mıydı Mister Hamilton?»

Jhon'un yine kanı başına çıkmıştı. Birdenbire,

suçlu gibi muamele görmesine bir son vermek istedi. İmalar hoşuna gitmiyordu.

«Eğer sormak istediğiniz şey buysa, ben söyleyeyim. Mektubu ben yazmadım. diye isyan etti.»

Fakat hemen hata ettiğini anladı. Herkes bunu ima etmişti. Fakat kimse açıktan açığa söylemek cesaretini göstermemişti. Etrafındaki ağın daraldığını hissediyordu.

Müfettişin şimdiye kadar, göstermiş olduğu yumuşaklık kaybolmuştu. Ta önüne kadar geldi ve Jhon'a doğru eğilerek sordu:

«Karınız nerede Mister Hamilton?»

«Bilmiyorum?»

«Karınızın almış olduğunu söylediğiniz bavul, nasıl oluyor da çöplükte bulunuyor?»

«Bilmiyorum.»

«Bu mektubu siz mi yazdınız?»

«Size daha evvel de söyledim, ben yazmadım.»

«Yerdeki plâkları siz mi kırdınız?»

«Hayır, ben kırmadım.»

«Cin şişesini, çamaşır dolabına siz mi sakladınız?»

Başladığı gibi, yine birden bire sual sormaktan vazgeçen müfettiş bir an önüne bakarak durdu. Sonra cebinden not defterini ikinci defa olarak çıkardı. Eilne kalemi aldı.

«Pekâlâ. Newyork'a ne zaman gitmiştiniz?» diye sordu.

«Dün öğleden sonraki trenle. Brad Carey, giderken de, gelirken de benimle beraberdi.»

«Newyork'ta, bahsettiğiniz arkadaşınızı gördünüz mü? İş hususunda konuştunuz mu?»

«Evet, konuştum.»

«İsmi ve adresini söyleyin.»

Jhon, ismi ve adresi söyledi. Müfettiş elindeki not defterine kaydetti.

«Geceyi, Newyork'ta geçirdiniz öyle mi?»

«Evet. Brad Carey'le aynı otelde kaldık. Ondan sorabilirsiniz.»

Jhon otelin ismini söyledi. Müfettiş, onu da yazdı.

«Bugün akşam treniyle mi döndünüz?»

«Evet. Brad'la beraber döndük.»

«Blidiklerinizin hepsini bize söylediniz mi?»

«Hepsini söyledim.»

Müfettiş, «Pekâlâ» diyerek not defterini kapadı. Sonra dönüp Steve'e baktı. «Şimdi teleksle, her tarafa, Linda Hamilton'un eşkâlini bildireceğim. Bir netice çıkmazsa, yarın gruplar kurarak, ormanı arayacağız» dedi. «Göle de bakmak lâzım. Bilhassa gölü kontrol edelim. Bu işi sen idare et Steve. Aramaya katılacak kimseleri buradan temin edersin.»

Steve, soğuk bir sırıtişla Jhon'a baktı:

«Olur Müfettiş bey» diye cevap verdi. «Aramaya katılacak kimseler hususunda merak etmeyin. Herkes severek gelecek. Burada bütün halk Linda'yı severdi.»

«Mümkün olduğu kadar erken başlayın Steve. Çok erken.»

«Peki müfettiş bey.»

Müfettiş Green, not defterini cebine koydu. «Burada kalmamıza bir sebep yok artık. Hemen teleksin başına gideyim.» diye ilâve etti.

Mutfığa doğru yürüdü. İki polis memuru da arkasından gitti. Onları Steve takibediyordu. En arkada Jhon vardı. Mutfak kapısının önünde toplanmışlardı. Fakat memurlardan hiçbiri Jhon'un suratına bakmıyordu.

Birdenbire, Müfettiş mavi gözlerini Jhon'a dikti:

«Karınıza ne yaptınız, söyleyin Mister Hamilton?» dedi.

Steve de ona iştirak etti. Jhon'a düşman gibi bakıyordu. «Linda'yı ne yaptın Jhon? Haydi söyle, bizi uğraşmaktan kurtar. Hiç oılmazsa masraf yaptırma. Brad Carey'le beraber Newyork'a gitmeyi plânladın, onu görgü şahidi olarak kullanmayı düşündün. Bunu

anlıyoruz. Fakat Newyork'a gitmeden evvel Linda'ya ne yaptın?» diye onu sıkıştırdı.

Orada bulunan dört polis de gözlerini Jhon'un üzerine dikmişlerdi. Hiç konuşmuyorlar, fakat bir an bile gözlerini, onun üzerinden ayırmıyorlardı. Bakışlarıyla onun suçu olduğunu ima ediyorlardı. Evet Jhon suçluydu. Onu konuşturmaları lâzımdı. Otların arasında hiçbir şey bulunmamıştı. Belki de kadını göle atmıştı. Sheldon gölüne.

Jhon yine çileden çıkmıştı. Bütün kontrolünü kaybetti:

«Defolun» diye fısıldadı. «Hepiniz defolun.»

Steve gözlerini açmış, onu, düşmanını görmüş biri gibi kontrol ediyordu. «Ne biçim konuşuyorsun?» dedi. «Babanın evinden mi kovuyorsun?»

Jhon, birdenbire Steve'in üzerine hücum etti. Fakat Müfettiş Green iri cüssesi ile araya girdi.

«Hadi, gidelim Steve.» dedi. «Arkadaşı hırpalama. Gel.»

Elinde şişeyi taşıyan genç polis mutfak kapısını açtı. Müfettiş, Steve'in kolundan çekerek dışarı çıkardı. Diğer iki polis de onları takip etti.

Jhon kapıda durmuş, polislere bakıyordu. Araba hareket ettiği vakit Steve'in, karanlıklara karışan kahkahasını duydu.

Newyork'tan hareket ettiğindenberi ağzına bir şey koymamıştı. Fakat karnı aç değildi. Sadece bir bardak süt içti. Yapacak hiçbir şey yoktu. Boş durmak, onu daha fazla sıkıyordu. Oturma odasına gitti. Yerlerdeki kırık döküğü toplamaya başladı. Resimler tamamen mahvolmuşlardı. Fakat pikap ve ses alma maki-

nesinin yalnız lâmbaları kırılmıştı. Yeni lâmba takıldığı takdirde kullanılabilirlerdi. Ses alma makinesini eve yeni getirmişti. Radyodan ancak beş altı tane müzik kaydedebilmişti. Plâkların arasında, bazıları sağlamdı. Onları topladı ve yine dolaba yerleştirdi. Ses alma makinesinin bandları da oradaydı. Yalnız son olarak radyodan aldığı Mendelson'un (Sakin deniz ve mes'ut yolculuk)adlı uvertürünün içinde bulunduğu band, gözükmiyordu. Herhalde bir yerlerde olmalıydı. Ehemmiyet vermedi. Bandlar, parçalanmış ve birbirine dolanmıştı. Kullanılır halleri yoktu. Onları yığın halinde kucakladı ve götürüp Stüdyoda duvarın yanına bıraktı.

Son birkaç saat içinde hayatı tamamen değişmişti. Newyork'a gitmeden evvel bunu tahmin etmesine imkân yoktu. Linda'nın, kendisini bırakıp kaçacağını da hiç düşünmemişti. Hem kaçmış, hem de başına bu belâyı sarmıştı.

Gayri ihtiyari üzerine dikilmiş olan dört çift gözü hatırladı. Şüphe ile kendisine bakıyorlardı. (Karına ne yaptın?) ibaresi, hiç aklından çıkmıyordu.

Stüdyonun kapısında durdu ve karşıki taraftaki elma ağaçlarının gölgelerine doğru baktı. Onların arkasında, kapkara bir hayalet gibi orman uzanıyordu. Bir baykuş öttü. Aynı baykuşu birkere daha duymuştu. Bir insan feryat ediyormuş gibi ötüyordu. Birdenbire eve gitmek istemediğini farketti. Ev demek Linda demekti. Delilik demekti. Felâket demekti. Orada rahat bir nefes dahi alamıyordu.

Tekrar Stüdyoya girdi. Elbiselerini çıkarmadan, olduğu gibi eski kanapeye uzandı. Yattığı yerde, Linda'yı düşünüyordu. Şimdi teleksler çalışmaya başlamıştı. Her yere Linda'nın eşkalini bildiriliyordu. Sonra Stonville'i düşündü. Bütün şehir kendisinin düşmanı olmuştu. İhtiyar kadınların, «Duydunuz mu?.....» diye fısıldadıklarını, genç kızların ve delikanlıların eve girince, «Misis Hamilton'a ne olmuş duydunuz mu?.....» diye bağırdıklarını işitir gibi oluyordu. Steve Ritter, şimdi evleri geziyor ve yarın yapacakları araştırma için gönüllü topluyor olmalıydı.

«Yarınki ava gelir misiniz çocuklar? Büyük takip..... Linda Hamilton'u arayacağız. Duymadınız mı? Sarhoş olmuş ve delirerek ormana kaçmış. Kocasını böyle söylüyor..... Hayır işin esası başka. Acaba kocası onu öldürdü mü? Yakışıklı Jhon Hamilton karısının katili mi? Bir polis memurunun yanında böyle konuşmayın..... Bu iftira sayılır..... Jhon, deli dediyse, karısı delidir.....»

Sıçrayarak uyandı. Birisi adını tekrar edip duruyordu. Güneş bir hayli yükselmişti.

«Hey... Jhon... Jhon. Kalk artık Jhon.»

Bu Steve Ritter'in sesiydi. Acaba hâlâ rüya mı görüyordu?

«Hey Jhon. Yukarı gelip seni kaldırmamızı mı istiyorsun?»

Koltuktan doğruldu. Resim yaparken giydiği blû-cin'in asılı olduğu yere gitti. Ormanda araştırma yapacaklardı. Eski şeyler giyinmesi lâzımdı. Fakat Blû-cin asılı olduğu yerde yoktu. Tekrar geri döndü ve üstündeki elbiseleri ile dışarı çıktı.

Önünde, arkaları kendisine dönük, sekiz, on kişi vardı. İş pantolonlarını ve gömleklerini giymişlerdi. Evin penceresine doğru bakıyorlardı. Ortalarında iri ve adaleli omuzlarıyla Steve Ritter duruyordu. Herkesin sırtında bir yemek paketi sallanıyordu.

Yanlarına bir de köpek almışlardı. Sarkık kulaklı, uzun kahverengi kuyruklu bir köpek. Jhon'u ilk önce o gördü ve havlamaya başladı. Oradakilerin hepsi birden döndüler ve kendisine bakmaya başladılar. Uyumakla hisleri, biraz sükûna kavuşmuş, korkusu kısmen zail olmuştu. Fakat, birdenbire yine büyük bir korkunun kucağına düştü. Evet, bu adamlar Linda'yı bulmuşlardı. Onun ölüsünü bulmuşlar ve kendisini almaya gelmişlerdi. Sonra, kendisine hâkim oldu. Gelenlerin arama yapacak gruplardan birisi olduğunu anladı.

Grupta bulunan erkekler, hiç kıpırdamadan ressama bakıyorlardı. Jhon onlara doğru yürüdü. Yanlarına geldiği vakit, ortalarında duran Steve Ritter sırtıttı:

«Merhaba Jhon» dedi. «Stiidyoda uyudun öyle mi? Ev sana çok boş geldi herhalde?»

Sanki rüyası devam ediyordu. Steve'in sırtışının arkasında tehdit gizliydi.

«Bütün buradaki arkadaşları tanıdığını zannediyorum Jhon,» diye devam etti. Jhon bazılarına aşinaydı. «Hepsi de aramaya iştirak etmekle, insanlıklarını gösterdiler. Yalnız buradakiler değil. Diğer gruplarda bulunan arkadaşlar da. Senin de aramaya iştirak etmek isteyeceğini düşündük ve almaya geldik.»

Gruptaki adamlardan birisi, gözlerini Jhon'un üzerine dikmişti. Mavi gözleri ve yanık bir yüzü vardı.

Jhon, «Telekse bir cevap çıkmadı mı?» diye sordu.

«Hayır. Hiç bir cevap alamadık.» diye cevap veren Steve, pantolonunu silkti, «Haydi çocuklar, artık aramaya başlayalım. Fakat durun bakayım. Sen kahvaltı ettin mi Jhon?» diye sordu.

«Etmedim amma bir kıymeti yok.»

«Nasıl kıymeti yok? Herşeyden nefret eder mi oldun? Boş mideyle aramaya iştirak edemezsin.» Sonra oradakilere dönen Steve Ritter, ilâve etti: «Gelebilir mi çocuklar? Kendisine kahve filân yapsın, birşeyler yesin değil mi?»

Hepsi de sırıtıyorlardı. İçlerinden birisi, gülünce ortalığı kahkaha kapladı.

«Tabii, tabii. Kahve filan içsin.» diye bağırıştılar.

Steve ilerledi ve kolunu Jhon'un omuzuna koydu:

«Şimdi git kendine yiyecek birşeyler yap.» dedi. «Bizim için merak etme. Kendine bak. Biz ormanda birşeyler yeriz. Seni bekliyoruz.»

Köpek tekrar havlamaya başladı. Birisi ona bir tekme savurdu. Steve, kolu Jhon'un omuzunda olduğu halde, mutfak kapısına kadar beraber yürüdü. Gruptakiler, arkalarından bakıyorlardı. Steve, Jhon'u içeri soktuktan sonra döndü. Adamlar çimenlerin üzerine yayıldılar. Beklemeye başladılar.

Jhon, bir fincan kahve yaptı ve iki yumurta pişirdi. Niçin yemek yemiyecekti? Günah mıydı? Yemek yemesi lâzımdı. Dışardakilerin mırıltıları kulağına kadar geliyordu. Köpek arada sırada havlıyor, birisi, bağırarak onu susturuyordu.

«Yemeği bitince Jhon mutfak kapısının önüne çıktı. Herkes ayağa kalktı.

Steve, «Nasılsın Jhon? Birşeyler yiyince daha iyi olmadın mı?» diye sordu.

«Şimdi iyiyim.»

«İşte bu güzel. Şimdi ne diyorsun bakalım? Patron sen sayılırsın. Linda sarhoştur filan demiştin. Evden bir tek bavul alarak ayrılmıştı. Ne tarafa doğru gitmiştir acaba? Sen ne düşünüyorsun?»

Steve, Jhon'la alay ediyordu. Gruptakiler de bunu anlamışlar, bıyık altından gülüyorlardı. Şimdi yalnız Steve değil, hepsi alay ediyorlardı. Hiç birisi Linda'yı bulacaklarına inanmıyordu. Kedi, fare oyunu oynadıklarından emindiler.

Steve, «Bu tarafa mı gidelim dersin?» diye Jhon'a sordu. Mavi gözlerindeki soğukluk, onu titretti. Elma ağaçlarının arkasındaki ormanı işaret ediyordu. «Yoksa bu tarafa mı?» derken yolu işaret ediyordu. «O tarafa gitmesi daha mantıklı. Zira bavul çöplükte bulunduğu göre, göle doğru gitmiş olabilir. Fakat o bölge bize ait değil. Başka bir grup o tarafı arıyor. Biz şu ormandan başlayalım. Öyle değil mi çocuklar?»

Bütün grup hep bir ağızdan bağırdı, «Evet Steve, evet. Ormandan başlayalım.»

Gruptakilerden birisi, Stüdyonun açık olan kapısına yaklaşmış içeri bakıyordu.

«Bakın çocuklar bakın» diye seslendi. «Yaptığı resimleri duvarlara asmış.»

Steve, «Tamam çocuklar» diye yürüdü. «Hepsi bu kadar.»

Onunla beraber bütün grup, elma ağaçlarının arkasındaki ormana dalmıştı.

Arama başlamıştı. Steve askeri bir kumandan gibi, herkesi muayyen mesafelere dağıtmış ve ilerleme-

ye başlamıştı. Bu şekilde ormanın her santimi elden geçirilmiş oluyordu. Ormanda, kütükler yerlere yıkılmış, yüksek ağaçlar her tarafı örtmüştü. Güneşin ışıkları belli, belirsiz içeri girebiliyordu. Şimdi herkes bir tarafa dağılmıştı, kimse konuşmuyordu. Sadece ağaçlar altında ezilen ağaç kabuklarının sesi ortalığı kaplamıştı. Fakat ilerledikçe, etraf kararıyordu. Jhon'un içini yine korku kaplamıştı. Linda'nın cesedini, bir ağaç altında, veya bir kayanın kenarında bulmaktan korkmuyordu. Buradaki adamlardan korkuyordu. Bunlar Linda'yı değil, onun katilini, yâni Jhon'u kovalıyorlardı.

Polis müfettişinin sesi kulaklarında çınladı:

(Karınızı ne yaptınız? Söyleyin Mister Hamilton.)

Jhon'un bulunduğu gruptakiler bütün ormanı tarıyarak, Archertown yoluna kadar geldiler. Sonra daha geniş olan bir ormana girdiler. Geçtikleri ormanda sadece tek bir eve rastlamışlardı. O da, Emily ve Angel kardeşlerle annelerinin oturdukları küçük evdi. Jhon bu ormanın yabancıları değildi. Bütün tepeleri, çukurları, kayaları biliyordu. Fakat daha evvel, ormanın bu kadar geniş olduğunu farketmemişti.

Birkaç saat geçmişti ki, Steve hepsini topladı ve yemek molası verdi. Herkes paketlerini açtı ve yemeklerini konuşarak yemeye başladı. Ondan sonra birer sigara yakarak, ağaçların altına uzandılar. Bir müddet istirahat ettiler.

Steve, «Haydi çocuklar.» deyince hepsi kalktı.

Arama yeniden başlamıştı. Bütün sahayı taramışlar ve tekrar Archertown yoluna çıkmışlardı. Jhon'un evine çok bir mesafe yoktu. Ev gözükiyordu. Arada bir çayırılık vardı. Son olarak, yüksek otların kapladığı çayırılığı aramaya başladılar. Köpek havlayarak en önde ilerliyordu. Sadece kuyruğu gözükiyordu. Burada da birşey bulamadılar. Eve yaklaştıkça Jhon'u yine bir korku dalgası kaplıyordu. Öbür gruplar ne yapmışlardı acaba? Birşey bulabilmişler miydi? Eve yetiştikleri zaman Steve telefon eder öğrenirdi. Çayırın sonlarına gelmişlerdi ki, köpek acı acı havlamaya başladı. Birşeyin

başına dikilmişti. Herkes o tarafa doğru koşuyordu. Jhon, heyecandan kusacakmış gibi oldu. Fakat o da koşmaya başladı. En önde Steve vardı, ayakta durmuş yere bakıyordu. Diğerleri onun etrafına toplanmışlardı.

Jhon, önündekilerin omuzları üzerinden, yerde ne olduğunu görmeye çalıştı. Köpek, otların arasında kumaş gibi bir şeyin başına oturmuş durmadan kokluyordu.

Steve, eğildi ve yerden aldı. Bu bir blûcin'di. Her iki parçası, dizlerine kadar yanmıştı. Geri kalan tarafları ise, muhtelif renkte boyaya bulaşmıştı. Jhon anlamıştı. Bu kendisinin blû-cin'i idi. Bu sabah aramış, stüdyoda bulamamıştı. Bu imkânsızdı. Birisi mahsus bunu yapmamış olduktan sonra, bu pantolon, nasıl buraya geliyordu? Dizlerine kadar nasıl yanardı? Birdenbire kafası aydınlandı. Bunu Linda yapmamış olduğuna göre birisi, bilhassa.....?

Oradakiler emir almışlar gibi, birer ikişer dağılmışlar ve Steve'i yalnız bırakmışlardı. Steve elinde yarısı yanmış pantolonla duruyor ve Jhon'un suratına bakıyordu.

«Sizin bahçede, birisi bu blû-cin'i yakmış.» dedi.

Jhon da aynı şekilde tek bir kelime söylemeden polise bakıyordu. Yine, korku içinde bocalıyordu. Bu blû-cin'i Linda yakmadığına göre kim yakmış olabilir-di.....?

Steve, gözlerini tekrar pantolona çevirdi ve tetkik etmeye başladı. «Üstünde bir sürü boya olan bir blû-cin.» dedi. «Mavi boya, yeşil boya, kırmızı boya. Bu pantolon bir ressamın ait galiba. Sen ne diyorsun Jhon? Sizin bahçede bu pantolonu kim yakmış olabilir?»

Etrafında, yanık yüzlü, mavi gözlü bir sürü adam vardı. Jhon, çevresindekilerin yapmış olduğu dairenin, gittikçe daraldığını zannetti.

Steve elindeki yarım blû-cin'i biraz daha havaya kaldırarak: «Ne düşünüyorsun Jhon?» diye sordu. «Tam senin boyunda birisine uyan bir pantolon ol-

duğunu mu düşünüyorsun?»

Bir müddet hiç kimse cevap vermedi. Ortılığı bir sükût kapladı.

Sonra birisi, «Ver de, tecrübe etsin. Bakalım ona uyuyor mu Steve?» diye bağırdı.

Diğerleri, hep birden güldüler ve pantolonu Steve'in elinden alıp havaya kaldırdılar.

«Evet Steve, giydirelim. Bakalım uyuyor mu?»

Jhon, «Bu blû-cin benim» dedi. «Bu sabah stüdyoda aradım, fakat bulamadım. Birisi buraya getirmiş olacak.»

Steve, «Fakat bu senin öyle mi?» diye bağırdı. «Kabul ediyorsun değil mi?»

Adamlardan birisi «Tecrübe edelim. Bakalım uyuyor mu?» diye yine bağırdı.

«Arkadaş, bu blû-cin'in kendisine ait olduğundan nasıl emin olabilir? Belki de buralarda başka bir ressam vardır. Buraya gelip blû-cin'i vakan bir ressam.»

Jhon'un etrafındaki daire gittikçe daralıyordu. Düşmanca bakışlar, yüzüne dikilmişti. Steve, durumdan endişelendi ve grup üzerindeki otoritesini kaybetmemek için araya girdi.

«Tamam çocuklar.» dedi. «Arkadaş bu pantolonun kendisine ait olduğunu söylediğine göre.....»

«Tecrübe ettir. Tecrübe ettir Steve.»

Hepsi birden, koroda şarkı söyler gibi bu cümleyi tekrarlıyorlardı. «Ne oluyorsun Mister Hamilton?»

Adamlardan biri ileri doğru çıktı. Jhon'un kuyuşını yakaladı. Jhon, adamı itti. Steve araya girmek istedi. Fakat gruptakiler, sözleşmiş gibi hep birden atıldılar. Jhon'u yere yıktılar. Birisi kemerini açıyor, bir diğeri ise pantolonunu çekiyordu. İki kişi karnına oturmuştu. Nihayet pantolonu çıkardılar. Dizlerine kadar yanmış olan blû-cin'i giydirdiler. Onu serbest bıraktıktan sonra, yine etrafında bir çember kurdular. Sonra hepsi birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Birden bire etrafı bir sessizlik kapladı. Jhon bundan istifade

ederek, alelacele blû-cin'i çıkardı ve pantolonunu giydi.

Steve kıpkırmızı kesilmişti. Gruptakiler, birer ikişer ondan uzaklaşıyorlardı.

Parmağı ile yolu işaret ederek, «Haydi çocuklar. Herkes dağılsın. Evlerinize defolun.» diye bağırdı.

Adamlar çayırı alelacele geçerek, evin yanına parketmiş oldukları otomobillerine bindiler. Jhon ve Steve yalnız kalmışlardı.

Steve, «Bu blû-cin'i Müfettiş Green'e yollayacağım» dedi. «Bu iş artık benim elimde değil. Amirim o. Zannedersen Müfettiş çok şaşırarak, öyle değil mi Jhon? Karının kaybolduğu gün, bu pantolonun nasıl yakılıp çayırlığa atıldığına hayret edecek. Fakat niçin yakılmış olduğunu anlıyacak. Pantolonu analiz edecekler ve üzerinde neler olduğunu bulacaklar. Lekeleri, boyaları, hepsini tahlil edecekler. Polisin Springfield'de çok modern bir lâboratuvarı var.....»

Birdenbire susmuş, onu tetkik ediyordu.

Hiddet, Jhon'un içini bir asit gibi kavuruyordu. Bu oyunu, ona birisi oynamıştı. Acaba Steve miydi? Linda'nın söyledikleri tekrar aklına geldi (Ben istemiyordum. Fakat o zorla yaptı - Bu hastalık gibi birşey) Steve'in yüzüne bakarak düşündü, söylemek istediklerini içinden geçirdi (Sen karımın âşığı idin. Onu öldürdün. Şimdi de cinayetini benim üzerime yüklüyorsun.) Fakat bu doğru değildi. Steve, Linda'nın âşığı olamazdı. Linda, sarhoşluğun tesiri altında bu yalanı uydurmuştu. Niçin cinayeti düşünüyordu? Niçin Linda öldürülmüş olmalıydı? Şayet öyleyse, niçin bunu Jhon'un üzerine yüklemeye çalışıyorlardı? Bütün vücudunu bir ter bastı, sonra üşüdü. Hakikati bulmalıydı. Onu kurtaracak olan tek silâhı, hakikatti.

Steve'e bakarak, «Bu blû-cin'in buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Daha evvel de söylemiştim. Linda'nın nasıl kayıplara karıştığından da haberim yok.» diye cevap verdi.

«Belki benim kim olduğumdan da haberin yoktur» diyen Steve, soğuk soğuk sırtıyordu. «Belki, Mü-

fettiş Green'in, Stonville'de oturan herkesin, kim olduklarını unuttun.» İlerledi ve Jhon'un kolunu tuttu. «Herhalde bugün Müfettiş Green seni çağırılmaz. Fakat yine senin üzerinde duracak, seni sıkıştıracaktır. O zaman ne yapacaksın bakalım? Bu pantalonu sen yakmadın. Linda'nın ne olduğu hakkında da hiçbir fikrin yok. Sen böyle söyledin. Teleks'ten bir cevap çıkmadıkça, bu blû-cin lâboratuvardan dönünceye kadar, Müfettiş Green, seni tekrar sorguya çekmez. Fakat eminim ki arkana adam koyar. Şimdi sana arkadaşça nasihat edeyim. Evden dışarı çıkma, resimlerinle meşgul ol. Evdeki içkileri içeyim filân deme. Bir de senin için bir sinir mütehassısı aramayalım. Merak edilecek birşey yok. Sen bundan eminsin. Nasıl olsa Linda meydana çıkacak değil mi Jhon? Eve geldiği zaman bütün içkileri onun bulamayacağı bir yere sakla. Muhakkak ki nasıl kaybolduysa, o şekilde yine kimsenin bilmediği bir yerden çıkacak.» Sesini bir kadın sesi gibi incelterek Linda'yı taklit etti: «(Oh, sevgili Jhon - Bunu sana nasıl yaptım? - nasıl o mektubu yazdım? Oh sevgili Jhon beni affet...) diyecek.»

Hâlâ sırtıyordu. Birdenbire döndü ve çayırılığı geçerek yola doğru yürüdü. Sağ elinde blû-cin'i taşıyordu.

Jhon eve geldiği zaman telefon hâlâ çalışıyordu. Bir an için açıp açmamakta tereddüt etti. Şimdi ayrılmış olduğu, kırmızı suratlı adamlar gibi düşünen birisi telefon ediyor olmalıydı. Fakat birden bire aklına gelen şeyle yerinden fırladı. Ya bir şey buldularsa diye imide kapılmıştı. Kulaklığı eline aldı.

Kendisine yabancı gelmeyen kalın bir ses:

«Kimsiniz?» diye sordu. «Mister Hamilton'la mı konuşuyorum?»

Jhon sesin sahibi tanımıştı. Fakat çok şaşırdı. Stonville'de, herkesi düşünebilir, fakat ihtiyar Carey'in telefon edeceğini tahmin etmezdi.

«Evet Mister Carey» diye cevap verdi.

«Hamilton, karın için çok üzüldüm, çok müteessirim. Kayboluşu çok acayip.» Sesi her zamanki gibi mütehakkim çıkıyordu. Kendinden emindi. «Duyduğuma göre arıyorlarmış. Bu durumda yapılabilecek her şeyi uygulayacaklar. Bundan eminim.»

«Evet biliyorum.»

«Seni şey için aradım. Herhalde unutmadın. Bu gece göl kenarında yapılması istenen otel için, şehir meclisinde herkes toplanacak. Herkes reyini kullanacak. Bizler, yâni her iki Carey ailesi, Stonville'in kalitesini düşürmemek hususunda endişe duyuyoruz. Mücadele zamanına çok kalmadı. Her reyin büyük bir kıymeti var.» Burada konuşmasına ara veren ihtiyar Carey öksürerek boğazını temizledi: «Hamilton, geçen gece birbirimizi yanlış anladık. Fakat bu ciddî bir şey değildi. Bu gece, şehir meclisine gelerek, sana düşen vazifeyi yapacağından eminim. Her iki Misis Carey, ben ve oğlum, gölün kuzey sahilinin satılmasının aleyhinde rey vererek bizlere yardım edeceğinden şüphe etmiyoruz.»

Jhon birdenbire şaşırmış ve ne söyleyeceğini kestirememişti. Mr. Carey hâlâ otelin yapılıp yapılmaması mevzuunda durabiliyordu. Kendisinin anormal durumunu takdir etmeksizin ona telefon açabiliyordu. İlk şaşkınlığı geçince, ihtiyar adamın düşünüş şeklini kavrayabildi. (Geçen gece birbirimizi yanlış anladık) bu onun özür dileyiş şekliydi. İhtiyar herhalde kendi kendine (Onun gönlünü al geç. Belki de, hakkında söylenenler doğrudur. Belki karısını öldürmüştür. Fakat bana ne, bu işte bir tek rey'in bile kıymeti vardır.) diye düşünmüştü.

Jhon'un cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti: «Hamilton, pek tabîî ki senden bu hususta,

söz vermeni isteyemeyiz. Yalnız bizim nasıl düşündüğümüzü ve senden ne umduğumuzu bilmeni istedim.»

Karşı taraftaki ahize yerine konmuş olacaktı. Jhon, sesini duymuştu.

Telefonu kapadıktan sonra, gelip bir koltuğa oturdu ve Linda'yı düşünmeye başladı. Şimdi neredeydi? Ona ne olmuştu? Fakat, artık onu severek düşünemiyordu. Hafızasında silikleşmiş bir hayal kalmıştı.

Jhon'u, bütün gün sarmış olan uyuşukluk hali, şimdi öfkesini de bastırmıştı. Jhon biliyordu, şu anda onun en büyük düşmanı bu uyuşukluktu. Herşeyden ümidini kesmesi onun için bir felâketti. Ne olmuşsa olmuştu - bunu metanetle karşılamalı ve mücadele etmeliydi. Bu mahkûm edilmiş kimselerin duyduğu histi. Bütün şehir onu mahkûm etmişti. Fakat buna karşı ne yapabilirdi? Mektubu bulduğu andanberi, santim, santim bir ağın etrafını çevirdiğini hissediyordu. Bavulun ve pantolonun bulunuşu da, bu ağı biraz daha küçültmüş, Jhon'un içinden çıkamayacağı bir hale sokmuştu.

Şimdi pantolon havadisi şehre yayılmış olacaktı. (Karısını öldürdü. Cinayeti işlediği sırada bu pantolonu giyiyordu. Onu yakmak istedi. Mektubu kendisi uydurdu. Resimleri kendisi parçaladı. Bavulu eliyle hazırladı ve karısının alınış olduğunu söyledi. Götürüp çöplüğe koydu. Newyork'a, bilerek Brad'la beraber gitti. Onu şahit olarak göstermeyi düşündü. Polislere karısının deli olduğunu anlattı.)

Şehirde şimdi hep bunlar konuşuluyordu. Palmiye ağaçlarının altında, postahane, dükkânlarda hep bu mevzu vardı.

O akşam yapılacak şehir meclisi toplantısını düşündü. Saat sekizde bütün şehir halkı, şehir meclisi binasında olacaktı. Korku ile titredi. Bir anda kalkıp, otomobile atlamayı ve buralardan kaçmayı düşündü. Fakat, kendi kendisinden kaçamazdı. Kâbüstan kaçamazdı. O, Jhon'u her yerde takip ederdi.

Birdenbire yine kızmaya başlamıştı. Bu his içindeki uyuşukluğu ortadan kaldırmıştı. Biliyordu, onu mahkûm edenler, Jhon'un kaçmasını bekliyorlardı.

Asıl takip o zaman başlayacaktı. Hayır bu fırsatı onlara vermiyecekti. Onların karşısında, dikilecek ve mücadele edecekti. Şehirdeki toplantıya gidecekti. Karar vermişti. Doğrudan doğruya içlerine girecekti.

Telefon çalmaya başladı.

Kendine gelmişti. Kalktı, telefonu açtı.

«Jhon,» telefondaki Vikie idi. Pürüssüz ve emniyet telkin eden sesi, Jhon'un sinirlerini yatıştırmıştı. «Jhon, babamın yapmış olduğu şeyi duydum. Hoşuma gitmedi. Seni o kadar insanın içine girmeye mecbur etmesi doğru değil.»

Jhon «Toplantıya zaten gidecektim» diye cevap verdi.

Vikie, küçük bir hayret çığlığı atmıştı. «Fakat - fakat... şey onların ne durumda olduğunu sana anlatmak isterim. Şehirde dolaşanlardan haberin var mı? ne...»

Jhon, «biliyorum.» dedi. «Zaten ben de bunun için gitmek istiyorum. Saklanmam için bir sebep yok. Niçin suçluymuşum gibi hareket edeyim?»

«Sahiden gidecek misin? Onların karşısına çıkmaktan korkmuyor musun?»

«Gideceğim. Çünkü gitmek mecburiyetindeyim.»

«Neler hissettiğini anlıyorum. Peki, o halde bizimle beraber gel. Brad ve benimle. Hiç olmazsa, sana destek oluruz.»

Jhon, Vikie'nin söylediklerini, hiç beklemiyordu. Minnettar kalmıştı.

«Acaba, Brad da senin gibi düşünüyor mu Vikie? O, benim, sizinle gelmemi arzu eder mi?»

«Aptal, aptal konuşma Jhon. Sen oraya gidecek olduktan sonra pek tabii ki, ne ben ne de Brad yalnız gitmene razı olmayız. Simdi hemen buraya gel. Bir şeyler yer, sonra da toplantıya gideriz.»

Jhon, banyosunu yapıp elbise değiştirdikten sonra, otomobile atladı, doğru Careyler'e geldi. Leroy'un babası, uşak, Alonso Philipps, onu her zamanki gibi tebessüm ederek karşıladı. Careyler'in hallerinde de

bir değişiklik yoktu. Eski günlerdeki gibi hareket ediyorlardı. Brad, hemen bir martini hazırladı. Tarasta oturdular ve güneşin, gölde batışını seyrederek, içkilerini yudumladılar. Sonra yemek için içeri geçtiler.

Onu çağırma işi Vikie'nin idi. Jhon bunu anlıyordu. Brad, biraz babasına benzerdi. Etrafın fikirlerine ve hareketlerine kıymet verirdi. Şimdi Brad sadece karısının yapmış olduğu dâveti olduğu gibi kabul etmişti. Filhakika Vikie'nin içinde de bir şüphe vardı. Fakat, o böyle şeyler üzerinde duracak yaradılıştaki bir kadındı değil. Vikie için, Jhon, başı belâda olan birisi idi. Mahkeme edilmeden, mahkûm edilmiş olan bir zavallı.

Tam kahvelerini içiyorlardı ki, holden sesler duydular.

«Merhaba. Daha hazırlanmadınız mı?» diyen Roz Moreland kapıda gözüktü. «Haydi sallanmayın bakalım. Carey baba ne demişti? Esas alay gecikirse...?»

Bu sırada odada bulunan Jhon'u farkedenden Roz büyük bir şaşkınlık içinde sustu.

«Oh..... oh ben..... Gordon ve ben beraber gideriz diye düşünmüştük.....» diye kekeliyerek çabucak geri döndü ve çıkıp gitti.

Jhon hemen ayağa kalktı. «Affedersiniz.» dedi. «Şayet, beraber gitmeyi evvelden plânladıysanız. Moreland'larla beraber gidecekseniz.....»

Brad, canı sıkılmış olarak bakıyordu.

Vikie, «Aptal olma Jhon» diye atıldı. «Hiç bir şey plânlamış değildik. Kendileri öyle düşünerek gelmişler. Bu kadın hakikaten saçma.»

Acele etmeden kahvelerini içtiler. Brad ceketini giydiği vakit saat sekizi geçiyordu.

«Hakikaten gelecek misin Jhon?» diye sordu.

«Yapacağım en iyi şey, oraya gelmem.»

«Pekâlâ. O halde şunu bil. Biz seninleyiz.» dedi. Sonra Vikie'ye döndü: «Hazır mısın sevgilim?» diye sordu.

«Ben hazırım.»

«Pekâlâ, araba kapının önünde. Haydi gidelim.»

Arabaya binerek şehire hareket ettiler. Kiliseye birkaç yüz metre kala caddeye geldikleri vakit, her yerin parkedilmiş otomobillerle dolu olduğunu gördüler.

Onlar da otomobili parkettiler. Şehir meclisi binasına doğru yürümeye başladılar. İnsanlar sel gibi kapıdan içeri akıyorlardı. Bir kısım halk ise meydana gruplar halinde toplanmışlar sigara içerek konuşuyorlardı. Jhon'dan bahsedildiğine dair hiç bir emare yoktu. Herkes gülüyor, şakalaşıyor, birbirlerini selâmlıyordu. Yürümekte oldukları sokak karanlıktı. Yanlarından bir kadın telâşla geçti.

Vikie, «İyi akşamlar Misis Seely» dedi.

Kadın başını çevirerek, «İyi akşamlar Misis Carey» diye cevap verdi.

Adım, adım aydınlatılmış olan kilise meydanına yaklaşıyorlardı. Jhon hem kendisinin, hem de Careyler'in asaplarının gerildiğinin farkındaydı. Sanki, adım adım dinamite yaklaşıyorlardı. Brad, onlardan biraz ilerdeydi. Caddenin ortasında polis üniformasını giymiş olan Steve Ritter trafiği idare ediyordu. Artık aydınlığa çıkmışlar binanın giriş kapısına doğru ilerliyorlardı. Onlara en yakın olan grup, üç kişilik bir gruptu. Brad geçerken «Merhaba Brad» dediler. Sonra hayretle Jhon'a bakmaya başladılar. Kapının önünde yarım bir daire meydana gelmişti. Herkes onlara bakıyordu.

Bir kadının, «İşte o..... İşte Mister Hamilton..... Mister Hamilton..... Hamilton.» diye fısıldadığını duydu.

Önden ilerlemekte olan Brad kapıya doğru yürüdü, açıldılar ve yol verdiler. Onun arkasından Vikie ve Jhon da içeri girdi.

Brad, John'a kaçamak olarak baktı, «Belki de gelmekle iyi etmedin.» dedi.

Jhon, «Korkacak birşey yok.» diye cevap verdi.

«Evet, korkacak birşey yok.» diyen Vikie de Jhon'u tasdik etti.

Jhon içeri girer girmez, bütün sahneyi bir anda hafızasına nakşetti. Büyük salonun arka duvarlarına yakın yerde seçmen kulübeleri vardı. Onların ilerisine uzun tahta masalar konmuş ve şehrin ileri gelenleri bu masalara yerleşmişti. Gece elbiseleri giymiş, memurlardan, boğuk boğuk homurdanan yaşlı çiftlere kadar herkes vardı. Binanın bütün ağırlığı, ortadaki kalın direklere bindirilmişti. Bu kısımda ise, şehrin diğer sakinleri, ayakta duruyorlardı. Çiftçiler, gençler, ev kadınları, frapan renkli elbiselere bürünmüş genç kızlar birbirlerine karışmıştı. Salonun sağ tarafında oturmuş olan yaşlı Mr. ve Mrs. Carey'in yanlarında Moreland'lar da vardı. Bir gece evvel, benzin istasyonunun barında rastladıkları yaşlı adam ayakta duruyordu. Elinde tuttuğu kâğıtları etrafındakilere dağıtıyordu. Herkes sakin, sakin oturuyordu.

Kapının önündeki kalabalık onların arkasında kalmıştı. Geri taraftaki masalara doğru itiliyorlardı. Jhon, şimdiye kadar hiç görmediği, bir genç kızın üstüne düştü. Kız başını çevirip baktı. Gözleri hayretle irileşti ve bir çığlık attı. Bütün başlar onların tarafına dönmüştü. Kalabalıktan bir hoşnutsuzluk mırıltısı yükseliyordu. Birdenbire etraf sessizleşti. Yaşlı belediye reisi, elinde tuttuğu kâğıdı gözlüklerine yaklaştırarak, konuşmaya başlamıştı.

«Zannederim ki herkes buraya niçin toplanmış olduğumuzu biliyor. Biraz sonra, ya o tarafa veya öbür tarafa oylarınızı vereceksiniz. Fakat oylamadan evvel, konuşacak olan arkadaşlar var. Bu durum.....»

Anormal sessizliğin farkına varan belediye reisi, başını kâğıttan kaldırarak etrafına baktı, Jhon'u gördü. Bir anda çenesi gerildi. O da diğerleri gibi sert sert ona baktı. Jhon hiçbir şey olmamış gibi hareket

ediyordu. Fakat herkes gözlerini üzerine dikmişti. Jhon rahatsız olmaya başlamıştı. Bütün bu şehir halkından nefret ediyordu. Eğer, Jhon da onlardan olsaydı, kimse bu şekilde hareket etmezdi. Jhon (deli bir ressamdı). Geniş düşünmekten aciz olan, boş kafaları ile onu suçlu buluyorlardı. Kendi kendini kontrol edebiliyordu. Meydan okurmuş gibi, etrafına baktı.

Bu sessizlik içinde bir çocuğun, «Mister Hamilton» diye fısıldadığı duyuldu. Şimdi her ağızdan aynı isim dökülüyordu. Fısıltı, şeklini değiştirmiş, fer-yat halini almıştı.

Belediye reisi, «Bu toplantıda sizlerin arzusu-na uyarak bir meseleyi ortaya getirmeğe karar verdim.» derken, gözlerini Jhon'dan ayırmıyordu.

İhtiyar Mr. Carey, askeri bir kumandan gibi elini havaya kaldırdı. İtiraz edecek oldu.

Belediye reisi, ona söz verdiğini anlatmak için «Evet Mr. Carey konuşsun» diye bağırdı.

Yaşlı adam ağzını açmaya fırsat bulamadan, arkadan birisi: «Benim de sorulacak bir سوالım var. Misis Hamilton nerede? Ona ne oldu?» diye çıkış yaptı.

Salon bir anda karıştı.

Herkes bağıırıyordu:

«Misis Hamilton nerede?»

«Ona ne oldu?»

«Misis Hamilton nerede?»

Şehir Meclisi, hayvanat bahçesine dönmüştü. Belediye reisi ve onun iki yardımcısı durmadan bağıırıyor ve halkı susturmaya çalışıyorlardı. Jhon, kalabalığın arasında, Emily ve Angel'in annelerini gördü. Postahane'de çalışan Mrs. Jones de diğerleri gibi, Jhon'a nefretle bakıyordu. Vikie'nin yanında duran bir adam ağzını açmış, ona doğru birşeyler söylüyordu.

Jhon, Brad ve Vikie'ye baktı. Brad'ın rengi sapsarı olmuştu. Vikie ile gözgöze geldiler. Kadın, Jhon'a cesaret vermek istemiş gibi tebessüm etti.

Bu tebessüm, onu yine kendine getirmeye yetmişti. Cesaretle her iki elini havaya kaldırdı. Herkes sustu, salonu bir sessizlik kapladı.

Jhon, «Ben buraya sizin suallerinize cevap vermeye gelmedim» dedi. «Sizler gibi benim de bu toplantıya gelmek hakkımdır. Fakat, bana sormak istediğiniz şeyler varsa, cevap vermeye hazırım. Buyrun sorun.»

Kimse bunu beklemiyordu. Herkes şaşırmış, birbirine bakıyordu.

İhtiyar Mr. Carey, «Biz bunu sormak için toplanmadık» diye itiraz etti, «Biz bir karar vermek üzere.....»

Kapı tarafından yükselen bir gürültü ile sözleri yarıda kaldı.

«Misis Hamilton nerede?»

Herkes yine susmuştu. Onun vereceği cevabı bekliyorlardı. Jhon, elini geri çekerek, kadının tırnaklarından kurtardı.

«Nerede olduğunu bilmiyorum» diye cevap verdi.

Birkaç kişi:

«Nerede olduğunu bilmiyor..... ona ne olduğunu bilmiyorum diyor.»

Diye bağırıştılar.

Sarı, spor gömlek giymiş olan, genç bir adam:

«Peki, valiz niçin çöpiüğe atılmıştı?» diye sordu.

Jhon, o tarafa döndü, «Bunu da bilmiyorum.» diye karşılık verdi.

Aynı genç, «Blû-cin'i niçin yaktın? Niçin çimenliğe sakladın?» diye bağırdı. Bakışları düşmanca ve sesi boğuktu.

Şimdi yine herkes, hep bir ağızdan bağıırıyordu. Kimin ne dediği anlaşılmıyordu. Hırsla soluyor ve Jhon'un üzerine atılmaya hazır bekliyorlardı.

Jhon, «Ben blû-cin'i yakmadım. Birisi.....» diye başladı. Fakat, sesi salonun gürültüsü arasında kayboldu. Bu sırada bazı kimseler de, «Ona dokunmayın. Rahat bırakın» diye müdahale ediyordu. Jhon, salonda kendisinin tarafını tutanların da olduğunu fark etmişti.

Herkes birbirini itiyor, Jhon'u ezmek istiyorlardı.

Tiz bir kadın sesi, bütün diğerlerini bastırdı.

«Mister Hamilton, karını öldürdün mü?»

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık herkes deli gibiydi. Birisi Jhon'un üzerine hücum etti. Jhon'dan evvel davranan Brad, onu iterek uzaklaştırdı. Bir kadın acı acı bağırdı. Bir adam, büyük bir gürültü ile iri direğe çarptı.

Brad, «Biran evvel buradan çıkmamız lâzım» diyerek kolunu kaldırdı. Onu çekti.

Jhon, Brad'ın haklı olduğunu biliyordu. Fakat, ortada durmak ve döğüşmek için de can atıyordu. Kapıya doğru döndü. Vikie tam önündeydi, ona yaslanmıştı. Yüzünün sıcaklığını yanaklarında hissediyordu. Büyük bir gayretle yol açmak istiyordu. Birisi yine John'a hücum etti. Jhon eliyle iterek uzaklaştırdı. Brad'ı kaybetmişlerdi.

Bu sefer üç kişi birden hücum ettiler. Vikie kollarını Jhon'un vücudunun etrafına doladı ve gelenlere mani oldu. Jhon, Vikie'yi önünde götürüyor ve kapıya doğru, adım, adım yaklaşıyorlardı.

Bu sırada, kapıdan Steve Ritter girdi. Elindeki cobu, sağa sola sallıyor ve önüne geleni yıkıyordu. Salon bir anda sessizliğe kavuşmuştu. Jhon, Vikie'yi serbest bıraktı ve kapıya doğru itti. Şimdi yol açılmıştı. Kapıda durmuş olan Steve soğuk soğuk tebessüm ediyordu. Yanından geçerlerken, Jhon'la gözgöze geldiler.

«Nasihatımı tutmalıydın. Evden çıkmamalıydın Jhon» dedi.

Vikie deli gibi olmuştu. «Onlara mâni olabilirsin» diye bağırdı. «Niçin daha evvel gelmedin? Bu gürültüyü duymamış olamazsın.»

Steve'in cevap vermesini beklemeden, Jhon'u kolundan çekerek, kapıdan çıkardı.

«Hayvanlar» diye mırıldandı. «İğrenç hayvanlar.»

Bu sırada Brad koşarak yanlarına geldi. Gömleğinin yakası yırtılmıştı.

Vikie, «Seni, arabayla bize kadar götürürüm. Oradan otomobilini alırsın.» diyordu.

O konuşurken, ihtiyar Mr. ve Mrs. Carey'ler heyecan içinde salondan çıktılar. İhtiyar'ın surati kıpkırmızı keslimiştir.

«Vikie - Brad,» diye bağıırıyordu.

Yanlarına geldiği vakit, Jhon'un yüzüne hiç bakmadı.

«Evvelce kararlaştırdığımız gibi niçin bize gelmediniz?» diye sordu. «Ne haltlar karıştırıyorsunuz?»

Vikie, «Jhon'la beraberdik» diye cevap verdi. «Arabası bizde. Şimdi eve dönüyoruz, otomobilini alacak.»

«Reyinizi kullanmadan mı? Siz delirdiniz galiba. Her ikiniz de çabuk içeri girin. Emrediyorum.»

Vikie, «Emir mi ediyorsunuz?» diyerek döndü ve kayınbabasına baktı. «Emretmeye ne hakkınız var? Reyini kullanması için, Jhon'a ısrar eden sizsiniz. Bu iğrenç olaydan da siz mes'ul sayılırsınız.»

İhtiyar bir müddet, soğuk; soğuk gelinine baktı. Sonra oğluna döndü.

«Brad,» diye gürledi. «Çabuk içeri gir.»

Jhon, ilk defa olarak Careyler'in münakaşasına şahit oluyordu. Brad'a baktı. Genç Carey, endişeli idi. Korkmuştu. Jhon, «Benim bir şeyim yok. Kendi kendime giderim. Siz içeri girin.» diye ısrar etti.

«Eğer geri dönersem Allah belâ mı versin. Stonville'i de Allah kahretsin. Her tarafa otel yapsınlar.» diye bağırarak Vikie, elini kocasının koluna koydu. «Haydi gidelim.» diye ilâve etti.

İhtiyar Carey, oğlunun diğer kolunu tutmuş çekiyor ve «Seni bekliyorum Brad» diye diretiyordu.

Karısı ise, «George, George rica ederim mesele çıkarma. Bırak çocuk ne istiyorsa onu yapsın.» diye kocasına mani olmaya çalışıyordu.

Brad çekine çekine tebessüm ederek Vikie'ye döndü.

«Sevgilim beni anla» dedi. «Sen Jhon'u eve götürsen.....»

Vikie, büyük bir hiddetle kocasının kolunu itti ve arkasını döndü.

«Fakat sevgilim, babam buna çok kıymet veriyor. Rey verme zamanı da geldi...»

Daha fazla devam edemiyen Brad, onları yalnız bırakmış ve babasının arkasından, salona doğru yürümüştü.

Vikie beklemeksizin, otomobile doğru yürüdü. Jhon onu takip etti.

Otomobilde bir müddet konuşmadılar. Fakat sonunda Vikie patladı, «Bazan kayınbabama çok kızıyorum. Onu öldürmek istiyorum.» dedi. Sanki kocasını korumak istiyordu. «Bu Brad'ın hatası değil. Babasının elinin altındayken hiç bir şey yapamıyor. Bunun münakaşasını daha evvel de yaptım. Babasının otoritesinden kendini kurtaramıyor. Şahsiyetinin yarısı benimle evli, diğer yarısı babasıyla.»

Direksiyondan başını çevirerek Jhon'a baktı. Brad'ı mazur göstermek için elinden geleni yapıyordu. Jhon biliyordu, Brad, salonda kendisine inandığı için onu korumaya çalışmamıştı. Sadece karısının fikrine uymuştu o kadar.

Vikie devam etti, «Ah buralardan bir uzaklaşabilseydik. Şu Allahın belâsı kâğıt fabrikasının, yarısının benim olmasını isterdim. Onu hemen satar ve buradan giderdim. Kendimize ait bir hayatımız olurdu. Fakat Brad, imkânı yok bunu yapamaz. Hele annesi yaşadığı müddetce hiç yapamaz. Bu kadar zor is varken, onları nasıl yalnız bırakabiliriz, diyor. Ama işin esası bu değil. Babasından ve bu işten ayrılmayı düşünemiyor. Onlar için deli oluyor. Bu.....»

Genç kadın birdenbire sustu: «Affedersin Jhon» dedi. «Kendi dertlerimle senin başını ağrıtıyorum. Orada, iyi mücadele ettin. Fevkalâdeydin.»

«Hayır. Onlara birsey yapamadım.»

«Ah o fareler. Ya Steve Ritter? En herbatları odur. Bu işe başlayan ve milleti kışkırtın o. Bunu biliyorum. Bunun sebebi ne.....? Niçin senin aleyhinde hareket ediyor?»

O anda yine Linda Jhon'un gözlerinin önüne gelmişti.

(Onu istemedim - fakat benden kuvvetliydi - Bu bir hastalık gibi.....) deyişi kulaklarında çınılıyordu.

«Bilmiyorum.» diye cevap verdi. «Onların hepsi benim aleyhimde. Belki de benim olnardan daha başka olduğumu görüyorlar. Sonra Linda.....»

Birdenbire sustu. Evet, Vikie'ye bile Linda'dan bahsetmemeliydi. Hiç konuşmadan eve kadar geldiler.

Jhon, Vikie'nin tekrar reyini kullanmak için geri döneceğini zannediyordu. Fakat kadın, inatçı ve izetinefsini, kayınbabasına ve ona itaat eden kocasına karşı koruyordu. Jhon'un yalnız başına eve dönemeceğini bahane ederek, onunla beraber gelmek istedi. Otomobiliyle, Jhon'u takip etti.

Eve gelince, oturma odasına girdiler ve içkilerini doldurarak yudumlamaya başladılar. Jhon çok rahatlamış ve kendine gelmişti. Korkunç saatlerden sonra, burada kendisine hak veren birisiyle oturarak dertleşmenin ne kadar büyük birşey olduğunu idrak ediyordu.

Fazla konuşmamışlardı. Vikie içkisini bitirir bitirmez kalktı.

«Zavallı Brad'ı teselli etmem lâzım» dedi. «Babası ona bu şekilde emrivaki yaptığı zamanlar çok üzülüyor. Kendini affedemiyor, erkekliğini kaybettiğini sanıyor. Onu ayıplayanıyorum.»

Elini Jhon'a uzattı. El sıkıştıkları zaman, kadının acayip ve güzel yüzü aydınlandı. İnsanın içini ısıtan bir tebessümle güldü.

«Sana birşey söyleyebilir miyim Jhon?» diye sordu.

«Tabii söyleyebilirsin.»

«Bu hemen hemen, aptalca bir şey. Bu akşama kadar... Babamlar'ın, Morelandlar'ın ve herkesin konuştuğu gibi..... belki diyordum. Emin değildim. Brad gibi, kararsızdım. Belki onlar doğru söylüyorlar, belki de sen, diye düşünüyordum.» dedi. Elini geri çekti ve bir müddet durdu. Sonra ilâve etti. «Fakat şimdi emin oldum. Sana inanıyorum.»

Döndü ve kapıya doğru ilerledi. Kapının yanında, tekrar döndü:

«Linda hakkında söylediklerine de inanıyorum. Hayatının nasıl bir cehennem olduğunu takdir ediyor ve sana hayran oluyorum. Benim dahi yapamadığın kadar tahammül göstermişsin. Her ne olduysa— yâni her ne olursa olsun şunu unutma... Ben seninle beraberim. Şayet bana ihtiyacın olursa..... Haydi artık iyi geceler Jhon.»

Genç kadının otomobile binerek, gidişini gözleriyle takip etti. Şimdi yine yalnız kalmıştı. Kâbus yine başlamıştı. Görünmez, büyük bir ağ etrafını sarmış, onu içine almıştı.

Işığı söndürerek, yatak odasına çıktı. Linda'dan ayrıldığı zamandanberi, bu yatakta yatmamıştı. Beyaz çarşafı görünce yine karısını hatırladı. Onunla altı sene evli kalmışlardı. Bir zamanlar Linda'yı sevmişti. Şimdi kimbilir neredeydi.

Onu aşağıda görür gibi oluyordu. Delirmişti, ağzı köpürmüştü. Resimleri parçalıyor, plâkları kırıyor üstlerinde tepiniyordu. Sonra, dışarı koşuyor, stüdyo-
dan daktilo makinasını alıp geliyordu. Mektubu acele acele yazıyor sonra da yatak odasına çıkarak valizi hazırlıyordu..... Peki sonra ne olmuştu? Valizi çöplüğe o mu atmıştı? Çayırılıkta blû-cin'i o mu yakmıştı? Bunu yapmış olabilir miydi?

Bundan hiç bir zaman emin olamamıştı. Daima kendi kendisi ile mücadele etmişti. Linda bunları yapmış olabilir miydi? Yoksa herşeyi, bir düşman mı organize etmişti? Yalnız Jhon'un değil, Linda'nın da düşmanı olan birisi. Valizi alıp çöplüğe atmış olamaz mıydı? Pantalonu çayırda yakmış olamaz mıydı? Her ikisinin de bulunacağını biliyordu. Peki bunları niçin yapmış olabilirdi? Çünkü..... evet çünkü..... Linda'yı öldürmüştü. Cinayeti Jhon'un üstüne yüklemeyi tasarlamıştı.

Saatlerden sonra Linda'nın ölmüş olduğuna artık inanmıştı. Fakat o anda içini bir korku kapladı. Sanki Linda'nın cesedi bu odanın içindeydi.

Birdenbire doğruldu ve banyoya gitti. O gün, öğleden sonra kullandığı havlu hâlâ boruda asılıydı. Onu alıp, yerine koydu. Bu sırada birşey farkettil. Birdenbire midesi bulandı. Newyork'tan geldikten sonra bir kaç kere banyoya girmiş fakat bunu anlayamamıştı. Linda'nın diş fırçaları aynanın solunda, kendilerinininki ise sağında dururdu. Linda giderken diş fırçası almamıştı. Bütün fırçaları oradaydı. Halbuki Jhon'un fırçalarından iki tanesi eksikti.

Anlıyordu. Artık emindi. Valizi Linda hazırlamamıştı. Onu başkası hazırlamıştı. Linda'yı öldüren şahıs, bavula gelişigüzel iki diş fırçası atmıştı.

O halde, bu mektubu da Linda yazmamıştı. Resimleri ve plâkaları parçalayan, pikabı, ses alma makinasını da kıran Linda değildi.

Adeta nefesi kesilmişti. Ayakta duramıyordu. Bütün bunlar hakikat miydi? Linda kaçmamış mıydı? Bir cinayete mi kurban gitmişti? İşin esası buydu, evet, buydu. Diğerleri numaraydı. Cinayeti, Jhon'un üzerine atmak için hazırlanmış hilelerdi. Şimdi Müfettiş Green'i çağırıp, vaziyeti anlatmalıydı. Diş fırçalarını söylemeliydi.

Müfettiş Green de, kendi diş fırçası ile karısınınkini karıştırmazdı, ya.

Bir anda bütün ümidi suya düştü. Valizdeki diş fırçalarının kendisine ait olduklarını nasıl ispat edecekti? Şehirde, bağıırıp çağırmasına rağmen, onu itham etmişler, karısını öldürdüğünü yüzüne bağıırmışlardı. Müfettiş Green de farklı düşünemezdi. Diş fırçalarının değişmesi, Müfettiş için bir mana ifade etmezdi.

Tekrar yatak odasına döndü. Misafirler için ayırmış oldukları yan taraftaki odaya girdi. Bu odayı misafirlere ayırmışlardı ama, hiç misafirleri olmamıştı.

Elbiselerini çıkardı ve yatağı uzandı. Karısının hayali bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Onu, birisi ile boğuşurken görüyordu. Linda feryat ediyor, ölmemek için direniyordu.....

Vikie'yi düşünmeye başladı. Fakat bunun da

bir faydası olmayınca, çocukları hatırladı. Aklına Angel Jones gelmişti. Kucağında çırpınıyor ve Jhon'a yumruk savuruyordu (Sen karını dövdün) diye feryat ediyordu.

Sonra polis lâboratuvar gözlerinin önüne geldi. Beyaz gömlekli kimyagerler, blû-cin'i önlerine almışlar, mikroskopla muayene ediyorlardı. Artık neredeyse uyuyacaktı, Steve'i görür gibi oldu. Bu sefer yalnız değildi. Bütün Stopville şehri, onunla beraberdi. Jhon'u bir ağaca asmaya çalışıyor ve:

«Karına ne yaptın?» diye bağıırıyordu.

Birdenbire uyanmıştı. Linda kendisini çağır-yormuş gibi bir his gelmişti. Saate baktı, onu on geçiyordu. Ne kadar çok uyumuştı? Geç kalmıştı. Yapılacak bir sürü şey vardı. Sonra, bütün cesaretini kaybet-ti. Ne yapabilirdi? Diş fırçalarını Müfettiş Green'e mi anlatacaktı? Bunun ne faydası olacaktı? O da diğerleri gibi, Jhon'un delil icad ettiğini düşünecekti.

«Jhon.»

Birisi onu çağırıyordu. Zayıf, kısık bir kız sesine benziyordu. Hâlâ uyku sersemi idi. Linda, olabilir mi? diye düşünerek yataktan fırladı.

«Jhon..... Jhon.....»

Pencereye koştu. Leylâkların bulunduğu, mutfak kapısının yanına bir bisiklet dayanmıştı. Yüzünü cama yapıştırarak görmeye çalıştı. Saçlarını at kuyruğu gibi bağlamış bir kız çocuğunun kapıda durduğunu farket-ti. Bu Emily Jones'ti.

Birdenbire sevinmişti, «İçeri gel» diye bağırdı.

Koşarak öbür odaya geçti. Robdöşambrını giydi ve mutfak kapısına gitti.

Kapıyı açınca, basamakta duran Emily ile karşılaştı. Kızın elinde bir deste mektup vardı. Gözleri par-lıyarak Jhon'a bakıyordu.

«Mektuplarını getirdim.» dedi. «Annem bilmiyor. Postahaneye gitmiştim, senin kutundan alıp getirdim.»

«Teşekkür ederim Emily.»

Jhon mektupları, kapının yanındaki hava gazı saatinin üstüne koydu.

Emily, «Sonra şehire inmemeni söylemeye geldim.» diye ilâve etti. Bisikletini deli gibi sürmüş olacaktı. Soluyordu. «Bob Seely, George Hatch ve bütün hepsi konuşuyorlardı... Bir daha oraya gidecek olursan, seni yakalayacaklarmış. Dün gece seni ellerinden kaçırmışlar. Bütün dükkânlarda senden bahsediyorlar. Bu işin, polisin işi olmadığını Stonville'lilerin işi olduğunu söylüyorlar. Polisi beklemeleri beyhudeymiş.» Durdu, Jhon'a sarılmış ve yüzünü göğsüne yaslamıştı. Hıçkırıyordu.

Jhon, «Birşey yok Emily» diye onu teselli etti: «Sadece konuşuyorlar.»

«Angel - o da öbürleri gibi. Ondan da nefret ediyorum. Annemden de nefret ediyorum. Angel, senin, Misis Hamilton'u öldürdüğünü söylüyor.» Başını kaldırarak ona baktı, adeta yalvarıyordu. «Yapmadın değil mi? Yaptın mı? Biliyorum böyle birşey yapamazsın.»

«Hayır Emily, yapmadım. Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum.»

«Peki niçin böyle söylüyorlar? Niçin insanlar hep böyle yaparlar? Niçin bütün insanlar bu kadar kötü?»

Jhon'un kolu kızın omuzundaydı, mutfak kapısını açtı, «İçeri gel de bir şey iç» dedi. «Sinirlenmişsin.»

Kız, «Oh hayır,» diye geri çekildi. «Yapamam. Gelemem, şimdi olmaz. Böyle anlarda yalnız kalmayı tercih ederim» diyerek bisikletine koştu. Onu aldı, kederli gözlerini Jhon'un üzerinden ayırmıyordu. «Şimdi olmaz. Bütün bunlar geçince gelirim. Tabii sen istersen gelirim. Evi temizlerim, sana yemek pişirim. Ama şimdi olmaz.»

Bisiklete atladı ve bütün kuvveti ile pedalları çevirmeye başladı. Arkasından sallanan saçları uçuşuyordu.

Jhon, kız kayboluncaya kadar baktı. Sonra elini cebine sokarak sigara aradı. Bulamayınca mutfığa doğru yürüdü. Gözüne mektuplar ilişmişti. Onları alarak tekrar kapıya geldi ve merdivene oturdu.

İnce zarfın san'at dergisi olduğunu anlamıştı. Nihayet geleblimişti. Bunu uzun zamandanberi bekliyordu. Münekkitlerden bir tanesi vardı ki, onun ne yazmış olduğunu merak ediyordu. Onun fikirlerine çok kıymet verirdi. Derginin içinde onu buldu ve okudu. Çok memnun olmuştu. Jhon'u sevindirecek şeyler yazmıştı:

(..... Bu sergide, Jhon Hamilton, tam manası ile kendini gösterememişti. Fakat bütün kritiklerin de bildiği gibi, senelerden beri, bu kadar kuvvetli bir kabiliyetle karşılaşmamıştık. Jhon Hamilton'la bu memleket hakiki bir Amerikalı ressamı alkışlamak fırsatına kavuşacaktır.....)

Bir an için sevindi. Sonra, elindeki dergiyi bir tarafa fırlattı. Artık ne kıymeti vardı? Diğer mektuplara baktı.

Ayın sonu olduğu için bir sürü fatura gelmişti. Süt faturası, ekmek faturası, Ritter benzin istasyonundan gelmiş olan, benzin faturası. Bu faturayı Steve, ormandaki aramadan döner dönmez yazmış olacaktı.

Faturaların arasında, Pittsfield'deki Hardware isimli dükkânın göndermiş olduğu bir fatura da vardı. Bu dükkândan herhangi birşey aldığını hatırlamıyordu. Linda almış olacaktı...

Zarfı açtı. Faturanın başına kendi ismi ve adresi kaydedilmişti. Altı ise şöyleydi:

29 Ağustos,

3 — 100 librelık hazır çimento

(Torba halinde)

1,95.—

5,85

1 — Çimento malası

0.61.—

0.61

6,46

119

Bir müddet baktı sonra hayretle irkildi. Tarihi 29 Ağustostu. Vikie'nin doğum günü partisinin ertesi, yâni Jhon'un Newyork'a gittiği gün. Fakat o çimento filân almamıştı.

...Kâbus, bütün azameti ile yine karşısındaydı. Çimento... Leylâklar gözlerinin önünde sallanıyor ve ona hakikati haykırıyorlardı. Bütün herşeyi anlamaya başlamıştı. Bir tarla kuşu çiçeklerin arasında sıçırıyordu. Aniden fırladı ve koşarak telefonu açtı. Pittsfield'i, Hardware yapı malzemesi dükkânını aradı. Karşısına bir kadın çıktı.

Eliyle kulaklığı, sıkı sıkı kulağına yapıştırmıştı. «Ben Stonville'den Jhon Hamilton. Satın aldığımı hatırlamadığım bir fatura göndermişsiniz. Bu hususta kiminle konuşabilirim?» diye sordu.

«Bir dakika» diyen kadının sesi değişmişti. Tabii, Hamilton ismini herkes duymuştu. «Soracağım. Telefondan ayrılmayın.»

Telefonun başından uzaklaşan topuk seslerini duyuyordu. Sabırsızlıkla beklemeye başladı.

«Alo.» Telefona bir erkek gelmişti.

«Ben Jhon Hamilton'um» dedi.

Adam, «Evet biliyorum.» diye cevap verdi. «Bayan söyledi.»

«Elimde bir faturanız var. Ben böyle birşey aldığımı zannetmiyorum. Eğer kontrol ederseniz.....»

Bir müddet telefondan ses gelmedi. Sonra adam, «Özür dilerim Mister Hamilton,» dedi. «Fakat bu faturanın doğru olduğunu hatırlıyacaksınız. Bizzat, bana telefon etmişsiniz.»

«Ben ini telefon etmiştim? Saat kaçtı?»

«Sabahleyindi. Saat dokuz sıralarıydı.»

«Ama ben size telefon etmedim.»

«Bana telefon edildi ve Stonville'den Mister Hamilton denildi. Nehrin göle aktığı yerde, çocuklar yüzün diye bir bent yapılacağı söylendi. Ben normal çimento göndermeyi teklif ettim. Siz ise ısrar ettiniz, ka-

rışık çimento istediniz. Hemen kullanacağınızı söylediniz. Saat dokuz sıralarıydı. Kamyon da oraya birşeyler götürüyordu. Evde olmayacağınızı, kamyonun çimentoyu koya dönen yolun başına bırakmasını bildirdiniz.»

Artık anlamıştı. Üstündeki ağ gözle görülebilecek kadar aşikâr olmuştu. Onu tehdit ediyordu. Kapkara rengiyle üstüne gerilmişti. Zehirli örümceklerin, ağ gibi, öldürücü ve genişti. Çimento, koya giden yolun başında indirilmişti. Evin arkasına rastlıyordu. Fisher'lerin boş evine giden yol tarafındaydı. New York'tan döndükten sonra o tarafa hiç gitmemişti. Arama yaptıkları gün, gideceklerdi. O sırada Steve kızmış ve adamları kovmuştu. Ondan sonra gitmemişlerdi. Adam telefondaydı bir şeyler söylemesi lâzımdı. Fakat söyleyecek hiçbir şey yoktu. Durumu değiştiremezdi.

«Ben değildim» dedi. «Eğer sizi birisi aradı ve benim ismimi verdiyse onu bilmem. Ama ben telefon etmedim. Hiçbir şey istemedim.»

Ahizeyi yerine koydu. Koşarak yukarı çıktı. Deli gibi giyiniyordu. Dışarı çıktı yürümeye başladı. Şeker kamışlarının gölgesi, tozlu yolun üzerinde şekiller meydana getiriyordu. Bu şekiller sanki bir ağdı. Karanlık, korkunç bir ağ. Çimentoları bıraktıklarını söyledikleri yer, evden yüz metre kadar ilerideydi. Koşarak oraya yaklaştı, yol ileride çayırların arasında kayboluyordu. Kenardaki uzun otlar, üzerlerine birşey konmuş gibi ezilmişlerdi. Çimento torbalarının oraya konmuş olduğunu anladı. Fakat yerlerinde yoktular. Birisi onları almıştı. Yine korkmaya başladı.

Birdenbire çayırların içinde, yer etmiş olan, el arabasının izini farketti. Bu, tek bir teker iziydi. Etrafa çimento da dökülmüştü. Çimento torbası yırtılmış olacaktı. İzler John'un evine doğru gidiyordu. Bilhassa otların arasından geçilmişti. Mektubu yazan, bavulu çöplüğe atan, blu-cin'i yakan her kimse, çimentoyu da o istemişti. Bilhassa Jhon'un ismini kullanmıştı. Korkuyordu, evet korkuyordu. İçine düştüğü ağ, her an daha fazla yaklaşıyordu. Bakalım ne zaman tepesine inecekti. Çimentoyu kendisinin istediğini söylemişti.

Telefonda duyduğu şeyler kulaklarında cınladı (Eve getirmeyin, çünkü dışarı çıkacağım, evde olmayacağım.)

Parçalanmış torbadan dökülmüş olan çimentolar, evin arkasına doğru gidiyordu. Karşısına stüdyonun arka tarafı çıkmıştı. Ön tarafını stüdyo olarak kullanıyordu. Arka taraf ise boştu. Evvelce ineklerin ahır olarak kullanılmıştı. İzler ahırdan içeri giriyordu. John'u yine korku sarmıştı. Ahırın yarım açık olan büyük ağaç kapısına yaklaşamıyordu. Kendisine hâkim oldu ve karar verdi. Niçin içeri girmemeliydi? Niçin yaptığı işi yarım bırakmalıydı? İlerledi ve büyük kapıyı çekerek açtı. İçeri girince, hiç birşey göremez oldu. Etraf karanlıktı, gözleri daha karanlığa alışmamıştı. Burası kilise mahzenine benziyordu. Bir müddet, tereddütle kapının önünde durdu. Her tarafı, küf kokusu sarıncı. Artık etrafı görebiliyordu. Bir tarafta, Linda'nın çiçek ekerken kullandığı âletler bulunuyordu. Onların yanında buz kabı vardı. Plâstik hortum, kangal halinde sarılmış ve bir köşeye bırakılmıştı. Ahır, bir sürü bölmelere ayrılmıştı. Yerlerde, eskiden kalmış samanlar bir örtü meydana getirmişti. Bölmelerin, birinden, birşeyin ucu gözüküyordu. Bir el arabasının koluydu. İlerledi ve baktı. Bu kendisinin demirden yapılmış olan el arabasıydı. İçi kalın bir çimento tozuyla kaplıydı. Artık korkunuyordu. Merakı korkusunu silip süpürmüştü. Bir makina gibi, bölmelerin arasında doluyor, hepsini ayrı ayrı, tetkik ediyordu. Sağ taraftaki son bölmenin zemini diğerleri gibi değildi. Saman yoktu. Baştan aşağı çimento ile kaplanmıştı. Çimento-nun üzerine ise kütükler yıkılmıştı. Bu kısmın daha evvel nasıl olduğunu hatırlamıyordu. Acaba eskiden beri böyle miydi? Çimentoyu dikkatle kontrol etti. Tamen yeni idi. Ayakta durmuş bakıyordu. Kütüklerin üzerinde ot parçaları vardı. Bir düzine kadar kelebek etrafa yayılmıştı. Bazısı hâlâ canlıydı. Ahırın penceresinin camına yapışmışlardı. Burada ne vardı, çimento yeni ni yapılmıştı?

Evet, çimento tamamen yeniydi.

Birdenbire midisinin bulandığını farkettti.

Koşarak, ahırdan dışarı çıktı. Eve doğru geldi. Çiçeklerin yanından geçerken zil sesi duydu. Telefon çalıyordu.

Telefonun zili, kendisini, en az ahırda görmüş olduğu manzara kadar korkutmuştu. Sendeleyerek, mutfak kapısından içeri girdi. Ahırdaki şey, onun suçlu olduğunu ispat ediyordu. Nihayet ağın iki ucu birleşmişti. Zil durmadan çalıyordu. Nasıl olsa duracak diye düşündü. Fakat birdenbire irkildi. Cevap vermiyecek olursa buraya geleceklerdi. Sonra da ahıra giderlerdi. Korkuyla titredi. Kendi kendine (Cevap ver ne kaybedersin.....?) dedi

Koşarak mutfaktan geçti ve telefonun kulaklığını eline aldı.

«Alo». Sesi kendisine bile yabancı gelmişti. «Alo... alo...»

«Jhon.» Bu Vikie'nin sesiydi. Jhon tanımıştı. «Jhon, sen misin?»

«Vikie.»

«Allaha şükürler olsun. On dakikadanberi sana telefon ediyorum. Çabuk kaç. Zaman yok. Herkes birleşmiş seni yakalamaya geliyorlardı. Eyalet polisi değil. Steve ve öbürleri geliyor. Şehirdeki erkekler. Ben sana bir dükkândan telefon ediyorum. Onları pencereden gördüm. Arabalara doldular ve gittiler. Beş dakika oluyor. Jhon orada kalamazsın. Bize git. Hiç durma doğru bize git. Ben de şimdi geliyorum. Beni görünce sana birşey yapamazlar. Jhon beni duyuyor musun?»

Jhon, hol penceresinin, ince naylon perdesinin arkasından yola doğru bakıyordu.

«Evet Vikie. Seni duyuyorum.»

«Eyalet polisi Steve'e telefon etmiş. Blû-cin'de çimento ve kan lekeleri bulunmuş. Pittsfield'deki bir dükkân da polise telefon ederek, onlardan çimento satın almış olduğunu bildirmiş. Onu mahzene gömdüğünü zannediyorlar. Ellerinde kazma, kürek vardı. Mahzeni kazacaklarmış.....»

Artık otomobillerin sesini duyuyordu. Hatta fren yapışlarını bile farkettil. Köprüden geçiyor olacaklardı.

Kâbus yine başlamıştı. Hakikat olan tek şey Vikie'nin sesiydi.

«Teşekkür ederim Vikie. Şimdi çıkıyorum.» derken artık hiçbir şey düşünmüyordu.

«Hemen çık. Çabuk.»

Kulaklığı yerine bıraktı. Artık otomobili almasına imkân yoktu. Gelenlerin sesini çok yakınında duyuyordu. Yapabileceği hiç bir şey yoktu. Acaba bunların hepsi rüya mıydı?

Kaçacak tek bir yol kalıyordu. Ormana kaçmalı ve Vikie'lere gitmeliydi. İlk otomobil gözükmüştü.

Kafasında sadece bir fikir vardı. Kaçmak ve Careyler'e varmak. Ondan sonra ne olacağını düşünemiyordu.

Koşarak mutfağa geçti, oradan da çiçek bahçesine çıktı. Zigzaglar çizerek ormana doğru kaçarken arkasından bir feryat duydu. Durmadan kaçıyordu, artık elma ağaçları onu kızliyemiyorlardı. Bağırmalar birbirini takip ediyordu. Otomobillerin motorları durmuştu. Kapıların çarpıldığını duyuyordu. Arkasına hiç bakmıyor, otların içinde düşe kalka ilerliyordu. Niha yet rüyalarına giren takip başlamıştı. Av köpeklerine benzeyen, Stonville'li'ler bağıra çağıra onu kovalıyorlardı. Bu belki de hakikaten rüya idi. Şimdi eskisine nazaran herşeyi on defa daha iyi görebiliyordu. Çiçekleri, otları, kelebekleri, herşeyi. Bunlar ne kadar güzel şeylerd .

Arkasından koşanlar vardı. Tıpkı av köpeklerle

ri gibi feryat ediyordı. Jhon ormana yaklaştı. Kayaları atladi ve nihayet kendini ormana attı. Şimdi, bir anda etraf kararmıştı. Güneş ışıkları dalların arasından geçerek geliyordu. Koşarken önüne çıkan kütüklerin üstünden atlıyarak geçiyordu. Artık onu göremiyorlardı. Bunu bilmesi, tekrar insan gibi düşünebilmesini sağlamıştı. Kendine hâkim ol diyordu. Bu ormanı iyi biliyorsun. Vikieler'e gidilecek yolu da tanıyorsun. Onlara nazaran ilerdesin de.

Birdenbire arkasında bir ses duydu. Ona bu kadar yaklaştı olabiliyorlar mıydı? yoksa korkudan öyle mi zannediyordu. Vaziyeti anlamıştı. Birinci otomobildeki adam, bağırışmaları duyunca, hiç beklemeden arkasına takılmıştı. Birdenbire önüne büyük bir kütük çıkmış ve yolunu kesmişti. Patikanın her iki tarafı dikenli böğürtlenlerle kaplıydı. Kendini böğürtlenlerin içine atarak öbür tarafa geçti. Şimdi artık başka yoldaydı. Carayler'e doğru giden patikadan çıkmıştı. Her tarafından kanlar akıyordu. Böğürtlenlerin dikenleri derisinin muhtelif yerlerini yırtmıştı. Hemen arkasından bir başkası bağırdı. Onu gayet yakından takip ediyorlardı. Acaba yanlarında köpek var mı? diye düşündü. Herhalde yoktu, olsaydı şimdi çoktan üstüne atlamıştı. Sağa sola çarpıyordu. Kalbi duracak gibi olmuştu. Sık sık nefes alıyordu. Karşısına baldıran otları çıkmıştı. Bir kayanın kenarını sarmışlardı. Düşünmeden kendisini otların içine fırlattı. Bu sırada birisi:

«İşte burada.» diye bağırmıştı.

Baldıran otları çok fena yakıyorlardı. Yaprakların altından sürünerek ilerliyordu. Artık acıya tahammülü kalmamıştı. Sanki yüzlerce iğne vücuduna batıyordu. Kalktı ileri doğru yürüdü. Büyük bir taş duvarla karşılaştı. Önündeki kaya yüksek bir kale gibi yolunu tıkamıştı. Baldıran otları sola doğru uzanıyordu. Şimdi her tarafı sesler sarmıştı. Sağında solunda arkasında bağııyorlardı. Sol tarafa döndü, ileri atıldığı sırada bir gölge gördü. Artık karşı koyacak takati kalmamıştı. Yakalanmıştı. Birdenbire bu gölgenin Emily olduğunu farkettiler.

Kız parmağını dudaklarına götürmüş ses çıkarmamasını işaret ediyordu. Her ikisi birden oldukları yere çömeldiler. Sesler çok yakınlarına kadar gelmişti. Emily elini uzatarak Jhon'un elini yakaladı ve ileri doğru çekmeye başladı. Sessizce ilerlediler. Baldıran otlarının önüne geldikleri zaman Emily yere yattı ve sürünerek otların arasında kayboldu. Jhon da onu taklit etti. Yine her tarafı yanıyordu. Önünde Emily vardı. Kayanın yan tarafına dönmüşlerdi. Kız birdenbire gözden kaybolmuştu. Jhon dikkat edince 60 santim çapında bir delik gördü. Buradan kayanın içine giriliyordu. Bütün kaya oyulmuş gibi idi. Ortası bir oda şeklindeydi. Emily elini uzattı ve Jhon'un içeri girmesine yardım etti. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

«Korkma artık» dedi. «Seni bulamazlar. Bura'yı benden ve Angel'den başka kimse bilmiyor. Bizim bahsettiğimiz sır burasıydı.»

Kayanın içinde, Emily'nin yanına oturmuştu. Bütün her yeri sızlıyordu. Fakat, böğürtlen dikenlerinin yaptığı yaraların acısını, şimdi daha fazla duyuyordu.

Her taraftan sesler geliyordu. O kadar yakındaydılar ki, her sesle beraber Jhon irkiliyordu. Emily onu teskin etti.

«Korkacak birşey yok.» dedi. «Angel'le beraber tecrübe ettik. Bizi duymalarına imkân yok. Burasının bir hususiyeti var. İçerde tabanca atılsa, dışarıdan duyulmuyor. Nasıl olsa gidecekler. Bak sesler azaldı. Gidiyor olmalılar.»

Sesler gittikçe zayıflıyordu. Sağa doğru gitmiş olacaklardı.

Kız devam etti, «Senden ayrıldıktan sonra, yalnız kalmak için buraya gelmişim. Bir müddet sonra, bağırmalar duydum. Ne olduğunu anlamıştım. Fakat ne yapacağımı bilmiyordum. Nihayet sana rastladım.» dedi.

Jhon kurtulduğuna inanmıştı. Vücudunu bir ateş kaplamıştı. Dizlerinin üzerine çömeldiğini farkettiler. Emily koluna dokundu.

«Sen çok bitkinsin Jhon, şuraya uzansan iyi edersin, benim yatağıma..... Angel'in yatağına yatayım deme. Kimsenin dokunmasını istemiyor.» diye ilâve etti.

Jhon yavaşça ellerini yere koyarak doğruldu.

«Buraya uzan. Bunlar hakiki yatak değil. Battaniyelerin altına otları serdik. Fakat biz yatak diyoruz.»

Jhon kendisini kuru battaniyenin üzerine bıraktı. Evet, onu takibedenler uzaklaşmışlar, vadiye doğru gitmişlerdi. Emily anlatmaya devam etti.

«Burada herşeyimiz var. Portakal sandıklarımız, mumlarımız, herşeyimiz. Burası bizim evimiz. Bir çok geceler, Angel'le beraber burada yatıyoruz. Anne-min haberi yok. Geceleri, pencereden çıkıp buraya geliyoruz. Etraf aydınlanmaya başlayınca yine eve dönüyoruz. Fakat Louise hep burada kalıyor.»

Jhon hayretle: «Louise de kim?» diye sordu.

Emily'nin uzaklaştığını farketmisti. Biraz sonra etraf aydınlandı. Kızın bir elinde bir şişe vardı. Üzerine geçirmiş olduğu mumu yakmıştı. Öbür elinde ise bir bebek tutuyordu.

«Louise işte bu...»

Jhon korkuyla, «Mumu söndür Emily,» dedi.

«Korkma. Hepsi gitti.»

«Fakat geri gelebilirler.»

Emily bir müddet onun yüzüne baktı, sonra mumu söndürdü.

«Fakat, işte Louise bu» dedi. «Angel'in bebeklerinin kiralıçesi. Angel bebeklerin bayıltılmış olduklarını söyler. Fakat ben öyle kabul etmiyorum. Burasını, esasında Angel buldu. O gün sana yalan söylemiştim. Angel mağarasını Louise'e hediye etti. Yâni burası şimdi Louise'in.»

Bütün bunlar Jhon'a rüya gibi gelmişti. Şimdi artık korkmuyordu. Fakat ahırda görmüş olduğu şeyi unutamıyordu. Kafası karmakarışık, düşünmekten ve nasıl hareket edeceğini tayinden acizdi. Şimdi emniyeteydi, şu anda kıynıyet verdiği tek şey de buydu. Fakat istikbali düşünmeye başlamıştı. Onlardan kaçmıştı, bu suretle suçu kabullenmiş oluyordu. Herkes bunu düşünecekti. Zaten suçu kendisine yüklemek için fırsat kolluyorlardı. Ahırda gördüğü şey onu serseme çevirmişti. Sonra da kaçmak mecburiyetinde kalmıştı. Fakat başka ne yapabilirdi? Acaba Vikie'yi bulmaya mı çalışsaydı? Eyalet polisi gelinceye kadar Careyler'e mi sığınsaydı? Ondan sonra mı karar verseydi?

Kendi kendine söylendi. «Ben kaçmadım. Careyler'e gidiyordum. Gelen insanların birşey yapacaklarından korkmuştum.....»

Bu karanlık mağaranın içinde, Müfettiş Green'in iri suratını görür gibi oldu. Sanki ona bakıyordu. Gidip müfettişe teslim olsaydı daha mı iyiydi? Fakat, ormandakiler Jhon'u arıyorlardı, her an geri gelebilirlerdi. Şimdi meydana çıkamazdı. Belki sonra giderdi.

Şimdi yapabileceği hiç birşey yoktu. Bu kuru battaniyenin üzerine uzanarak, düşünmekten başka bir şey yapamazdı.

«Jhon.»

Emily'nin sesi ona kadar gelmişti.

«Evet, Emily.»

«Bunlar Steve ile şehirdekiler miydiler? Yoksa eyalet polisi miydi?»

«Steve ve şehirden gelenlerdi.»

«Senin evine geldiler. Sen de kaçtın.»

«Evet.»

«Sana ne yapacaklardı?»

«Bilmiyorum.»

«O halde niçin kaçtın?»

«Korktum da ondan.»

Emily, «Onlardan nefret ediyorum» dedi. «Nefret ediyorum.»

«Evet, şimdi her şey daha berbat oldu.»

Jhon düşünüyordu, Emily'ye herşeyi anlatmalı mıydı? Niçin anlatmamalıydı? Emily, ona yardım etmişti. Kıza itimat etmeliydi.

«Çayırılıkta buldukları benim blû-cin'imın üzerinde çimento ve kan lekeleri meydana çıkmış. Birisi Pittsfield'deki Hardware inşaat malzemesi dükkânına telefon etmiş, benim ismimi vererek çimento istemiş. Çimentoyu telefon edenin istediği yere getirip bırakmışlar. Bizim evin arkasına, yolun koya döndüğü yere indirmişler. Oraya gittim. Bir el arabasının tekerlek izi vardı. Torbadan akan çimento da bir şerit gibi bizim eve uzanıyordu. İzleri takip ettim. Stüdyonun arkasındaki ahıra geliyordu. Ahırda.....»

Bunlar bir çocuğa nasıl anlatılırdı? Kafası karışmış, düşünceleri yine ahırda gördüğü şeye takılmıştı. Sustu.

Emily, «Evet,» dedi. «Çimentolar ahıra götürülmüştü. Sonra?»

«Birisi, ahırdaki bölmelerden en sağdakinin zeminini beton kaplamıştı. Çimento çok yeniydi.»

Emily gayet sakin olarak, «yâni Misis Hamilton oradaydı.» dedi. «Birisi onu öldürmüş ve çimentonun altına gömmüştü.»

«Öyle tahmin ediyorum Emily.»

«Kim yapmış olabilir?»

«Bilmiyorum.»

«Fakat onu birisi öldürüp oraya gömdü, değil mi? Sonra da suçu senin üstüne atmak için tertipler yaptı.»

«Evet.»

Bütün herşey ölçülü olarak yapılmıştı. Her taraftan çevrilmişti, kurtulacak tek bir nokta göremiyor-

du. Blû-cin'in üzerinde çimento bulunmuştu —Birisi, kendi ismini kullanarak çimento satın almıştı— Linda evlerinin ahırında gömülmüş, betonla örtülmüştü. Bütün bunlar korkunç bir düşman tarafından düzenlenmişti. Ama buna kim inanırdı? Müfettiş mi? Savcı mı? Hâkim mi? Yoksa Jüri mi? On iki tane yanık yüz-lü ve mavi gözlü erkekle, kadının kendisine baktıklarını hissederek gibi oldu. Hepsi de, dün geceki toplantıda baktıkları gibi bakıyorlardı.....

«Jhon ne yapacaksın? Ne yapmayı düşünüyorsun Jhon?»

«Bilmiyorum.»

«Bunu sen yapmadın.»

«Hayır yapmadım.»

«Bir başkası yaptı.»

«Evet.»

«Dışarı çıkayım mı? Onların gidip gitmediklerini kontrol edeyim mi?»

«Hayır. Biraz daha bekle.»

«Jhon.»

«Evet Emily.»

«Burada kalacak mısınız?»

«Bilmiyorum.»

«Çünkü biraz sonra Angel gelecek. Burada kalacaksan.....»

O ana kadar, uzandığı yerden gelişi güzel cevap veriyordu. Angel lâfını duyunca doğruldu.

«Angel mi gelecek?» diye sordu.

«Evet. Öyle konuşmuştuk. Louise'le beraber piknik yapacaktık. Korkuyorum.»

Jhon küçük kızın kollarının arasında çırpınışını hatırlamıştı (Sen sırrımızı öğrenemezsin. Sen karmı dövün.)

Emily, «Sakladığımız sır burasıydı.» dedi. «Senin burada olduğunu görünce deli gibi olacak. Sonra, senin karını öldürdüğüne inanmıştı. O da annem ve diğerleri gibi düşünüyordu.»

Bu sırada bir ses duyular. Birisi baykuş gibi

ötüyordu. Jhon düşündü, bu sesi daha evvel de işitmiş miydi? Evet elma ağaçlarının üzerindeydi. Ses bir kere daha duyuldu.

Emily yerinden sıçradı, kulak kabarttı. «Angel geliyor» dedi. «Bu bizim işaretimiz. Şimdi içeri girecek. Böyle öter, ondan sonra içeri gireriz.»

Jhon ayağa kalkmıştı.

Emily, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Dışarı. Tekrar ormana saklanacağım.»

«Fakat hâlâ dışardalar. Çıkamazsın. Sonra Angel seni görür...»

Jhon, çıkış yerine doğru ilerlemişti. Emily koşarak kolunu yakaladı ve çekmeye başladı.

«Hayır Jhon, hayır gitme.» diye bağırdı. «Düşündüm ve çaresini buldum. Angel'i razı ederiz.»

Jhon tereddüt ediyordu.

Emily koşarak gitti ve mumu yaktı. Şişeyi, duvara dayalı bir portakal sandığının üzerinde duran bebeğin yanına koydu.

«Otur Jhon.» dedi. «Louise'in yanına otur. Angel gelince, seni Louise'in dâvet ettiğini söyle.»

«Fakat bana inanmıyacak.....»

«Sana inanmak için sebep bulacaktır. Her zaman Louise'i canlıymış gibi düşünür. Ben, buraya senden sonra geldiğimi söyleyeceğim. Bebeklerin kimseyi davet edermeyeceklerini iddia edeceğim.»

Emily koşarak, mağaranın uzak bir tarafına gitti. Jhon düşünüyordu. Bu hale mi gelecekti? Yedi yaşındaki bir kızıdan korkuyordu. Hem de kendisini takip edenlerden korkmadığı kadar. Nihayet karar verdi ve bebeğin önüne oturdu. Kandilin ışığı, etrafı tam manasiyle aydınlatmıyordu. İlerde bir kıpırdama oldu. Mağaranın içine bir şey itiliyordu. Evet bu bir kese kâğıdıydı. Onun arkasından siyah bir kafa ve şişman bir çocuk vücudu görüldü. Angel ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki tozları silkmeye başladı. Sonra kese kâğıdını eline alarak döndü, o sırada Jhon'u gördü. Tombul suratı hayretle gerilmişti, iri siyah gözleri parlıyordu.

Jhon, «Merhaba Angel,» dedi. «Buradan geçiyordum, Louise beni içeri çağırdı. Kızımıyacağını zannederek girdim. Emily delirmiş. Diyor ki.....»

«Tabii, onu Louise çağırmış olamaz» diye bağıran Emily, karanlıktan çıkarak Angel'e doğru yürüdü. «Onu burada buldum» dedi. «Kendi kendine gelmiş. Bir de diyor ki Louise onu davet etmiş. Bir bebek nasıl davet eder ki.....»

Angel, bir Jhon'a, bir Emily'ye bakıyordu.

«Ormanda bir sürü adam var» diye konuşmaya başladı. «Onları gördüm. Şehirden gelmişler, Jhon'u arıyorlar.»

Emily, «Şimdi ne yapalım?» diye bağırdı. «Sırrımızı öğrendi, bir de diyor ki Louise onu.....»

Angel, «Jhon çok fena» diye söylendi. «Misis Hamilton'a çok fena şeyler yaptı. Onu, bunun için arıyorlar.»

Jhon, «Hayır, ben kötü değilim.» diye itiraz etti. «Yanılıyorlar. Bunları ben yapmadım. İstersen Louise'e sor.»

Çocuk aptallaşmıştı. Elindeki kese kâğıdını yere koydu. Arkasını döndü ve bebeğin önüne oturdu.

«Günaydın Louise,» dedi. «İyi bir gece geçirdin mi Louise — Emily aptal ve ahlâksız bir kız değil mi?» Bir müddet bebeğin üstüne eğildi, sonra yüzü hain bir tebessümle aydınlanmış olarak Emily'ye döndü. «Louise evet diyor. Sen ahlâksız aptal bir kızmışsın.» Sonra tekrar bebeğe döndü. «Sen Jhon'u içeri çağırdın değil mi?» diye sordu. «Dışardakiler yanıldılar değil mi. Jhon karısını dövmemişti. Onu öldürmemişti. Kötü olan Misis Hamilton'du. Bana, gördüğümü söylemeyeyim diye (Bu bizim sırrımız olsun, kimseye söyleme Angel. Sana kolumdaki gibi bir bilezik alacağım) diye yalan atmıştı, beni kandırmıştı. O çok kötüydü. Sen bunları bildiğin için Jhon'u içeri çağırdın değil mi Louise?»

Bir müddet daha bebeği dinlermiş gibi yaptı ve sonra döndü: «Sen hiç birşey bilmiyorsun. Aptalın

birisin Emily» dedi. «Jhon'u Louise davet etmiş. Louise diyor ki...»

Bu sırada dışarda birisinin bağırdığı duyuldu. Bir diğeri ona cevap verdi. Sanki mağaranın içindeydiler. Jhon korkuyla titredi.

Emily'nin gözleri parlamıştı. Jhon'un suratına baktı. Sonra koşarak mağaranın kapısına doğru gitti.

«Gidip, onlara haber vereceğim. Jhon'un burada olduğunu söyleyeceğim.» diyordu.

Angel büyük bir hırsıyla arkasından atılmış ve onu yakalamıştı. Ablasının kolunu çekiyor ve onu ısır-maya çalışıyordu.

«Hayır. Louise söylemeyin diyor. Louise söylemeyin diyor.» diye bağıırıyordu.

Dışarda birisi konuşuyordu: «Burada kimse yok Fred. Belki tekrar yola inmiştir.»

Jhon sıkıntıdan terlemişti. Ellerini yumruk yapmış bekliyordu. Tırnakları avuçlarına batmıştı. Adamların nefes alışlarını bile duyabiliyordu. Yavaş, yavaş ayak sesleri uzaklaşmıştı.

Emily yere düşmüştü.

«Yâni, Louise, Jhon burada mı saklansın, burada mı kalsın diyor?» diye sordu.

«Evet, evet, evet.»

«İstediği kadar kalsın mı diyor?»

«Evet.»

«Yâni şimdi o ne isterse yapacak mıyız? Ona yardım edecek miyiz. Louise böyle mi istiyor?»

Angel, «Evet.» dedi.

Bu sırada bir ağaç çatırdadı. Jhon korkuyla geri çekildi.

Angel ona baktı: «Burada istediğin kadar bağır, çağır» diye ona aıılattı. «Dışarıdan hiç bir şey duyulmaz.»

Küçük kız birdenbire delirmiş gibi cıgııklar atıyor, bağıırıyordu. Jhon onun ağzını kapatmak istedi fakat, yapamadı.

Dışardaki adam, arkadaşıyla konuşuyordu.

«Pekâlâ Fred, haydi artık, yol tarafını arıyalım.» diyordu.

Jhon rahatlamıştı. Vücudu gevşedi. Elini uzattı ve ayakta durabilnek için duvara tutundu. Önünde mum yanıyor ve bebeği aydınlatıyordu. Sanki Meryem Ana'nın heykelinin önündeymiş gibi, bir his duyuyordu.

Angel, elindeki kese kâğıdını açmaya başlamıştı.

«Şimdi artık pikniğimizi yapacağız.» dedi. «Louise, Emily'nin payının yarısını Jhon yiyecek diyor.»

Angel, getirdiği şeyleri kese kâğıdından çıkarıyordu. Bir paket incir, iki şişe coca-cola, bir beze sarılmış olan sandviçler ve çubuk çikolatalar.

Hepsini, Louise'in önündeki bir bezin üzerine istif etmişti. Sonra kendisine, getirdiklerinin yarısından fazlasını ayırdı. Artanları, Emily ve Jhon'un önüne itti.

«Louise, Coca - cola'nın birisini Angel, birisini Jhon içecek, Emily coca-cola içmeyecek diyor.» dedi.

Adamlar gitmişlerdi. Belki de, Jhon kurtulmuştu. Bu rahatlık içinde kafası çalışmaya başlamıştı. Fırsatlardan istifade etmeliydi. Emily, mütereddit beklerken, Jhon Angel'in yanına oturmuş ve yemeye başlamıştı. Angel ne demişti?

(Kötü olan Misis Hamilton'du bana — Bu bizim sırrımız olsun. Kimseye söyleme. Sana kolumdaki gibi bir bilezik alacağım— diye yalan atmıştı, beni kandırmıştı.)

Belki de bunun hiçbir manası yoktu. Fakat kız böyle söylemişti. Belki de.....

Ama bunları düşünecek zaman değildi. Adamlar, onun yola doğru indiğini tahmin etmişlerdi. Öyle

zannetmeleri işine geliyordu. Bu şekilde zaman kazanmış oluyordu.

Kurnazca davranan Jhon, «Louise, çok kibarlık etti. Benim kalmanı istedi.» dedi.

Angel, çikolata çubuğunu yemeğe başlamıştı. «Louise senden hoşlandı. Ben de hoşlanıyorum.» diye cevap verdi. «Zannedersen seni seviyorum. Fakat Emily'nin herşeye burnunu sokması beni deli ediyor.»

«Yâni, Louise bana yardım edecek mi?»

«Evet.»

«Emily'nin de bana yardım etmesini emrediyor mu?»

Angel elindeki çikolatayı bitirmiş, peçete ile parmaklarını siliyordu. «Louise, Emily yemeğini yemedi evvel, istediğini yapsın diyor.» dedi.

Emily, «Fakat Angel...» diye bağlamıştı ki.

Jhon ona bir göz attı. «Sen buraya bisikletinle geldin değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Nereye bıraktın?»

«Baldıran otlarının arasına.»

«Benim için bir zahmete katlanır mısınız?»

Emily, güzel rol yapıyordu. Canı sıkılmış gibi bir hal takındı. «Şayet yapmak mecburiyetindeysen, yaparım.» dedi.

Angel: «Mecbursun. Louise öyle söylüyor» diye homurdandı.

Jhon, «Fisherler'den geçen bozuk yolu biliyorsun değil mi Emily? Uzak değil. Bisikletine atla ve oradan geç. Şehir yoluna çık. Bisikletini şehirler arası yolun bir kenarına bırak. Sonra buraya dön.» dedi. «Kimseye gözükmeye. Sonra köye gidince herkese, beni o bozuk yolda gördüğünü, bisikletini ödünç olarak verdiğini, söyle. Bu şekilde, benim kaçmış olduğuma inanacak ve beni burada aramıyacaklar.»

Angel, «Yâni sen burada olduğun halde, kendini gitmiş gibi göstereceksin, öyle mi?» diye sordu.

Jhon hâlâ Emily'ye bakıyordu. «Bunu yapabilecek misin Emily?» dedi.

Küçük kız tebessüm etti. «Tabii» diye cevap verdi. «Şimdi gideceğim.»

Emily koşarak dışarı çıktı. Angel başını bile çevirmemişti. Önünde duran sandviçlere ve incirlere bakıyordu. Bir incir alıp ağzına götürdü.

İtimat edebileceği tek kimse Emily idi. Eğer kimseye gözükmeden, şehirler arası yoluna bisikleti bırakmaya muvaffak olursa, bir müddet emniyette olacaktı. Daha doğrusu şimdi Louise'in yüzünden emniyette sayılırdı. Burada kalacak olursa belki birşeyler yapmak ümidi vardı. Daha herhangi bir plân yapmamıştı. Fakat artık düşünebilir, nasıl hareket edeceğine karar verebilirdi. Vikie de ona yardım etmişti. Eğer o haber vermeseydi, yakalanacaktı. Şimdi birşey yapmak imkânı olmayacaktı. Her şey aleyhine olduğu bir zamanda tevkif edilmek, mahvolmak demekti. Şimdi serbestti, düşmana karşı harekete geçebilirdi. Bu işleri başına açan, tanıdıklarından birisi olacaktı. Ama kimdi? Steve Ritter miydi? Eğer o ise.....

Angel tekrar konuşmaya başlamıştı. «Emily bir köle değil mi?» dedi. «Senin ayaklarının altında dolaşan bir köle.»

Jhon ona bakınca, küçük kız kıs kıs gülmeye başladı..

«Daima, senin Misis Hamilton'a kötü bir şey yaptığını söylüyordum.» diye devam etti. «Bu, Emily'yi deli ediyordu. Ben de o deli olsun diye yine söylüyordum. Mahsus yapıyordum.»

Jhon bir fırsat yakalamış olduğunun farkında idi, onu korkutmadan sordu. «Fakat sen, Linda'nın da kötü olduğunu söylüyordun.»

Angel, parmaklarını oğuşturarak, sandviçlere bakıyordu. Nihayet dayanamadı ve onları sarmış olduğu peçeteyi açmaya başladı.

«Misis Hamilton çok fenaydı» dedi. «Fena ve sinsiydi.»

«Sinsi mi? Niçin sinsiydi?»

«Saklanıyordu. Fisher'lerin boş evinde sakla-

nıyordu. Bu sinsilik değil mi? Hem de çok fena birşey. Birileri evde yokken onların evine girmek çok kötü şey.»

Angel cevap verirken, eline bir sandviç almıştı. Yuvarlak suratı, elindeki iri sandviçle çok çirkin gözüküyordu.

Jhon, «Onu Fisherler'in evinde saklanırken mi gördün?» diye sordu.

«Evet, Fisherler'in evindeydi ve yanında birisi vardı. Ben yoldan geçiyordum. Yanındaki her kimse, otomobille gitti. Biraz sonra da Misis Hamilton evden çıktı. Benim onu görmediğimi zannederek tekrar eve kaçmak istedi. Sinsilik etti. Fakat ben buna meydan vermedim. Merhaba Misis Hamilton dedim. O zaman geri geldi, bana tebessüm etti. Çok sinsiydi. Kötü kötü gülüyordu.»

Angel elindeki sandviçi ağzına tıktı ve Coca-Cola şişesini dudaklarına yapıştırdı. Şimdi Jhon'un kalbi hızlı hızlı atıyordu. Linda, Fisherler'in boş olan evinde birisi ile buluşmuştu. Bu mümkün müydü? Yoksa Angel, yalan mı atıyordu? Jhon'u kızdırmak için mi böyle söylüyordu?»

«Onu, orada ne zaman görmüştün Angel?» diye sordu.

Kız, ona boş gözlerle abktı. «Tam iki hafta, iki gün evvel» dedi. «Saydım. Bütün geçen günleri saydım. Söz verdiği şeyi bana bugün verecekti. Fakat vermedi, tam iki hafta iki gün bekledim.»

«Sana ne verecekti?»

«Bir bilezik» diyen kız, bileğini saçma bir hareketle havaya kaldırdı. «Altın bir bilezik.» dedi. «Üstünde küçük parçalar olacaktı. Her parçaya ismimin bir harfi yazılacaktı.»

«Fakat sana niçin bilezik verecekti?»

«Çünkü onun öyle bir bileziği vardı. Orada, bana tebessüm etti, çok sırttı. Sahipleri evde olmayan bir yere girmenin çok kötü olduğunu biliyorum dedi. Fakat ben buraya kontrola geldim. Fisherler giderken, arasıra gelip bakmamı söylediler dedi. Bana tekrar gül-

dü. O zaman kolundaki bileziği gördüm. Altın bir bilezikti. Anlattığım gibi her parçada Linda'nın isminin bir harfi vardı. Çok hoşuma gitmişti. Ne güzel bilezik dedim. Yanıma yaklaştı, hâlâ gülüyordu. Beni öptü. Bu bileziği sevdin mi? diye sordu. Ben de, sevdim dedim. Biz arkadaşız değil mi? dedi. Ben bilmiyorum diye cevap verdim. Ben biliyorum, biz arkadaşız dedi. Eğer beni Fisherler'in evinde gördüğünü Jhon'a söylemezsen sana bu bileziğin aynısını veririm. Üzerine de senin ismini yazdırırım, ben de teşekkür ederim Misis Hamilton diye cevap verdim. Sonra yürüdü gitti. Fakat bana bileziği vermedi. Tam iki hafta iki gün oldu. Ama artık onun bileziğini istemiyorum. O çok kötüydü. Fisherler'in evine niçin girdiğini biliyorum. Hırsızlık yapıyordu. Öyle değil mi? Öbür adamla beraber hırsızlık yapıyorlardı. Öbür adam sen olamazdın. Sen olsaydın Jhon'a söyleme demezdi. Sen belki de onun hırsızlık yaptığını biliyordun. Belki de bunun için onu dövmüştün. Öyle değil mi Jhon?»

Jhon düşünüyordu, buna inanmalı mıydı? Sonra yavaş yavaş heyecanlanmaya başladı. Sadece heyecanlanmıştı. Karısının birisi ile kendisini aldatmış olması veya olmaması onu alâkadar etmiyordu. Linda'yı unutalı çok olmuştu. Onu heyecanlandıran şey bilezikti. Evet Linda onu aldatmıştı. Bileziği hatırlıyordu. Steve Ritter'in geldiği gün kolundaydı. Jhon'un odada olduğunu görünce, yavaşça cebine kaydırmıştı. Evet Angel doğru söylüyordu. Fisherler'in evindeki adamla, bu bileziğin bir alâkası olmalıydı. Linda onun randevusuna gittiği zaman bu bileziği takmıştı. Çünkü bileziği ona, o adam hedıye etmişti.

Linda'nın Steve hakkında söyledikleri doğru muydu? Steve sık sık eve geliyordu. Evde buluşmayı tehlikeli gördükleri için. Fisherler'in boş evine gitmişlerdi. Şehrin Don Juan'ı, Linda'yı da listesine ilâve etmişti.....

Hayal halinde olan düşman, şimdi yavaş yavaş meydana çıkıyordu. Düşman, iyi bir manevra yapmış ve cinayeti işlemişti. Herşeyi hesaplıyarak yapmıştı.

Şimdi artık mücadele edecek sebebi bulmuştu.

«Yanındaki adamın kim olduğunu görmedin mi Angel?» diye sordu.

«Hayır görmedim. Fakat o da Misis Hamilton gibi fena bir adamdı değil mi? O da onunla beraber hırsızlık yapıyordu. Linda onun için kaçtı değil ini? Fisherler'in evinde hırsızlık yapmıştı. Onu yakalayacaklarını anlayınca kaçtı. Herkes de senin kötü olduğunu söylüyor. Bilmiyorlar. Ne söylediklerini bilmiyorlar. Aptallar.» diyen kız eğildi ve portakal sandığının üzerindeki bebeği kollarının arasına aldı.

«Öyle değil mi Louise?» dedi. «Louise, Misis Hamilton ahlâksız diyor. Bana bileziği vermediği için onu ölüme mahkûm etmiş.»

İçindeki heyecan gittikçe artıyordu. Bu bileziği, bir kere o zaman görmüştü. Başka zaman görmemişti. Linda'nın birkaç parça mücevheri vardı. Onlar yatak odasındaki şifoniyerde dururdu. Fakat, bileziği oraya koymadığına göre nereye koyuyordu. Anlamıştı, Linda onu saklıyordu. Gizli bir yere koyuyordu. Jhon'un görmesini istemiyordu. Onun âdetiydi zaten. Birtakım hatıralarını saklardı. Bilezik belki de hâlâ sakladığı yerde duruyordu. Belki de onun yanında başka şeyler de vardı. Mektuplar. Evet mektuplar olsaydı, gizli bir yer olsaydı, herşey meydana çıkardı.

Angel, Louise'i kollarının arasında sallıyor ve bir ninni mırıldanıyordu.

Linda'yı tanıyordu. Muhakkak elinde birşeyler bulundurmuş ve sevgilisini tehdit etmişti. Bunun üzerine o da Linda'yı öldürmüştü. Linda daima olmayacak şeyler isterdi. Sevgilisini tehdit etmemiş olsaydı adam onu öldürmezdi. Linda'nın elinde onu tehdit edecek şeyler vardı. Artık emindi. Bilezikle beraber birtakım şeyler saklamış olmalıydı. Acaba Steve, Linda'yı öldürdüğü zaman, mektupları almamış mıydı? Hayır, Linda onları çok iyi bir yere gizlemiş olacaktı. Jhon bulmasın diye çok iyi bir yere saklamış olması lâzımdı. O zaman bileziği ve mektupları Steve de bulamazdı. Evet onlar gizli oldukları yerde duruyorlardı.

Jhon bu mağarada hapis gibiydi. Şimdi yardıma ihtiyacı vardı. Ona birisi yardım etmeliydi.....

Bu sırada arkasında bir gürültü duyarak irkildi. Mağaranın deliğinden Emily'nin başı gözükmüştü. Koşarak Jhon'un yanına geldi. «Yaptım.» dedi. «Bütün söylediklerini yaptım. Bisikleti şehirler arası yolunun en çok görülebilecek bir yerine bıraktım.»

Jhon düşünüyordu. Kendisine kim yardım edebilirdi? Aklına çocuklar geldi. Niçin olmasındı? Hepsi onun tarafını tutarlardı.

Emily'ye döndü: «Bizim oçukları buraya getirebilir misin?» diye sordu. Aynı anda yapmış olduğu hatayı anlamıştı. Korkarak Angel'e doğru döndü.

Küçük kızın gözleri hiddetle parlıyordu.

«Onları mağaraya mı getireceksin? Louise bunu asla kabul etmez, asla, asla.» diye bağırdı. Sonra birşey duymuş gibi başını bebeğin ağzına yaklaştırdı, bir müddet bekledi. Sonra gülererek Emily'ye baktı. «Louise peki diyor. Louise, Timmie, Leroy ve Buck mağaraya gelebilirler diyor.» dedi.

Jhon tebessüm ederek Angel'e baktı. «Emily şehire gidip bisikleti arlatsın. Sonra da çocukları alsın gelsin. Müsaade eder misin?» diye sordu.

Angel eğildi ve çok itina ederek, Louise'i portakal sandığının üzerine koydu. Sonra Jhon'a döndü.

«İkimiz beraber gideceğiz.» dedi. «Ben bisikletime bineceğim. Emily yayan yürüyecek!»

Emily, gözüyle Jhon'a işaret etti ve kabul etmesini anlattı.

«Köye gideceğim. Bisiklet hikâyesini anlatacağım. Daha sonra da çocukları alıp geri geleceğiz.»

«Birşeyler de öğrenmeye çalış.»

Emily, «Tabii.» diye cevap verdi. «Herşeyi öğreneceğim.»

Angel yerden almış olduğu bir çöpü, Emily'nin eline batırıyor, bir yandan da: «Yürü, haydi yürü köle.» diyordu.

Emily mağaranın çıkış kapısına doğru yürü-

dü, onu Angel takip etti. Tam çıkış yerinde dönüp Jhon'a bakarak:

«Niçin. Timmie'yi Leroy'u ve Buck'ı buraya getiriyoruz. Bu bir oyun mu?» diye sordu.

Jhon, «Evet.» dedi. «Bir nevi oyun sayılır.»

«Bu oyunu ben de oynayacağım. Ama oyunun başı ben olacağım. Reis benim. Louise böyle istiyor. Ne oyun olursa olsun, oyunun kraliçesi sen olacaksın diyor.» diye güldü. «Kabul etmezseniz ne yapacağımı ben biliyorum. Seni arayan adamlara gidip, siz, Jhon Hamilton'u aramıyor musunuz? Onun nerede olduğunu ben biliyorum diyeceğim.»

Yine kıs kıs gülüyordu. Emily dışarı çıkmıştı. Angel, dansederek ilerledi ve delikte kayboldu.

Jhon, kolları yanına düşmüş olarak kalakaldı. Portakal sandığının üzerindeki Louise, putperestlerin taptıkları heykellerden biri gibi duruyordu. Aklına ahırın camına yapışmış olan kelebekler, daha sonra da çimento ile örtülmüş bölme geldi. Angel'in kıs kıs gülüşü kulaklarında çınliyordu. Bu mağaranın içinde kapana kısıtılmış. ağa düşmüş bir hayvan gibi idi.

Hâlâ panik içinde bocalıyor, Angel kendisini ele vermeden evvel buradan kaçıp gitmeyi düşünüyordu.

Fakat Emily, aklına geldi. O Angel'i kontrol edebilirdi. Kontrol edemez miydi? Herşeyi yoluna koyamaz mıydı acaba?

Jhon'u yine ter basmış ve bitkin bir hale gelmişti. Kendisini yanındaki battaniyenin üzerine bıraktı. Fakat burasının Angel'in yatağı olduğu aklına gelince, yerinden sıçradı ve öbür battaniyeye, Emily'ninkine gitti.

Burada kalması icabediyordu. Kalması ve Emily'ye itimat etmesi lâzımdı. Ancak bu şekilde kurtulmak ihtimali vardı. Emily'ye ve çocuklara güvenmeli ve o yoldan harekete geçmeliydi.

Bunları düşünürken uykuya dalmıştı.

Sıçrayarak uyandı. Mum sönmüştü. Mağaranın bir yerinden hafif bir güneş ışığı etrafı alaca karanlığa bürümüştü. Epeyi uyumuş muydu? Çocukların gelmesi yakın mıydı?

Çocukları düşünmek onu yine endişelendirmişti. Ya Jhon'u haber verirlerse? Beş tane ayrı karakterde çocuğu idare edebilecek miydi? Fakat onları iyi tanıyordu. Ama Angel'i düşününce yine sinirleri gerildi, kendi kendini kontrol edemez oldu.

Uyumadan uzun uzun düşünmüştü. Linda gizli eşyalarını nereye saklamış olabilirdi? Evin içinde saklamış olamazdı. Jhon'un bulacağından çekinirdi. Çünkü Jhon'un daima evde araştırma yaptığını, içki şişelerini bulmaya çalıştığını biliyordu.

O halde nereye saklamış olabilirdi? Ahır aklına gelmişti. Evet en mantıkî yer ahırdı. Jhon'un oraya hiç girmediğini biliyordu. Peki ama ahırda neresi vardı? Düşünürken, gözüne ilişen buz kabı aklına geldi. Evet Linda bu buz kabını kullanmış olmalıydı. Çiçeklerle uğraşmak bahanesi sayesinde, istediği zaman ahıra girip, çıkıyordu. Aletleri alıyor, tekrar yerlerine koyuyordu. Linda'nın gizli yeri, ahırdaki buz kabı olmalıydı. Fakat oraya nasıl gidecekti? Şimdi muhakkak ki evi polisler çevirmiş olmalıydı. Belki de betonlanmış olan yeri açmışlar ve Linda'nın cesedini çıkarmışlardı. Onu muhakkak görürlerdi. Fakat çocuklar bu işi becerirlerdi. Evet onlardan birisi hava kararmaya başlayınca oraya girebilirdi. Küçük vücudunun görülme ihtimali de azdı.

«Jhon,» Bu Emiliy'nin sesiydi. Onu korkutmuştu.

«Mum söndü Emily» diye cevap verdi.

Emily el yordamıyla yanından geçip gitti. Biraz sonra hafif bir mum ışığı etrafı aydınlattı.

Jhon, o zaman çocukları gördü. Angel portakal sandığının yanına çökmüştü. Louise kucağındaydı. Diğer çocuklar ise ayakta sıralanmışlar ona bakıyorlardı. Buck, Leroy, Timmie. Üçü de gelmişlerdi.

Emily, «Onlara anlattık.» dedi. «Buraya getirmeden evvel, kimseye söylemeyeceklerine dair yemin ettiler. Şimdi Jhon'un önünde bir kere daha yemin edin bakalım.»

Leroy siyah derisinin yanında bembeyaz duran dişlerini göstererek başladı.

«Yemini ederiz ki.....» ona diğerleri de iştirak ettiler. Şarkı söyler gibi yemini tekrarladılar.

«Boğazımızı kesecek olsalar, öldürseler bile, yemin ederiz ki biz Jhon'un tarafından olacağız. O ne derse onu yapacağız. Hiç kimseye bir şey söylemeyeceğiz. En büyük eziyetlere bile göğüs gereceğiz. Angel bizim reisimiz olacak.»

Angel bebeğini portakal sandığının üzerine koyarak, ayağa kalktı. «Bunu söylemelerini ben istedim. Bunu ben ilâve ettim.» dedi.

Çocuklar birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Leroy, «Bu mağara çok güzel. Sırrınız çok güzelmiş.» diye fikrini söyledi.

Buck, «Bütün ormanı yaksalar sizi yine bulamazlar Mister Hamilton.» diye güldü.

Jhon, «Evet bulamazlar.» dedi.

Timmie, «Babam da onlarla beraberdi.» diye anlattı. «Babam da ormana gelmişti. Sonra anneme telefon etti. Mister Hamilton'un kaçtığını, yola doğru inerek kaybolduğunu zannediyoruz. dedi.»

Jhon, Gordon Mreland'ı iş elbiseli çiftçilerle beraber, ormanın içinde koşarken görür gibi oldu.

Emily, «Herşeyi istediğin gibi yaptım Jhon.» dedi. «Bisiklet hikâyesini Buck'ın babasına anlattım. Öyle değil mi Buck? Benzin istasyonunda başkaları da

vardı. Hepsi birden bir otomobile binip gittiler. Bisikleti bulacaklar. Herşey istediğin gibi oldu.»

Angel, yine Louis'i kucağına almıştı.

«Misis Hamilton'u bulmuşlar» diye ilâve etti. «Çimentonun altındaymış. Onu oradan çıkardılar.»

Sonra ortada dans ederek dönmeye başladı. Hem dans ediyor hem de şarkı söyler gibi konuşuyordu. «Onu çukurdan çıkardılar. — gözleri muhakkak çok korkunçtu — Ağzı da korkunçtu.»

Buck «Kan,» diye lâfa karıştı. «Heryer kanlanmış. Elbiseleri kan içindeymiş. Herkes öyle söylüyor.»

Kan lâfını duyan Timmie'nin suratı bembeyaz kesilmişti.

Angel, «Yeter» diye bağırdı. «Bu kötü şeylerden bahsetmeyin, yeter.»

Sonra yine bebeğine sarılarak yere çöktü. Çocukların hepsi korkmuştu. Aptal aptal birbirlerine bakıyorlardı.

Jhon, Emiliy'ye baktı. Ona itimat edebilirdi. «Hakikaten bulmuşlar mı?» diye sordu.

«Evet, eyalet polisi bulmuş. Sen kaçtıktan sonra, polisler eve gelmişler. İlk önce mahzeni aramışlar. Sonra ahıra bakınışlar ve çimentoyu görmüşler...» Emily daha fazla anlatmadı. Sustu.

Jhon, Linda'nın öldüğünü tahmin ediyordu. Fakat şimdi kat'i olarak öğrenmişti. Linda ölmüştü. Artık Linda yaşamıyordu. Onu hatırlamaya çalıştı. Bir türlü aklına getiremedi. Gözlerinin önüne kanlı bir ceset. kanlı elbiseler, korkunç bir ağız ve donuk gözler geldi.....

Çocuklar, Jhon'un etrafını sarmışlardı. Emily ona endişeli gözlerle bakıyordu.

«Onu, oradan götürmüşler mi Emily?» diye sordu.

«Bilmiyorum.»

«Evet» diyerek Timmie lâfa karıştı. «Babam söyledi. Ambulânsa koyup götürmüşler.»

«Polisler hâlâ evdeler mi?»

«Bilmiyorum.....»

Leroy, gömleğinin düğmesiyle oynuyordu. «Ben oraya gidip bakayım mı Mister Hamilton?» diye sordu. «Gidip bakarım ve polisler ordaysa size döner söylerim. Siz de bilmiş olursunuz.»

Timie, «Hayır,» diye itiraz etti. «Ben gideyim. Jhon, müsaade et de ben gideyim.»

«Ama önce ben söyledim. Ben de birşey yapmak istiyorum.»

«Sen de gidersin Timime. Fakat bu Leroy'un fikri. Şimdi o gidecek.»

Leroy sevinçle beyaz dişlerini gösteriyordu. «Ben gideceğim.» dedi, «Şimdi gider herşeyi hallederim.»

«Evet şimdi git Leroy. Fakat dikkat et kimse seni görmesin.»

«Hayır, hayır kimse beni görmeyecek. Şimdi gidip bakacağım. Gelip size haber vereceğim.»

Leroy koşarak mağaranın kapısına doğru gitmişti ki Angel, bağırarak ona mani oldu.

«Ne yapıyorsunuz?» dedi. «Bana sormadan nereye gidiyorsun? Ben sizin reisinizim.»

Leroy olduğu yerde kalmıştı. Döndü ve Jhon'un suratına baktı. Tereddüt ediyordu.

Jhon Angel'e döndü. Çocuğun gözleri ihtirasla parlıyordu.

«Angel, Leroy bizim eve kadar gidebilir mi? Müsade ediyor musun?» diye sordu.

Angel başını sallayarak tasdik etti:

«Peki.» dedi. «Leroy'un eve gitmesine müsaade ettim.»

Timmie ve Buck, «Ben ne yapacağım? Ben ne yapacağım?» diye soruyorlardı.

Jhon, ihtiyatı elden bırakmak istemiyordu.

«Saat kaç Emily?» diye sordu.

«Dört buçuk.»

«Kaçta eve döneceksiniz?»

Buck, «Saat altıda» dedi.

Timmie, «Ben saat beş buçukta dönmeliyim»

diye atıldı. «Annem akşam yemeğinden evvel biraz uzanmamı istiyor. Sinirliymişim. Yemekten evvel istirahat etmek bana iyi geliyormuş.»

Emily, «Biz de saat altıda döneceğiz.» diye ilâve etti.

Jhon, «Bütün hepinizin sakladığınız bir sırrınız var. Bunu kimseye söylememenin ne kadar mühim olduğunu anlıyor musunuz?» diye sordu.

Emily, «Evet.» diye cevap verdi. «Anlıyoruz, hepimiz anlıyoruz. Öyle değil mi çocuklar?»

Timmie ve Buck, «Evet, evet. Anlıyoruz.» diye tekrar ettiler.

«Büyük bir sırrı saklamak, hiçbir şey yapmaktan daha iyidir. Şimdi sizin yapacağınız bir şey yok ama, sırrınız avr.»

Timmie küskün küskün bakarak, «Ben birşey yapmak istiyorum.» diye mırıldandı.

Jhon bir ona bir Buck'a bakıyordu. Leroy, evdeki durumu bildirince, çocuklardan bir tanesi ahıra gidemez miydi acaba? Küçük bir çocuğu, gece karanlığında öyle bir yere göndermesi doğru muydu? Fakat ahıra birisinin gitmesi lâzımdı. Kendisi gidemiyeceğine göre çocuklardan birisi gidecekti. Oradaki eşyaları eline geçiremezse, silâhsız kalacak ve mücadele edemeyecekti. O zaman bu mağarada saklanmasına ne lüzum vardı.

«Akşam yemeğinden sonra, kimseyi şüphelenirmeden hanginiz dışarı çıkabilirsiniz? Şayet şüpheleneceklerse, çıkmayın daha iyi.»

Buck, «Ben çıkabilirim,» dedi. «Annem benzin istasyonunda çalışıyor. Babamın da işi var. Kimse benimle alâkadar olmaz.»

Emily, «Biz de çıkabiliriz,» diye ilâve etti. «Yemekten sonra annem postahaneye gidiyor. Saat sekizde geri geliyor. Sabah erken kalktığı için, saat ondan evvel yatıyoruz. Annem uyuduktan sonra gelebiliriz. Sana söylemiştim. Ekseri geceler gelip burada yatıyoruz zaten.»

Timmie, «Ben de çıkarım. Birşeyler uyduru-

rum.» diye bağırdı. Fakat sonra cesareti kayboldu. «Bir yere gitmediğimiz zamanlar babam bana plâk alıyor. Yattığımız zaman da annem kitap okuyor. Şüphe uyandırmamamızı söyledin. Onun için ben sırrımızı saklayarak bu oyuna iştirak etsem daha iyi olacak.»

Bu sırada Leroy mağaraya girmişti. Hepsi birden o tarafa döndüler. Leroy koşarak yanlarına geldi. Nefesi tıkanıyor konuşamıyordu. Göğsü inip kalkıyordu.

«Koştum.» dedi. «Koşarak gittim, geldim. Hiç kimse beni görmedi. Orada nöbetçi bir polis var. Yalnız otomobilli bir polis bekliyor. Otomobilini evin önüne parketmiş, onun içinde oturuyor. Ben gittiğim zaman, dışarı çıktı ve evin öbür tarafına yürüdü. Fakat yalnız bir tek polis var.»

«Teşekkür ederim Leroy.»

«İşimi bitirdim.»

«Hem de çok iyi başardın.»

Simdi ne olacaktı? Timmie oraya gidemezdi. Evden çıkması şüpheyi uyandırırdı. Buck ise korkaktı. Aynı zamanda Steve Ritter'in oğluydu. Emily'yi mi göndermeliydi. Saat ondan sonra, karanlıkta bir kızı ahıra göndermesi, nasıl olacaktı?

Angel, hariç diğerleri etrafına toplanmışlar, merakla Jhon'un suratına bakıyorlardı.

Jhon gözlerini Buck'ın yüzüne dikti. «Benim birşeyler yemem lâzım.» dedi. «Sen yemekten sonra bana birşeyler getirebilir misin Buck? Bardan alabilir misin?. Orada hazır yemek dolabı var. Parayı atıp çıkaracaksın.»

Buck'ın suratı sevinçle aydınlanmıştı. «Tabii, tabii, getirebilirim.» diye bağırdı. «Her zaman ne istersem yememe müsaade ediyorlar. Bana aldırıyorlar. Dondurma, şeker, kahve bile getirebilirim. Kahveyi kutu içinde getiririm. Sonra.....»

«Pekâlâ Buck. Yemekten sonra, kimseyi şüphelendirmeden, dediklerini getir.» Emily'ye döndü: «Saat ondan sonra gelebilir misin? Annen uyuyunca ge-

lir misin? Bana büyük bir yardımda bulunacaksın. Ahıra gideceksin.» dedi.

«Ahıra mı?» diye hayretle bakan Emily'nin suratı gerilmişti. «Hangi ahıra? Nereye? Yâni onu şey ettikleri yere mi?» diye sordu.

«Evet oraya. Birşeyler bulabileceğini zannediyorum. Benim için birşey arayacaksın.»

Buck, sözünü kesti. «Ben gideyim. O kız, gidemez. Ben gideyim.»

«Hayır Buck, onun gitmesini istememde bir sebep var. Gider misin Emily?»

Angel, Louise'i bir tarafa fırlattı ve hiddetten kızarmış bir suratla Jhon'un önüne dikildi.

«Ben gidiyorum. Emily'nin gitmesine müsaade etmiyorum. Ahıra ben gideceğim. Ben hepinizin reisiyim.» diye bağırdı.

Jhon ne yapacağını şaşırmıştı. Bu çocukların hepsini idare etmek kolaydı. Fakat Angel müthişti. On-
dan bayağı korkuyordu. Emily yine imdadına yetişti.

«Evet, evet.» dedi. «Ahıra Angel gitmeli. Ben korkuyorum. O ahırda Misis Hamilton'un hayaleti var. Karanlıkta oraya giremem. Angel gitsin. Yalvarırım Jhon, Angel gitsin. Her tarafta kanlar varmış. Hayalet bir yere saklanmış. Birdenbire insanın üstüne hücum edecek. Korkunç dişleri varmış.....»

Angel hâlâ Jhon'un önünde dikilmekteydi. Alt dudağı titremeye başlamıştı.

«Hayır» diye olduğu yerde tepindi. «Oraya, o pis ahıra Emily gidecek. Ben o ahıra gitmiyeceğim. Hayaletler pis Emily'yi yakalayacaklar. Ben gitmeyeceğim.» Sonra kendisini yüzü koyun battaniyenin üzerine attı. «Emily gitmeli, Emily gitmeli...» diye tekrar edip durdu.

Emily tebessür ederek Jhon'a bakıyordu. O da, ona güldü.

«Pekâlâ, kararlaştırdık, ahıra Emily gidecek» dedi. «Çocuklar, sizin de yarın yapacağınız mühim şeyler var. Yarın erkenden buraya gelin.»

Emily'nin sesi duyuldu. «Tekrar yemin edin. Hep beraber.»

Çocuklar şarkı söyler gibi hep bir ağızdan yemin ederlerken, Jhon yavaşça battaniyenin üzerinde yatan Angel'in yanına oturdu.

«Angel.»

«Defol.»

«Sevgili Angel bana büyük bir lütufta bulunur musun?» diye sordu. «Emily, ahıra gitmek üzere geldiği zaman, sen de beraber gelir misin? O burada yokken, benimle beraber oturur musun? Bana arkadaşlık edersin.»

Emily yokken onu evde yalnız bırakmak tehlikeli olacaktı. Jhon böyle düşünüyordu.

«Seninle ben yalnız mı olacağız?»

«Evet, yalnız olacağız.»

«Emily olmıyacak değil mi? Emily ahıra gidecek. Hayalet onu yiyecek.»

«Belki de.»

«Sen ve ben yalnız olacağız.» Bu sefer çok memnun olmuştu. Tombul suratı parlıyordu. «Sen beni seviyorsun değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Louise ve ben de seni seviyoruz, seni seviyoruz.» diyerek ayağa kalktı tekrar dansetmeye başladı. «Evet geleceğim. Emily'yi gönderip yalnız kalacağız.» diye bağırdı.

Emily de onların yanına gelmişti. O zaman Angel başını kaldırarak Jhon'a baktı. «Beni kucakla.» dedi.

Jhon, Angel'i kucağına aldı. Küçük kız her iki kolunu onun boynuna doladı ve çenesinden öptü. Bu sırada yan gözle de Emily'yi kontrol ediyordu.

«Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun.» diye ilâve etti. «John beni seviyor. Emily'den nefret ediyor. Ondan nefret ettiğini söyle Jhon.»

Emily'ye baktı, kızın dudakları kıskançlıktan titriyorlardı.

«Jhon benden nefret etmez» diye fısıldadı.

«Nefret ediyor. Söyle ona Jhon, nefret ettiğini söyle.»

Jhon, «Emily'den nefret ediyorum.» derken, kızın gözlerine bakmak istedi. Fakat Emily ona sırtını dönmüştü.

Çocuklar sırayla dışarı çıkmaya başlamışlardı. Emily de o tarafa doğru yürüyordu. Jhon kendi kendine (Herhalde inanmamıştır. Mahsus söylediğimi anlamıştır) diye söylendi.

Angel'i yere bıraktı. İçi rahat etmemiştir.

«Emily.» diye bağırdı.

Öbür çocuklarla beraber, o da mağaradan çıkmıştı.

Angel koşarak gitti, tam dışarı çıkacağı sırada geriye baktı.

«Emily deli oldu.» diye sevindi. «Müthiş kızdı. Hem bana kızdı hem de sana. Allahasımarladık Jhon, sevgili Jhon Allahasımarladık.» elini sallıyarak gözden kayboldu.

Buck, yiyeceklerle beraber döndüğü vakit, çocuklar gideli çok olmamıştı. Jhon'un mağarada canı sıkılmıştı. Dışarı çıktı ve baldıran otlarının kaplamış olduğu giriş yerinde toprağın üzerine uzandı. Akşam güneşi yavaş yavaş batıyordu. Etraf çok güzeldi. Birdenbire, ağaç kabuklarının ezildiğini duydu. İhtiyatla doğruldu ve yeşilliklerin arasına saklandı. Gelen Buck'tu. Kolu paketlerle doluydu. Jhon'u görünce doğru yanına yürüdü. Koşmuştu, sık sık nefes alıyordu.

«Merhaba Jhon.» dedi. Sesi bir hayli yüksek çıkmıştı.

Jhon korkuyla geri çekildi. «Yavaş konuş

Buck» diye onu ikaz etti. «Yakında birisi olabilir.»

«Özür dilerim.» diyen çocuk şimdi fısıltıyla konuşuyordu. Anneme ve babama Leroy'la piknik yapacağımızı söyledim. Herşeyi bol bol aldım.»

Jhon'un yanına oturdu ve elindeki paketleri yerleştirmeye başladı.

«Çilek dondurması, fıstık dondurması, kahve ve süt getirdim... Şurada şeker de var. Beraber yeriz.»

Jhon, «Tabii beraber yeriz.» diye cevap verdi.

Yiyecekler bir gazeteye sarılmıştı. Buck onu açtı, mukavva kutular meydana çıktı. Buck. «Kartal» gazetesinin birinci sayfasını size ayırmışlardır Mister Hamilton» diye devam etti. Bütün sayfada sizden bahs ediyorlardı. En üstüne (Stonville'li kadın ahırda öldürülmüş olarak bulundu) diye yazmışlardı. Sizin nasıl kaçtığınızı halkın sizi nasıl kovaladığını da yazmışlardı. Sizin buralardan uzaklaşmış olduğunuzu zannediyorlar. Gazetede ihtiyar Mister Carey'in otel hakkındaki rey meselesinden çok az bahsediyorlar.»

Sırıtarak Jhon'a baktı. «Senin burada olduğunu bilseler? Ama imkânı yok tahmin edemezler.» dedi.

Jhon, «Evde hâlâ polis var mı?» diye sordu.

«Babam öyle söyledi. Orada hep polis nöbet beklermiş. Adetleri öyleymiş. Fakat evde hiç bir şey olacağı yokmuş. Senin buradan gitmiş olduğunu tespit etmişler. Her tarafa eşkalini göndermişler.»

Elindeki boş dondurma kabını fırlattı attı. «Mister Hamilton, ahırdan ne istiyorsanız, ben gidip getireyim. Bu benim için daha kolay olur. Çünkü bütün polisleri tanıyorum. Beni görseler bile kıymeti yok. Arkadaşlarla bahse girdiğimi, ölünün bulunduğu ahıra girip çıkmak hususunda iddiaya girdiğimizi söylerim. Bana inanırlar. Oradaki polis çantada keklik demektir.»

Onu dinlerken Jhon kendi kendine «niye olmasın?» diye soruyordu. Buck, Steve Ritter'in oğluydu. Onu orada görseler bile şüphelenmezlerdi. Çocuk bu hususta haklıydı. Ama Emily'ye söz vermişti. Fa-

kat şimdi çocukların kaprisleriyle uğraşacak zaman değildi.

«Bizim evdeki ahırın yerini biliyor musun?» diye sordu. «Stüdyo'nun arkasındaki ahırın?..»

«Evet biliyorum. Benim gitmeme razı olacak mısınız?»

«Eğer başarabileceğini zannediyorsan git.»

«Ahırın yerini biliyorum. Gazetelerde bahsedilen ahır değil mi?»

«Dinle Buck, istediğimi sana anlatayım. Tam kapının yanında eski bir buz kabı var.....» Sonra ona buz kabının içinde bir kutu bulmak ihtimali olduğunu söyledi. Kutu yoktuysa bile, paket gibi bir şey olması lâzımdı. Bilhassa bilezik hususunda ısrar etti. Bileziği ona iyice tarif etti.

«Belki de buz kabının içinde değildir Buck. Fakat ben orada olabileceğini zannediyorum. Eğer orada bulamazsan ve zamanın olursa başka yerlere de bak. Bunu yapabilecek misin Buck?» diye sordu.

«Tabii, tabii yaparım.» diyerek Buck ayağa kalkmıştı. «Merak etmeyin bu iş benim için çok kolay.»

Koşmaya başladı. Fakat aklına gelmiş olacaktı ki, geri geldi ve yerden birkaç şeker aldı, ağaçların arasında kayboldu.

Çocuk gittikten sonra, Jhon'un içini bir nikhinlik kaplamıştı. Çocuk muhakkak polisi atlatacak ve istediği şeyleri getirecekti. Hâlâ baldıran otlarının arkasında oturuyordu. Akşamın karanlığı ile beraber yavaş yavaş içine bir hüznün çöktü. Endiseleri yine ayağa kalktı. Steve Ritter'ın oğluna itimat etmekle aptallık mı yapmıştı? Çocuğu ne kadar tanıyordu ki. Ya babasına söylesen? Ya bir tuzak hazırlarlarsa? Yine büyük bir korku gecirmekteydi. Mağaraya girmekten de korkuyordu. Halkın onu kovalayısı gözlerinin önüne gelmişti. Buralardan kaçmak, uzaklaşmak arzusu içinde tutuştu. Acaba Vikie ile temasa geçmeli miydi? Niye temas etmeyecekti?

Nihayet, ağaçların arasından Buck gözükmüş-

tii. Koltuğunun altında kırmızı, deri bir kutu taşıyordu. Çok sevinçliydi.

Jhon'a yaklaştı ve bir kahraman gibi, kutuyu ona uzattı:

«İsteddiğiniz bu muydu? Buz kabının içinde bu kutu duruyordu. Onu ilk önce göremedim. Orada eski bir likör şişesi de vardı. Yarısı doluydu. Kabın içini iyice aradım. Üst tarafta bir çıkıntı vardı. Oraya sokulmuştu. Bilezik de kutunun içinde. Bir sürü başka şey de var. Oraya gidince polisi gördüm. Otomobilin içinde oturmuş, akşam yemeğini yiyordu. İhtiyar George nöbet tutuyordu. Beni görmedi bile. Ahıra gittim, buz kabı dediğiniz yerdeydi. Bu kutuyu bulunca, yine polise gözükmeden geldim.»

Jhon eliyle çocuğun başını okşadı.

Kutuyu sıkı sıkı tutuyordu. Onu kurtaracak olan bu kutunun içindekilerdi. Kapağını açtığı zaman, ilk olarak bileziği gördü. Evet bu bilezik tam Angel'in tarif ettiği gibiydi. Başka mücevherler de vardı. Bilezikler, gerdanlık ve altın bir yüzük. Üstünde bir taş vardı. Elmas mıydı acaba?..... Gözüne başka birşey daha ilişmişti. Bu bir band'dı. Ses alma makinesinin bandı. Eline aldı ve öbür tarafını çevirdi. Ufak bir kâğıt parçası vardı. Hatırlamıştı, bu kâğıdı kendisi yapıştırmıştı. Üstündeki yazıyı da kendisi yazmıştı (Sakin deniz ve mes'ud seyahat.)

Bu, oturma odasında bulamamış olduğu bandı. Bu yarım saat devam ederdi. Fakat Jhon, yalnız Mendelsshon'un müziğini almıştı. O da on dakika sürüyordu. Çok heyecanlanmıştı. Aşk mektubu yoktu. Fakat onun yerine band vardı. Linda bu band'a birşeyler almıştı. Katilini bununla tehdit etmişti. Herşeyi anlıyordu. Evet Linda aşk mektuplarını saklamamıştı, ama bir band saklamıştı. Bu bandda ne vardı? Bir takım konuşmalar mı? Evet öyle olmalıydı..... Mendelsshon'un müziğini bu banda bir hafta evvel geçirmişti. Demek ondan sonra Linda banda başka şeyler almıştı.....

Buck merakla, ona bakıyordu. «O da ne?» diye sordu. «Ses alma makinesinin bandı değil mi?»

Şimdi artık herşey meydana çıkmıştı. Linda'nın bir âşığı vardı. Bu kimdi? Steve Ritter mi? Linda'nın nasıl düşündüğünü tahmin ediyordu. Serginin muvaffak olmamasından sonra, kendi kendine (Jhon bana iyi bir koca olamaz. Daha mükemmel birisini bulmam lâzım. Onu başımdan atabilsem.) demişti.

Linda, yine Linda gibi hareket etmişti. Karşısındakini konuşturmuş ve onun haberi olmadan, ses alma makinesinin düğmesini çevirmişti.

Jhon şimdi ferahlamıştı. Bunları bu kadar kolayca ele geçirebileceğini tahmin etmiyordu. Kutunun içindeki diğer mücevherleri eline aldı. Bunların hepsi ayrı bir servetti. Steve bu kadar pahalı şeyler alamazdı. Sonra Linda, Jhon'dan ayrılıp, Steve gibi birisine yüz vermezdi. Steve onun maddî kaprislerini yerine getiremezdi. Evet Steve Linda'nın âşığı olamazdı. Buna iyice kanaat getirmişti. Eğer Steve olsaydı, Linda onun ismini aslâ açıklamazdı. Evet onun bir âşığı olmuştu, fakat Steve değildi.

Peki o halde kim olabilirdi? Careyler'de toplananlardan birisi olmalıydı. En mantığa uyanı buydu, Brad mı? Hayır Brad olamazdı, zira cinayetin işlendiği sırada Brad onunla beraber Newyork'a gelmişti. Bir dakika olsun uzaklaşmamıştı. Babası mı? O da olamazdı. Burada bulundukları zaman içinde Mr. Carey uzun müddet hastahanede kalmıştı. Linda ile işi bu kadar ileri götüremezdi. O halde geriye Gordon Moreland kalıyordu.

Gordon Moreland'ı çiftçilerle beraber arkasından koşarken görür gibi oldu. Evet, Gordon Moreland'dı. Şüphesi gittikçe kat'iyet kesbediyordu. Bu kadar kıymetli hediyeleri, Linda'ya ancak Gordon alabilirdi. Band elindeydi. Şimdi ses aına makinesini bulmak kalıyordu. Onu bulup bandı çalar ve herşeyi anlardı.

Kendisinin ses makinesi vardı. Fakat lâmbaları kırılmıştı. Ama bu makineyi eline geçirecek olursa, tamiri kolaydı. Çocuklardan birisini yarın Pittsfield'e gönderir ve ihtiyacı olan lâmbaları aldırırdı.

Peki sonra makineyi nerede çalacaktı? Fisher-

ler'in evi aklına geldi. Evet niçin olmasın? Evde kimse yoktu. Makineyi oraya götürür ve çalabilirdi.

Hemen Buck'a döndü: «Sen benim eve tekrar girebilir misin?» diye sordu. Oradaki polisi razı edip içeri girebilir misin?»

«İhtiyar George'u mu, tabii konuşup razı edebilirim. George'u parmağымda çeviririm. Benim her söylediğim şeye inanır. Yâni tekrar oraya dönmemi mi istiyorsun?»

«Buck, ses alma makinesinin nasıl bir şey olduğunu hiç gördün mü?»

«Evet gördüm.»

«Eve girince doğru oturma odasına git. Orada pikabın yanında ses alma makinesini göreceksin. Deri bir çantanın içinde. Portatif pikaba benziyor. Onu oradan alabilirsin. Al ve pencereden çiçeklerin arasına koy. Sonra elin boş olarak evden çık. George'dan ayrılınca, ona gözükmeden dön, makinayı al bana getir.»

Buck, «Bu iş bir hayli güç. Siz de beni at gibi çalıştırıyorsunuz. Bakalım, ses alma makinasını buraya kadar nasıl taşıyacağını» diyerek bir kere daha Jhon'a baktı ve koşarak ormanda kayboldu.

Baldıran otlarının arasında Buck'ı beklerken düşmanını, Gordon Moreland'ı düşünüyordu. Artık tamamen emin olmuştu. Linda onu tesiri altına almıştı. Jhon'un sahip olmasını istediği şöhrete Gordon Moreland, zaten sahipti. Linda'yı ancak böyle bir şöhret cezbedebilirdi. Onu cezbeden, yalnız bu olmamıştı. Bu suretle Linda, Roz Moreland'a da meydan okumuş, onu mağlûp etmiş oluyordu. Linda'yı iyi anlıyordu. Her zaman Avrupa'ya giden bir koca çalacaktı. Gözü daima

yükseklerdeydi. Yine Newyork'taki durum meydana gelmişti. Reinesler'i ve Parkinsonlar'ı kışkandığı gibi, burada da Roz Moreland'ı kışkanmıştı. Denham galerisindeki resim sergisi fiyaskoyla neticelendiği vakit Linda'nın ne düşündüğünü biliyordu. (Gordon'u elde etmeliyim. Onunla evlenmeliyim.) diye düşünmüştü.

Raines ve Raines firmasının teklifinden evvel Linda, elindeki band'la Gordon'u tehdit etmiş olacaktı. (Roz'dan ayrıl benimle evlen) — veya başka birşey demişti. Fakat bu tehdidin bir faydası olmamıştı. Gordon Moreland, ihtiyar Carey gibi sert bir adamdı. Kaya gibiydi. Kolay kolay korkmazdı. Hele Linda'yı tanımıştı. Kendisinin tamamen aksi olan bir kadındı. Birkaç günlük bir maceda için Gordon Moreland rahatını bozamazdı. Şimdi aklına Vikie'nin doğum günü partisi gelmişti. Linda orada son kozunu oynamıştı. Jhon'un işi refüze ettiğini anlatırken Gordon Moreland'a şunları söylemek istemişti:

(Gördün mü? Jhon benim için için iyi bir koca değil. Yaptığı hareketle onu terketmemi haketti. Eğer fikrini değiştirtemezsem..... O zaman benimle evlenmeye hazır ol.)

Linda, orada ertesi günü Jhon'un Newyork'a gideceğini de söylemişti. Evet, bu Gordon için bulunmaz bir fırsattı. Linda'yı öldürür ve suçu, Jhon'un üstüne yüklerdi. Bu sebeple daha Jhon, Stonville'deyken çimentoyu sipariş etti. Cinayeti tasarladı. Sonra Jhon Newyork'a gidince.....

Şimdi bütün iş, ses makinesini ele geçirmek ve onu tamir etmektir. Ondan sonra herşey meydana çıkacaktır.

Bu sırada Buck'ın ıslık çalarak gelmekte olduğunu gördü. Elinde ses alma makinesi vardı. Jhon'u görünce birdenbire ıslık çalmayı bıraktı. Suçlu suçlu ona baktı. Sonra fısıldayarak anlattı. «Ben size ihtiyar George'u tavlarım dememiş miydiniz?» dedi. «Oraya gittiğim zaman ihtiyar otomobilde oturuyordu. Burada, bu korkunç evi beklenmekten korkmuyor musun? diye

sordum. Hayalet gelip gırtlığına sarılabilir, dedim. Gülererek başını çevirdi. Ben çocuk muyum dedi. Ben de çocuklar korkmaz istersen seninle bahse girelim diye cevap verdim. Yirmi beş sente bahse girerim ki ben şimdi eve girer ve bütün odaları dolaşırım, dedim. Hemen cebinden anahtarı çıkardı. Bir dakika geçmeden koşarak dışarı kaçarsın dedi. Anahtarı elinden aldım. Kapıyı açıp eve girdim.....»

Buck hikâyesini anlatırken, Jhon yere oturmuş ses alma makinesini kontrol etmişti. Evet üç tane lâmbası kırılmıştı. Başka birşey gözükmüyordu. Lâmbaları yerine takarsa makina çalışacaktı. Evden kaçarken, üzerinde biraz para kalmıştı. Yarın çocuklardan birisini Pittsfield'e gönderir ve lâmbaları aldırırdı. Acaba Fisherler'in evinin elektrikleri kesilmemiş miydi? Zannetmiyordu. Sadece bir iki ay için California'ya gitmişlerdi. Yarın çocuklardan birisi gider, elektriğin kesilip kesilmediğini kontrol ederdi. Evet yarın makina-yı tamir edip çalıştırmak ihtimali vardı. Fisherler'e gider ve tahmininin doğru olup olmadığını anlardı.....

Buck devam etti: «Sizin dediğiniz gibi makina-yı aldım. pencereyi açtım ve ses makinasını çiçeklerin arasına koydum. Sonra dışarı çıkıp George'un yanına geldim. Çık bakalını yirmibeş senti dedim. Tam beş dakika evde kaldım. Odaların hepsini gezdim. Yirmibeş senti hemen verdi. Bana hayretle baktı. Ondan sonra da makineyi alıp buraya geldim. Sizin istediğiniz de bu değil miydi? İsterseniz yine giderim. Bahse girerim ki yine giderim.

Jhon saatine baktı. «Hayır Buck, hepsi bu kadar» dedi. «Saat hemen hemen sekiz olmuş. Şimdi eve git yat. Başımıza bir iş açmayalım.»

«Fakat Mister Hamilton.....»

«Hayır Buck, sen bu gece çok güzel şeyler yaptın. Şimdi hemen eve git, yarın sabah gelirken, mümkün olursa bana kahvaltılık birşeyler getir.»

Bir an düşündü. Emily'ye ihtiyacı kalmamıştı. Acaba Buck'ı onlara gönderip gelmemelerini söyletmeli miydi? Fakat hayır. Angel'i göz önünde bulundur-

ması daha iyiydi. Sonra Emily kırgın gitmişti. Onun da gönlünü almalıydı.

Buck gittikten sonra, Linda'nın kutusunu ve ses makinesini aldı ve mağaraya girdi. Mum yine sönmüştü. Elindekileri bir köşeye koydu. Sonra gelip Emily'nin yatağına uzandı.

Karanlıkta düşünüyordu. Yarın herşeyi hallederdi. Yarına kadar nasıl sabredecekti? Artık iyice kendine gelmişti. Bütün bunların hakikat olduğuna inanamıyor, arada sırada, kutuya ve ses alma makinasına bakıyordu. Fakat bunları eline geçirmesi onu kurtaracak mıydı? Şimdi herşey onun aleyhindeydi. Ses alma makinasını Müfettiş Green'e göstermeli ve dinletmeli miydi? Evet, Linda'nın, Gordon ile alâkası meydana çıkardı. Fakat onu yine karısını öldürmekle itham etmezler miydi? Hayır bu deliller kâfi değildi. Başka şeyler de yapması lâzımdı. Düşünmeliydi. Yine korkuyordu, tehlikenin henüz geçmediğini farkediyordu.

Aklına ne yapacağı gelmiyordu. Bu sırada yine birisinin baykuş gibi öttüğünü duydu. Yerinden doğruldu. Mağaranın giriş yerinde bir hareket olmuştu. Angel'in sesi geliyordu.

«Sevgili Jhon, Jhon sevgilim. Orada mısın sevgilim?»

«Evet buradayım.»

Etraf tamamen karanlıktı, mağarada çocukları göremiyordu.

Angel, «Emily mumum yak.» dedi.

Emily cevap vermiyordu.

Angel'in sesi tekrar yükseldi.

«Emily, beni duymuyor musun? Mumu yak. Jhon, Louise, Miki, İnek ve Ben mumu yakmanı istiyoruz. Hadi köle, gözü yaşlı, pis köle mumu yak.»

Emily yine cevap vermemişti. Fakat Jhon, onun yanından geçerek mağaranın gerisine gittiğini farkettiler. Biraz sonra etrafı ölü bir ışık kaplamıştı. Angel kapıya yakın yerde duruyordu. Kucağında iki bebek vardı. Birisi bir Miki'ydi öbürüsü ise bir inekti. Işık yanınca ilerledi, Jhon'a tebessüm etti. Portakal sandı-

ğının yanına eğildi. Elindeki ineği ve Miki'yi Louise'in yanına koydu.

«Bu geceyi Louise'le beraber geçirmek için geldik.» dedi. «Miki ve ineği de beraber getirdim. Emily'yi hayalet yerken biz, Jhon'la beraber burada oturacağız.»

Emily arkada duruyordu. Angel koşarak kollarını Jhon'un boynuna doladı. «Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Jhon.» dedi.

Emily elinde tutmakta olduğu şişeyi getirip yere koydu. Jhon onun gözlerine bakmak istedi. Fakat Emily gözlerini kaçırıyordu. Yüzü soğuktu. Adeta bir maske takmıştı.

«Şimdi ahıra gitmemi istiyor musun?» diye sordu. «Bir elektrik lâmbası getirdim.»

Angel, «Evet, istiyoruz.» diye bağırdı. «Şimdi git, hemen şimdi.»

«Buna lüzum kalmadı artık Emily,» dedi. «Buck bana yiyecek birşeyler getirmişti. Oradaki nöbetçi polisi de tanıyordu. Daha kolay olacağını düşündüm ve onu yolladım. İstediklerimi yaptı.»

Emily, hâlâ ona bakmıyordu. «Fakat sen benim gideceğimi söylemiştin.» diye mırıldandı.

«Evet, öyle söylemiştim. Fakat affedersin, senin gitmekten çekindiğini zannetmiştim.»

«Sen benim gideceğimi söylemiştin. Beni seçmiştin.»

Jhon, «Sevgili Emily.....» diye başladı.

Angel, «Ona sevgili Emily deme» diye bağırdı. «Deme, deme, deme.»

«Emily...»

«O sevgili Emily değil. Hepimiz ondan nefret ediyoruz. O ahıra gidemez, gidip hayaleti göremez, çünkü korkak. Gitseydi bile istediğini yapamazdı. Emily beceriksiz. Emily aptal, çok aptal.»

Sözlerini bitirince Angel dans etmeye ortada dönmeye başladı.

Emily'nin dudakları kıvrılmıştı, gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

«Ona tahammül edemiyeceğim.» dedi. «Tahammül edemiyeceğim. Çok sabrettim, ama artık çok oluyor. Ben... Ben keşki ölseydim.»

Sonra koşarak mağaradan çıktı.

Angel hâlâ dansediyordu. Şarkı söyler gibi:

«Gitti..... Emily gitti.....» diye bağırıyordu.

Jhon, «Emily.» diye bağırmıştı, fakat kız aldırmamıştı.

Jhon, arkasından koştu, tam çıkmak üzereydi ki, Angel yaygarayı bastı.

«Gitme, sen Emily'ye gidemezsin. Söyliyeceğim. Gidip onlara söyliyeceğim. Pis Jhon Hamilton'un nerede olduğunu biliyorum diyeceğim. Şimdi çıkıp bağıracam. Evin yanında polis var. Sesimi duyup gelecek.»

Jhon kendini baldıran otlarının arasına attı. Artık Angel'in sesini duymuyordu.

Etrafa bakındı birşey göremedi. İlerden bir metal sesi geldi. Evet Emily bisikletini almıştı. O tarafa doğru koştu, kendisini birdenbire meydanlıkta buldu. Mehtap vardı ve her taraf gözüküyordu. Bütün ihtiyatı elden bırakarak, ilerde bisikletini eliyle iten Emily'ye doğru koştu.

Elini Emily'nin omuzuna koydu.

Emily, «Bana dokuruma,» diyerek geri çekildi.

«Emily, sevgili Emily.»

Jhon bisikleti, Emily'nin elinden aldı ve yere bıraktı. Sonra kollarının onun küçük vücuduna doladı.

«Emily, bunların hiç birisine inanmıyorsun değil mi?» dedi. «Biliyorsun ki ben seni seviyorum. Buck'ı işlerin daha kolay yürüyeceğini anladığım için oraya gönderdim. Sonra Angel'e bu kadar kıymet verme.»

Emily hâlâ surat asıyordu. «Benden nefret ediyorsun» diye mırıldandı. Sen öyle söyledin. Bense sana yardım etmeye çalışıyordum. Elimden geleni yapıyordum.»

Jhon onu okşadı. «Niçin öyle söylediğimi biliyorsun.» dedi. «Angel ne derse onu yapmaya mecburuz. Sonra herşeyi berbat eder. Gider söyler.»

Emily yüzünü, Jhon'un göğsüne bastırmıştı. «Ondan nefret ediyorum.» diye fısıldadı. «Biliyorum, onu seviyorum ama ondan nefret de ediyorum. Her zaman aynı şeyi tekrar edip duruyor. (Jhon senden nefret ediyor. Sen aptal bir kölesin) diyor. Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum.»

«Fakat bu uzun sürmeyecek. Az kaldı, sabret. Bırak ne isterse söylesin aldırma. Her şey sana bağlı. Biliyorum, Angel tahannüml edilmez derecede kıskanç, fakat.....» Bu sırada arka taraftan bir gürültü geldi. Ay ışığında Jhon, Angel'in ufak tefek vücudunu farketmişti. Emily'den ayrılmıştı ki, etrafı müthiş bir haykırış çınlattı.

Jhon, korku içinde titreyerek, Angel'in tarafına atıldı. Onu yakaladı ve tekrar bağırmaması için eliyle ağzını kapadı.

«Çabuk Emily» dedi. «Mağaraya gir.»

«Biliyorum. Fakat mağara.....»

Jhon küçük kızı kucağına aldığı sırada, ikinci bir haykırış daha duydu. Bunu Emily yapmıştı. Tıpkı bir baykuş gibi ötmüştü.

Emily, «Şimdi herşey yolunda» dedi. «Polis bu sesi de duyurica, tavşanla, baykuş zannetmiştir. Artık korkacak birşey yok. Şimdi mağaraya girelim.»

Emily artık çok mesuttu. Jhon'un kendisini sevdiğini biliyordu. Yine eski Emily olmuştu. Angel kolunun altında korkmuş gibi sakin duruyordu. Emily baldıran otlarının arasından geçerek mağaranın kapısında kayboldu. Jhon onu takip etti. Biraz sonra deliğin önü aydınlandı.

Emily, «İlk önce ayaklarını içeri uzat» dedi. «Elini ağzından çekme. Ben ayaklarından çekeceğim. İçeri girince korkulacak birşey kalmaz.»

Nihayet Angel'i içeri sokmuşlardı. Jhon onu serbest bırakır bırakmaz, Angel Emily'nin üzerine hücum etti ve onu yumruklamaya başladı. Jhon aralarına girdi.

Angel'in suratı kıpkırmızı kesilmişti. «Duydum,

duydum» diye bağırdı. «Benim için kıskanç, piç kurusu dedin. Louise de duydu ben de duydum.»

Sonra koşarak kendini yatağın üzerine attı, suratını duvara çevirdi.

«Yarın hepsini söyleyeceğim.» dedi. «Beni burada tutamazsınız. Eve gitmezsem annem beni arar. Gidince hepsini anlatacağım. Emily, Jhon'u mağarada sakladı diyeceğim.»

Jhon korku içinde, küçük kıza bakıyordu. Onu susturamazdı. Burada tutacak olsa Mrs. Jones bütün şehri ayağa kaldırırdı. Herşey berbat oluyordu. Yarın herşeyin sonu olacaktı.

Angel hâlâ, «Söyleceğim. Yarın herşeyi anlatacağım.» diye bağıırıyordu.

Emily, Jhon'un yanında ayakta duruyordu. Birdenbire gözleri parladı ve gitti Angel'in başına dikildi.

«Hayır, söyleyemiyeceksin.» diye bağırdı. «Kendini akıllı mı zannediyorsun? Söyleyemiyeceksin.»

Angel geri dönmüştü. Tombul suratı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. «Söyliyeceğim. Herşeyi söyliyeyeceğim.» diyordu. «İkinizi de yakalayacaklar, hapse atacaklar. Senelerce hapiste kalacaksınız.»

«Hayır henı söylemiyeceksin, hem de biz hapse gitmiyeceğiz.»

Emily koştu ve sandığın üzerinden Louise'i, Miki'yi İneği aldı ve Jhon'ı kollarına bıraktı.

«Bunları tut ona verme.» dedi.

Angel korkuyla yatağından fırlamış ayağa kalkmıştı. Emily onun karşısına dikildi.

«Yarın etraf aydınlanınca eve gideceğiz» dedi. «Fakat sen hiçbir şey söylemiyeceksin. Louise, Miki ve İnek, Jhon'un yanında burada kalacak. Eğer bir şey söyliyecek olursan Jhon onları öldürecek. Onların kafasını kesecek, gözlerini çıkaracak.»

Angel'in gözleri korkuyla büyümüştü. «Hayır, hayır bana Louise'i verin hayır,» diye ağlıyordu.

«Hayır. Jhon onun gözlerini çıkaracak. Otur yemin et bakayım. Yemin et, Louise'in başına yemin et.

Söylemeyeceğine yemin et. Söylersem öleyim de.»

Angel, «Yemin edeceğim, yemin edeceğim Emily.» diye ağlıyordu.

«Hadi yemin et öyleyse.»

«Eğer söylersem öleyim. Louise'in üstüne yemin ederim ki söylemeyeceğim.»

«Hiç söylemeyeceksin.»

«Hiç söylemeyeceğim. Yemin ederim.»

«Louise'i, Miki'yi ve İnek'i burada bırakacaksın. Yeminini bozacak olursan, Jhon onları öldürecek.»

Emily, onun kollarını bırakmıştı. Jhon'a döndü. «Sen mağaranın deliğinin önünde uyu. Daha iyi olur. Angel bizden habersiz dışarı çıkamaz.» dedi.

Jhon ferahlık duyuyordu. Onu yine Emily kurtarmıştı. Sevgili Emily, iyi Emily kurtarmıştı. Şimdi yine ümitlenmişti. Birşeyler düşünebilir, bir tuzak kurabilirdi.

«Herşey halledildi. Şimdi artık uyuyalım mı?»

«Tabii, uyuyalım Emily.»

Angel'e ceza olsun. Sen onun yatağının otlarının yarısını alacaksın.»

Jhon, «Hayır.» dedi. «Beni düşünme, ben toprak üzerinde de yatarım.»

Emily otoriter bir eda ile Angel'e döndü. «Yatağının otlarının yarısını çıkar.» diye emretti. «Getir Jhon'un yatağını hazırla.»

Angel burnunu çekerek kalktı ve battaniyesini kaldırdı. Jhon onlara mâni olmadı. Emily'nin emretmek arzusunu kırmak istemedi.

Fakat Emily Angel'e doğru koştu. «Hayır öyle demek istemedim.» diye hıçkırmaya başladı. «Sen yatağını bozma. Jhon benim yatağında yatsın. Biz ikimiz beraber yatarız.»

«Fakat Emily.....»

Angel başını kaldırarak ablasına baktı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Birdenbire kollarını ablasının beline doladı ve başını vücuduna yapıştırdı. Tekrar hıçkırmaya başladı.

«Jhon, Louise'in canını acıtmıyacak değil mi Emily? Değil mi?» diye ağlıyordu.

«Tabî acıtmıyacak bebeğim. Çünkü, sen söylemiyeceksin.»

«Söylemiyeceğim. Yemin ederim ki söylemiyeceğim. Kötü kız olmayacağım.»

«Pekâlâ Angel, sen git yat. Ben Jhon'un yatağını yaparım, senin yanına geleceğim.»

Emily gitti ve Jhon'un elindeki bebekleri, battaniyenin bir kenarına koydu.

«Onları iyi muhafaza et» dedi. «Şimdi herşey halledildi ama, ona itimat edilmez.»

Emily mumu eline aldı ve yatağın yanından çekildi.

«Herşey tamam, mumu söndüreyim mi Jhon?» diye sordu.

«Evet söndür.»

Etraf karanlığa büründü. Jhon gidip battaniyenin üzerine uzandı. Duvarla arasında bebekler vardı.

Evet bir tuzak düşünmesi lâzımdı. Emily hâlâ başucunda dikiliyordu. Onu görmüyor, fakat hissediyordu.

Emily, «Jhon.» dedi. Adeta fısıldıyordu.

«Ne var Emily?»

Yatağın kenarına oturdu ve Jhon'un elini yakaladı.

«Özür dilerim. Bir çocuk gibi hareket etmemeliydim. Fakat tahammül edemedim.»

Jhon onun elini sıktı. «Sen benim sevgilimsin, sevgili kızımsın.» dedi.

«Jhon.»

«Evet Emily.»

«Seni çok seviyorum.»

Emily, elini omuzuna dokundurarak Jhon'u uyandırdı.

«Etraf aydınlandı.» dedi. «Biz şimdi gidiyoruz. Sakın bebekleri, Angel'in almasına müsaade etme. Mümkün olur olmaz döneriz.»

Çocuklar gittikten bir hayli sonra, yataktan kalktı. Kucağında bebekler vardı. Bebekleri yere bıraktı ve mağaradan dışarı çıktı. Havada hâlâ sabahın soğuğu hissediliyordu. Fakat güneş ışıkları gelmeye başlamıştı. Taze hava insana zindelik veriyordu. Elleri ile baldıran otlarını araladı ve dışarı çıktı. Yan taraf-taki kaynağın başına eğildi. Soğuk suyla yüzünü yıkadı.

Birdenbire aklına gelmişti. Tuzak kurması için yem olarak kullanabileceği bir şey vardı. Gordon Moreland, bütün bandları parçalamıştı. Bu arada korktu-ğu bandı da parçaladığını zannediyordu. Fakat on bu bndın yerini belli edecek olsaydı, muhakkak almaya ve yoketmeye gelirdi. Bandın parçalanmamış olduğun-dan onu haberdar etmeliydi.

Ama nasıl?

Suda aksini görüyordu. Sakalları çıkmıştı. Buck'a traş makinesini getirmesini söylemeliydi. Çocukları hatırlamıştı.

Evet, çocuklar vasıtasıyla bu haberi Gordon'a ulaştırabilirdi. Timmie'ye, çocukların bir kutu buldu-ğunu söyletemez miydi? Kutunun içinde birtakım mü-cevherler ve bir de ses bandı var derlerdi. Babasına karşı oğlunu kullanacaktı..... Fakat başka yapılacak şey yoktu.

Bu sırada bir çıtırtı duydu ve saklandı. Gelen Buck'tu. Kucağı yine doluydu. Ona seslendi:

«Merhaba Mister Hamilton. Kahvaltımızı getirdim.»

«Yeni bir haber var mı?»

«Yeni haber mi? Babam hırsından hasta olmuş. Mister Moreland da öyle. Sizi kaçırdıkları için dün gece bağırıyordu. O da hasta gibi. Bir bilseler. Sizin burada olduğunuzu bilseler.....»

Jhon acıktığını hissetmişti. Paketleri açtılar ve yemeye başladılar.

Jhon bir yandan düşünüyordu. Timmie bu haberi babasına yetiştirirdi. Çocuklar kutuyu Fisherler'in evinde bir yerde bulmuş olamazlar mıydı? Evet, bu mümkündü. Linda ile Moreland orada buluşuyorlardı. Gordon, Linda'nın kutuyu kendi evinde saklamayıp, Fisherler'de sakladığına inanacaktı. Timmie, babasına bir kutu bulduklarını söylerdi. İçinde kıymetli mücevherler var derdi. Banddan da bahsederdi. O zaman Jhon yanında bir şahitle tuzanın başında beklerdi. Gordon Moreland bandı almaya gelince onu yakalardı. Vikie şahit olabilirdi. Niçin olmasın? Yardıma hazır olduğunu söylememiş miydi? Bir çocukla ona bir mektup gönderir ve durumu izah ederdi.

Yemi görülebilecek bir yere koyardı. Yâni kutuyu. Tabii bandı içine sokmazdı.

Buck'a döndü: «Dün kutunun içinde bulunan bandı hatırladın mı? Stüdyoya onlardan altı yedi tane koymuştum. Şimdi gidip bir tanesini getirebilir misin?» diye sordu.

«Şimdi mi gideyim?»

«Evet.»

Buck sırtarak ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

Artık ihtiyatlı olması lâzımdı. Bugün ses alma makinesini tamir ederdi. Akşam vakti veya gecelerin Fisherler'in evine giderdi. Bu akşam Timmie vasıtasıyla haberi babasına yetiştirirdi. Bandı ilk önce Vikie ile beraber dinlerler ve sonra Moreland'ı beklerlerdi.

Yine bir ses duydu. Buck daha yeni gitmişti, o olamazdı. Geri çekilip saklandı. Gelen Leroy'du. Onu görünce meydana çıktı. Leroy beyaz dişlerini göstererek tebessüm etti. Elinde büyük bir paket vardı.

«Ben geldim.» dedi.

«Merhaba Leroy.»

«Geç kaldım. Geç kalmanın fena şey olduğunu biliyorum. Fakat Timmie'yi almaya gittim. Ama o gelmedi. Annesi öyle söyledi. Ateşi varmış. Dün çok heyecanlanmış. Yatakta yatıyormuş.» Bir ara durup nefes aldı. Sonra devam etti. «Annesi saat beşte, çay zamanı onu görebileceğimi söyledi. O zaman onu ziyaret edebilecektim.»

Elindeki paketi Jhon'a uzattı. «Bunlar sandviç» dedi. «Tereyağlı, reçelli ve peynirli sandviçler. Kendi elimle yaptım.»

Jhon'un bir ara ümidi kesilmiş ve canı sıkılmıştı. Fakat sonra böyle olduğunun daha hayırlı netice vereceğini düşündü. Timmie'nin yapacağını, Leroy yapardı. Saat beşte Morelandlar'a gider ve onların önünde Timie'ye bu hikâyeyi anlatırdı.

Fakat Timmie heyecanlanıp ağzından bir şey kaçırarak olursa herşey berbat olurdu. Başka birşey düşünmesi lâzımdı. Evet bulmuştu. Bileziğin üstünde altın plâkalar vardı. Bunları koparır ve çocuklara dağıtırdı. Her plâkada Linda'nın isminin bir harfi bulunacaktı. Leroy, saat beşte Moreland'lara gidince bu plâka ile oynar ve onu Gordon'un görebileceği şekilde hareket ederdi. O zaman Gordon, Leroy'a bunu nerede bulduğunu sorardı. Tabii ki yalnızken soracaktı. Leroy da Jhon'un söylediği hikâyeyi anlatırdı. Bu şekilde Timie'nin birşeyden haberi olmazdı.

—Evet tuzağı hazırlamıştı. Başka bir bandı kutuya koyacak ve Fisherler'in evinde bir yere bırakacaktı. Haberi Leroy götürecekti. Vikie de şahit olacaktı...

«Leroy, bu sabah Misis Carey'i görmedin değil mi?» diye sordu.

«Gördüm. Erken kalkmıştı. Mutfığa geldi. Ben sandviçleri hazırlarken gördü.»

«Bugün dışarı çıkacağını söyledi mi?»

«Sandviçleri niçin hazırladığımı sordu. Bugün ormana gideceğimi söyledim. Ne enerji dedi. Halbuki ben bitkinim, bugün oturup kitap okuyacağım dedi. Bildiğim bu kadar.»

Bu iyiydi. Şahit işini haletmiş oluyordu.

Buck biraz sonra geri gelmişti. Beraberinde tuzanın yemini de getirmişti. Hep beraber içeri, mağaraya girdiler. Çok geçmeden Emily ve Angel de geldiler. Her ikisinin de elinde yiyecek paketleri vardı. Angel paketi yere koyar koymaz, hemen bebeklerinin yanına gitti. Onları tekrar portakal sandığının üzerine sıraladı ve yanlarına oturdu.

Şimdi Jhon ne yapacağını biliyordu. Çocuklara vazife taksimi yapacaktı.

Bir kâğıdın üzerine kırılmış olan lâmbaların numaralarını yazdı, Buck'a para verdi. Leroy'la ikisini Pittsfield'e gönderdi. Babasının gönderdiğini söylemesini tenbih etti.

Çocuklar gittikten sonra, Linda'nın kutusunu aldı, içindeki bandı çıkardı yerine Buck'ın o sabah getirmiş olduğu bandı koydu. Sonra bileziğin üstündeki harfli plâkaları da bir bir söktü. Emily onu merakla seyrediyordu.

Kutuyu, Fisherler'in evinin önündeki tahta merdivenin altına koymaya karar vermişti. Linda da ancak bu şekilde hareket ederdi. Kutuyu yerine koymasını için Emily'yi gönderecekti. Ona ne yapması icap ettiğini iyice anlattı. Sonra evin elektriklerinin yanıp yanmadığını kontrol etmesini de söyledi.

Emily, yapacağı şeyleri ağır, ağır bir kere daha tekrar ettikten sonra, mağaradan çıkıp gitti.

Diğer çocuklar mağaradayken Angel hiç yerinden kıpırdamamıştı. Herkes gidip yalnız kaldıkları vakit, bebeklerin yanından kalktı, Jhon'un yanına geldi.

«Bana kızmadın değil mi Jhon?» diye sordu.

«Hayır Angel. Kızmadım.»

«Ben bu oyunda reis değilim değil mi? Emily reis, o emredebilir değil mi?»

«Eğer istersen sen de reis olabilirsin.»

«Olabilir miyim? Olabilir miyim?» diye sorarken yüzü sevinçten parlıyordu.

«Ben de diğerleri gibi birşeyler yapabilir miyim? Herkes birşey yapıyor.»

«Benim yanımda, bana arkadaşlık edersin. Dışarı çıkar oturur, onların dönmesini bekleriz.»

«Oh, evet.» dedi. «Evet.»

Beraber dışarı çıktılar ve kayanın yanında oturdular. Güneş ışıkları dalların arasından süzülüyordu.

Angel, «Seni seviyorum. Hakikaten seviyorum Jhon.» dedi.

«Mennun oldum.»

«Sonra sen Louise'i, Miki'yi, İnek'i öldürsen de ben seni yine severim.»

«Afedersin Angel. Öyle yapmak istemedim.»

Jhon'a yeni kuvvet gelmişti, tebessüm ederek Angel'e baktı. Dün gece olanları bile unutmuştu. Şimdi ümitliydi.

Angel, «Egili Jhon.» dedi.

«Evet Angel.»

«Louise'i, Miki'yi ve İnek'i buraya getirebilir miyim? Onlar da biraz güneşlensinler?..»

«Tabii getirebilirsin.»

Angel koşarak mağaraya giderken, Jhon yapacağı şeyleri düşünüyordu.

Çocuklar öğleden evvel dönmezlerdi. Saat dörtte Leroy'u Morelandlar'a gönderir ve tuzağın ilk safhasını hallederdi. Sonra bir mektup yazar, Emily ile Vikie'ye gönderirdi. Onu Fisherler'de beklediğini söylerdi. Ses alma makinesini alır ve kimseye gözükmeden Fisherler'e gider Vikie'yi beklerdi. Fakat bunu çocuklara söylememeliydi. Onun Fisherler'e gittiğini çocuklar bilmemeliydi. Nihayet çocuktular. Oraya gelip, tuzağı bozabilirlerdi. Birdenbire Angel aklına geldi. Koşarak mağaraya girdi. Angel orada yoktu. Bebekleri de almış gitmişti.

Hemen yine dışarı çıktı. Angel ilerde bebekle-

riyle kaçıyordu. Bütün ihtiyatı elinden bırakarak arkasından koştu. Yine büyük bir korku geçiriyordu. Angel'i yakaladığı zaman, kız bir çığlık attı. Bebekler elinden düşmüştü. Jhon hemen ağzını tıkadı. Mağaraya geri getirdi. Bebekler orada kalmıştı.

Çok geçmeden Emily gözüktü.

«Herşey tamam Jhon.» dedi. «Kutuyu dediğin yere koydum. Elektrikler de yanıyor.»

Jhon, «Angel kaçmaya teşebbüs etti. Bebekleri alıp kaçtı.» diye anlattı. «Onu yakalayıp tekrar geri getirdim.»

«Ona nasıl müsaade ettin? Sana söylemiştim. Seni ikaz etmiştim.»

«Çabuk Emily. Polis gelebilir. Bebekleri görürse şüphelenir. Git birşeyler uydur.»

«Evet, çabuk gitmem lâzım.»

Emily mağaradan çıkarak gitti.

On dakika sonra geri gelmiş ve bebekleri de getirmişti.

«Herşeyi hallettim.» dedi. «Ben gittiğim zaman polis gelmişti. Hayretle bebeklere bakıyordu. Angel'le bebekler için kavga ettiğimizi söyledim. İnandı. Şimdi herşey halloldu. Tehlike yok.»

Saat yarımında çocuklar döndüler. Jhon'un istediği lâmbaları getirdiler. Jhon onları yerine taktı. Şimdi herhalde makina çalışacaktı.

Angel, bebeklerini kucağına almış, somurtarak yatağında oturuyordu.

Jhon, Leroy'u karşısına aldı ve yapması icabeden hareketleri en ince teferruatına kadar ona anlattı.

Emily, mektubu götürmeye itiraz etti. Vikie'ye mektubu Buck götürmeliydi. Kendisi Angel'e bekçilik edecekti.

Jhon mektubu da yazıp Buck'la Vikie'ye gönderdi. Birkaç dakika sonra da ses alma makinasını yakaladı ve ayağa kalktı.

«Pekâlâ Emily, sen Angel'e göz kulak ol.» dedi. «Leroy sen ne yapacağını biliyorsun. Tam saat dört

buçukta buradan çıkarsın. Emily'nin saatine göre kaçacaksın. Saat beşte Moreland'larda olursun. Sana kapıyı Misis Moreland açacak. Ona Mister Moreland'ı görmek istediğini, bir haber getirdiğini söylersin.»

«Yanın balık avına gelmesini istediklerini söyleyeceğim. Değil mi?»

«Mister Moreland gelince, Careyler'in onu yarınki balık avı için beklediklerini söylersin. Bu sırada sana vermiş olduğum plâkayı ona gösterecek şekilde elinde tut. Havaya at, yere düşür, birşeyler yap. Ama muhakkak Mister Moreland'a göster.»

Leroy sırttı elinde, üstünde L harfi olan plâka vardı. «Bu çok mühim değil mi?» dedi. «Bu oyunun en mühim kısmı öyle değil mi?»

«Evet Leroy.»

Zenci çocuk zevkten bayılacaktı.

Son bir defa daha çocuklara baktı. Hiçbir şey unutmamıştı herhalde? Onun nereye gittiğini ancak Emily tahmin edebilirdi. Ona da itimadı vardı.

Ses alma makinasını önünde tutarak mağaranın çıkışına doğru yürüdü.

Zamanı iyi hesaplamış mıydı acaba? Careyler'in evi, Fisherler'e daha yakındı. Vikie, Gordon Moreland'dan en az yarım saat evvel gelecekti. Evet zaman hususunda yanlış hareket etmemişti.

İlk önce bandı Vikie'ye dinletecekti. Herşeyi öğreneceklerdi. Bu kâfiydi. Fakat Gordon'u bandı alırken yakalamaları lâzımdı.

Ormanın içinde kimseye gözükmekten yürüyordu. Artık Fisherler'in evine yaklaşmıştı. Evin arka bahçesini görüyordu. Bahçe çok bakımsızdı. Sanki Fisherler evi senelerdenberi terketmişlerdi. Doğru merdivenin yanına gitti. Kutuya baktı. Evet kutu yerindeydi. Emily, oturma odasının sağ penceresini açık bırakmıştı. O pencereden içeri girdi. Karşı taraftaki pencere doğrudan doğruya yola bakıyordu. Oradan geçen birisi, müzik sesini duyabilirdi. Fakat bu riski göze alması lâzımdı. Çok devam etmeyecekti.

İlerledi ve ses alma makinesini, büyük kuy-

ruklu piyanonun üstüne koydu. Makinayı açtı. Cebinden çıkardığı bandı yerine yerleştirdi. Sonra makinanın fişini elektrik prizine geçirdi. Makinenin düğmesini çevirdi. Lâmbalar kızardı. Makine vınlamaya başladı.

Fakat ses çıkmıyordu.

Hernen makinayı fişten çıkararak yere koydu. Belki de düşüş makinenin devresinde bir sakatlık meydana getirmişti. Bir tornavidaya ihtiyacı vardı. Fisherler'in bir yerde tornavidaları olmalıydı.

Koşarak mutfığa gitti. Tamir kutusu acaba neredeydi? Heryeri karıştırıyor fakat bulamıyordu. Nihayet mahzene inmeyi akıl etti. Orada tamir kutusunu buldu. Bir tornavida alarak oturma odasına koştu.

Saatine baktı saat beşi çeyrek geçiyordu. Vikie neredeyse gelecekti. O zamana kadar hazır olmalıydı.

Büyük bir telâş içinde çalışmaya başladı. Bir yandan makine üzerinde çalışıyor. bir yandan da saatine bakıyordu. Saat beş buçuk olmuştu. Buck'tan, ve Vikie'den haber çıkmamıştı. Leroy'dan sonra Vikie fikrini değiştirip dışarı mı çıkmıştı acaba? Aceleden başını piyanoya çarptı. Niçin Vikie'nin durumunu daha evvelden halletmemişti? Şahit olmadıktan sonra tuzağın hiç bir kıymeti yoktu.

Ya Gordon, Vikie'den daha evvel gelecek olursa?

Saat altıya yirmi vardı ki, makinayı tamir etmişti. Korku içinde bocalıyordu. Yoksa Vikie de diğerleri gibi mi düşünmeye başlamıştı? O da mı Jhon'a düşman olmuştu? Eğer gecikecek olursa Gordon'la karşılaşmaz mıydı? Tamam, arka pencereden bir ayak sesi duyuyordu. Fakat.....

Saat altıya çeyrek vardı. Muhakkak birşey olmuş. Viie gelmemişti.

Ormanın bir yerinden bir ses duydu. Bu bir erkek sesi değil miydi? Evet ona bir başkası cevap vermişti.

Yine şehirliler mi geliyordu? Steve ve diğerleri. Yine kâbus mu başlamıştı?

«Mister Hamilton..... Mister Hamilton.....»

Birisi onu çağırıyordu. Pencerenin perdesinin arkasından baktı. Bu Leroy'du.

Fencereye çıktı.

Leroy, «Mister Hamilton, herşey berbat oldu.» diye bağırdı.

Jhon, elini uzatıp çocuğu yakaladı ve içeri çekti.

Lercy çok heyecanlıydı. Anlatıyordu. «Gittim. Sizin dediğiniz gibi oraya gittim. Bana kapıyı Misis Moreland açtı ve birşey söylememe fırsat bırakmadan beni içeri çekti. Herkes oradaydı. Mister Moreland. Genç karısı. Misis ve Mister Carey, babaları ve anneleri Misis ve Mister Careyler. Birşey söyleyemedim. Fakat birşeyler yapmam lâzımdı. Elime plâkayı alarak Timmie'ye yaklaştım. Ona mücevher kutusunu nerede bulduğumuzu söyledim. Bizi Mister Moreland da dinliyordu. Sonra hepsi alâkadar oldular. Kutunun içinde daktilo şeridi gibi birşey bulduğumuzu da söyledim. Timmie çok heyecanlandı. Ben oyunda payıma düşeni yaptım. Jhon'u ele vermedim diye bağırdı. Mister Moreland hemen ayağa kalkarak Jhon'u mu dedi. Ortalık birbirine karıştı. Timmie herşeyi anlattı.....»

Leroy utançtan, gözleri nemlenmiş olarak başını eğdi.

«Benim hatam değil» dedi. «Ben elimden geleni yaptım. Timmie Jhon deyince hepsi onun başına toplandılar. O da sizin Angel'in mağarasında olduğunuzu söyledi. İhtiyar Mister Carey telefona gitti ve Buck'ın babasını buldu. Hepsini duydum. Timmie ağlıyordu. İhtiyar Mister Carey ise Jhon ormanda, hazır olun diyordu..... Ben kaçtım. Kimse bana aldırmıyordu. Bisikletime atladım, buraya geldim.»

Evet, şimdi herkes mağaraya koşacaktı. Kâbus yine başlıyordu. Orada Angel vardı. Jhon'un düşmanı olan Angel. O burada olduğunu söyleyecekti.

Fakat Gordon duymuştu. O buraya daha ev-

vel gelecekti. Şimdi şahit de vardı. Leroy şahit olabildi.

Evet Gordon muhakkak gelirdi.....

Jhon yere çöktü ve makinenin son vidasını yerine taktı.

Zenci çocuk ümit içinde sordu. «Mister Hamilton, ben vazifemi yaptım mı?»

«Evet Leroy. Bu işte senin kabahatin yok.»

Makinayı aldı ve tekrar piyanonun üstüne koydu. Elektrik fişini prize yerleştirdiği sırada, yoldan bir otomobilin gelmekte olduğunu duydu.

Leroy'la beraber ön pencereye koştular. Çocuğu perdenin arkasına çekti.

«Ne. yaptığına bak. Görmeye çalış Leroy. Bu çok mühim.» dedi.

Otomobil geldi ve evin önündeki palmiye ağaçlarının altında durdu. Bu genç Careyler'in eski otomobilleriydi. Otomobil durur durmuş Vikie ve Buck dışarı atladılar.

Jhon ön kapıya kadar koştu ve onları karşıladı.

Buck, «Onu buldum.» dedi. «Morelandlar'a gitmişti. Fakat onu buldum.»

Vikie endişeyle, «Jhon.» dedi.

Jhon, «Çabuk otomobili göze görünmeyen bir yere parket ve hemen gel» diye onu dışarı çıkardı.

Vikie, bir an ona baktı. Sonra koşarak otomobile gitti.

Jhon iki çocukla içeri girdi. Biraz sonra Vikie de koşarak geldi ve kapıyı kapattı.

«Otomobili ağaçların altına sakladım Jhon.» dedi. «Onlar mağaraya gittiler.»

«Biliyorum. Leroy bana söyledi.»

«Hep burada mıydın, çocuklarla beraber miydin?»

Şimdi sesler eve yaklaşıyordu. Mağarayı bulmuşlar mıydı acaba? Angel, Jhon'un burada olduğunu söylemiş miydi?

«..... Kutuyu almak için gelecek Vikie. Sen de şahit olacaksın.»

«Gordon mu?»

«Gordon olması lâzım. Sen de onu göreceksin.....»

Vikie, «Dinleyin.» dedi. Hepsi susmuşlardı. «Bir otomobil geliyor.»

«Çabuk Leroy, Buck ön taraftaki pencerede durun. Fakat ona görünmeyin.»

Vikie'yi çekerek tahta merdiveni görebilecekleri bir yere götürdü. Vikie gelmişti. Gordon da geliyordu.

Birkaç saniye sonra otomobilin durduğunu farkettiler. Eve kadar gelmemişti. Acaba niçin?

Tabii gözükmemek için böyle yapmıştı. Arabayı uzakta bırakmıştı. Ağaçların altından eve gelecekti. Hepsi susmuş bekliyorlardı. Ormandaki gürültü, bağırış kulaklarına kadar geliyordu.

«Hayır, otomobil durdu.»

Leroy, «Evet.» diye heyecandan kısılmış bir sesle konuştu. «Evet ağaçların altından geliyor. Şimdi evin arkasına doğru gitti.»

Jhon Vikie'den ayrılarak öbür pencereye yaklaştı. Şimdi adamı çok iyi görüyordu.

Çiçek tarhlarının arasından tahta merdivene doğru koşuyordu.

Fakat bu Gordon değildi. Brad'dı.

Çok şaşırmış, adeta hasta olmuştu. Diğer pencerede duran Vikie'ye yaklaştı ve kolunu beline doladı.

Vikie başını çevirip ona tebessüm etti. Jhon'un ağzı kurumuştu. Vikie'nin belindeki kolu heyecanla titriyordu. Nihayet Brad bulundukları pencerenin önü-

ne gelmişti. Vikie'nin vücudunun gerildiğini hissetti. Brad merdivene yaklaştı. Onlardan birkaç metre ilerleydi. Sağına, soluna baktı ve eğilip, merdivenin altındaki kutuyu aldı. Güneş ışığının altında çok iyi belli oluyordu. Kutuyu açtı. İçinden bandı aldı ve cebine koydu. Kutuyu ise tekrar eski yerine yerleştirdi.

Sonra yine ağaçları siper etti, ormana doğru koşarak gitti.

Jhon, demek Brad'dı diye düşündü. Gordon olmasını tercih ederdi. Linda ve Brad.

Fakat bu imkânsızdı. Brad kendisi ile beraber Newyork'taydı. Brad olamazdı.

Döndü Vikie'ye baktı. Ona ne kadar büyük bir kötülük yapmıştı. Kadın perişandı ve çok yaşlı görünüyordu. Çocuklar koşarak yanlarına gelmişlerdi.

Vikie birdenbire «Band'ı çal» dedi.

«Fakat Vikie.....»

«Bandı çal. O zaman öğreneceğiz.»

Jhon fişi, prize soktu sonra makinenin ses düğmesini çevirdi. Lâmbalar kızardı ve makine vınlamaya başladı. Bir an sonra Mendelsshon'un müziği duyuldu. Vikie merakla neticeyi bekliyordu. Arka pencerede durmakta olan Buck. «Geliyorlar» diye bağırdı. «Hepsi birden geliyorlar. Çiçek tarhlarının yanındalar. Babam, Mr. Carey, George..... Ellerinde tabanca var.»

Jhon makineyi kapatmak için ilerledi.

Vikie, «Bırak çalsın,» diyerek ona mâni oldu.

Jhon pencereye yaklaştı. Ormandan çıkmış geliyorlardı. Yirmi kişi kadardılar. Steve Ritter, ihtiyar Mr. Carey ve mavi pantolonlu birisi en öndeydiler. Üçünün de elinde tüfek vardı. Onların arkasından Gordon Moreland ve Brad koşuyordu. Evet yanlarıda Emily de vardı. Fakat artık onlara aldıracağı yoktu. Şimdi Vikie'nin ızdırabını düşünüyordu.

Gelenler bahçeye girmişlerdi.

İlk defa Steve bağırmıştı. «Jhon Hamilton...»

Sonra bir aksiseda gibi ismi tekrar edilmişti:

«Jhon Hamilton..... Jhon Hamilton.....»

Jhon, «Ben dışarıya çıkıyorum.» dedi.

Vikie atıldı. «Deli misin sen. Sana ateş ederler. Bırak ben çıkayım» diye ona mâni oldu.

Koşarak ön kapiya geldi ve Steve Ritter'in yanına gitti. Brad havaya bakınarak geziniyordu.

Vikie, Steve'e herşeyi anlatıyor ve Banddan bahsediyordu. Sonra koşarak eve doğru geldi. Onu Steve Ritter, İhtiyar Mister Carey, Gordon Moreland ve Brad takip ettiler. Emily de oradaydı, deli gibi evin pencerelerine bakıyordu.

Buck, «Jhon» diye bağırdı. «Geliyorlar, şimdi ne yapacağız?»

Jhon, «Herşey yolunda Buck. Korkacak bir şey yok.» diye onu teskin etti.

Emily de gelenlerin arkasına takılmıştı. Fakat bir adam onu geri çekti.

Hepsi birden odaya doldular. Gordon Moreland çok hırslıydı, İhtiyar Carey i e durumu beğenmemiş yüzünü buruşturmuştu. Brad gözlerini yerden kaldıramıyordu.

Ses alma makinesinde hâlâ müzik devam ediyordu.

Steve tebessüm ederek Jhon'a baktı, «Çocuklarla beraber oldunuz bizi atlattınız.» dedi. «Vikie'nin bahsettiği band bu mu?» diyerek yaklaştı.

«Evet.»

«Vikie birşeyler ispat edeceğini söylemişti. Bu müziğin birşey ispat edeceği yok.»

Davullar çalmaya başlamıştı, uvertür bitiyordu... Şimdi başlayacaktı.

Jhon, tebessüm ederek Vikie'ye baktı. Acaba Brad'dan bahsetmiş miydi? Fakat bunu ummak, ondan çok şey beklemek olmaz mıydı? Vikie bitkin bir halde gözlerini kaçırdı, başka tarafa baktı.

«Bekleyin.» dedi. «Bırak da çalsın Steve. Şimdi öğreneceğim.»

Davullarla beraber müzik son bulmuştu. Jhon heyecanla bekliyordu. Tırnakları avucunun içine batıyordu.

Bir an sessizlik oldu. Sadece makinanın vızıltısı duyuluyordu. Sonra odayı şuh bir kadın kahkahası kapladı. Bu Linda'ydı. Onun gülüşünü hepsi tanıyorlardı. Daha sonra ise Linda'nın sesi odayı doldurdu.

■ ■ ■

(Sakin ol sevgilim. Jhon saatlerce eve gelmez. Çocuklarla beraber olunca herşeyi unuttur. Geciken bir koca çok iyidir öyle değil mi?..... Oh sevgilim, yüzük çok güzel. Fakat bu kadar para sarfetmekle delilik yapmıyor musun?)

Bandın cızırtısından sonra Brad'ın sesi duyuldu.

(Bunun hiçbir kıymeti yok. Yeter ki sen mesut ol Linda. Allahım, senin onunla nasıl yaşadığına hayret ediyorum.)

(O kadar fena değil. Emin ol ki değil. Sadece seni düşünüyorum. Sana ne kadar muhtacım bir bilsen Brad.)

(Ama ben sana daha çok muhtacım. Seni daha çok seviyorum.)

(Sevgilim, doğru mu söylüyorsun? Sözlerinde samimi misin?)

(Tabii samimiyim.)

Linda yine şuh bir kahkaha atı. Jhon gözlerini Vikie'den kaçırıyordu. Vikie ise Steve ve Brad'a bakıyordu.

Linda yine konuşmaya başlamıştı.

(Fakat senin Vikien var sevgilim.)

(Şimdi Vikie'den bahsetme).

(Fakat nasıl olur. Sen onunla evliyken bunu nasıl devam edebiliriz?)

(Linda rica ederim. Sana Vikie'yle nasıl evlendiğini anlattım.)

(Tekrar anlat sevgilim. Bunu duymak çok ho-

şuma gidiyor. Bana tahammül etmek gücünü yalnız bu veriyor. Dediğin doğru muydu? Onu sevmiyor musun?)

(Onu sevmek mi? Sana söylediklerimi herkese söylediğini mi zannediyorsun? Onu asla sevmedim. En baştanberi o benim için hiç bir kıymet ifade etmiyordu. Bizi evlendiren babamdı. Herşeyi, Allah biliyor, herşeyi o yaptı, herşeyi o düşündü. Vikie sadece parasını getirdi. Beni parasıyla satın aldı. Babam Allahın bize gönderdiği bir hediye diyordu. O sırada fabrika iflâs etmek üzereydi. Onunla evlenecek olursam iflastan kurtulacaktı. Kabul etmeseydim babam da ben de hapse gidecektik. Linda bana itimat etmen lâzım. Ona aldırdığım yok. Sevişirken bile birşey hissetmiyorum.)

Vikie kendine hâkim olamadı ve gidip makineyi kapattı. Donuk gözlerini bir müddet Brad'ın üzerinde tuttu. Sonra ağır ağır Steve'e çevirdi.

«Hepsini duydun» dedi. «Şimdi biliyorsun. Jhon başka bir bandı merdiven altına koyarak tuzak kurdu ve Brad bu tuzığa düştü. Ben de, Jhon da onu gördük. Gidip kutuyu aldı ve bandı cebine koydu.»

Koşarak Brad'ın yanına giti, elini sağ cebine soktu ve bandı çıkardı.

«İşte,» diye onu Steve Ritter'e gösterdi. «Şimdi biliyorsun artık.» dedi.

Jhon düşünüyordu. Vikie dolandırıldığını ve yanlış bir evlenme yaptığını öğrendikten sonra makineyi kapatmıştı. Jhon'un plânını düşünmemişti.

Herkes ayakta durmuş Vikie ve Brad'a bakıyordu. Etrafı bir sesizlik kaplamıştı.

Nihayet Steve dudaklarını yalayarak, «Yâni sen bunu ispat etmek istedin, öyle mi Vikie? Brad, Linda'yla gayrimesru bir münasebet kurmuştu. Bu münasebeti ileri götürünce de...»

İhtiyar Mr. Carey kıpırdadı. Suratından, ne kadar kızmış olduğu anlaşılıyordu. Fakat hâlâ kendisine hâkimdi. Steve'e döndü.

«Vikie'nin yapmış olduğu ithamı duydun. ve bunun ne kadar saçma olduğunu gördün.» dedi. «Oğ-

lum Misis Hamilton'u nasıl öldürüp gömmüş olabilir? O sabah mı yaptı? Hamilton daha evdeyken mi öldürdü? Sonra çok sâkin olarak Newyork'a gitti öyle mi? Onu Newyork'a ben, kendi işim için gönderdim. O daima Newyork'taydı. Şahidi de Jhon Hamilton'dur.» dedi. Sonra dönüp Jhon'a baktı. «Öyle değil mi? Brad hep seninle değil miydi?»

Jhon, Brad'a baktı. Pencere kenarında duruyordu. Omuzları düşmüştü, yere bakıyordu.

«Evet Mister Carey. Brad benimle beraber Newyork'taydı.» dedi.

Vikie atıldı. «Fakat tuzığa o düştü. Merdivenin altındaki bandı o aldı.»

İhtiyar Mr. Carey korkunç bir bakışla Vikie'ye baktı. «Bunun cevabını sen ver.» dedi. «Söylemeyecek misin? Onlara anlatman lâzım. Yoksa ben mi anlatabayım?»

Vikie kısık bir sesle, «Neden bahsettiğinizi anlamıyorum» diye mırıldandı.

«Tabii anlamazsın. Moreland'larda söylediklerini benim duymadığımı zannediyorsun. Brad'ı bir köşeye çekip. (Git o bandı al) demiştin.» Parmağını uzatarak onu itham etti. «Yalnız kocanla senin arana giren kadını öldürmekle kalmadın. Aynı zamanda kocanı cina yetle itham etmeyi düşündün.»

Jhon birdenbire ferahlamıştı. Herşey düzelmişti. Evet herşey düzelmişti.

Steve sert sert Vikie'ye bakıyordu. Kadın şaşırmış kendini kaybetmişti.

Jhon, «Steve,» diye bağırdı. Steve Ritter ona dönünce ilâve etti. «Artık bunu halletmeliyiz.» dedi.

«Halletmek mi? Yâni Vikie'yi mi.....?»

«Hardware inşaat malzemesi dükkânına benim ismimi vererek, kim çimento ismarladıysa katil odur. Öyle değil mi?»

«Tabii, tabii öyle olması lâzım.»

«Telefon eden bir erkekti. Sabah saat dokuzda telefon etti. Dükkânın sahibi bunu çok iyi hatırlıyor. Vikie'nin bir erkeğin sesini taklit edebileceğini düşü-

nüyor musun? Vikie bu telefon konuşmasını yapmış olamaz. O gün Vikie, Leroy'la gölde balık avlıyordu.» Gözleriyle Leroy'u aradı. Buck'la beraber Gordon Moreland'ın arkasında duruyorlardı.

«Öyle değil mi Leroy?» diye sordu.

«Evet Misis Care'yle balık avlıyorduk.»

«O halde Vikie'yi itham etmek çok gülünç olur. Fakat şimdi herkes anladı. Anlamadınız mı? Katilin kim olduğunu anlamadınız mı?»

Yavaşça pencerenin kenarında durmakta olan Brad'a döndü.

«Babandan o kadar çok mu korkuyorsun? Baban yalan yere Vikie'yi itham ederken birşey yapmadan duracak mısın? Linda seninle evlenmek istedi değil mi? Bunun için senin sesini banda aldı. Seni bu bandla tehdit etti. Sen ise ne yapacağını şaşırdın. Fakat hayatta sana yardım eden, daima seni koruyan bir baban vardı. Evlenmeni baban organize etmiş hem seni hem de kendisini kurtarmıştı. Şimdi yine Linda'nın elinden seni o kurtarabilirdi. Ona gidip herşeyi anlat. Öyle değil mi? Son defa olarak Vikie'nin doğum günü partisinde Linda seni yine tehdit etti. Partiden sonra bu işi uzun uzun babanla konuştun. Ona herşeyi anlattın. (Çok k ötü bir oyuna geldim. Bu yalnız benim evliliğimi yıkmaz. Fabrikayı da batırır. Linda'ya fabrikanın, Vikie'nin parasıyla ayakta durduğunu söyledim.) Çok korkmuştun öyle değil mi? Fakat baban korkmuyordu. (Bu işi bana bırak Brad. Yarın buradan uzaklaşacak, Newyork'a gideceksin. Döndüğün zaman.....) dedi.» Jhon'un, nefreti ve hiddeti heyecanıyla birleşmişti. Devam etti.

«Bundan sonrasını bilmiyorsun değil mi? Geri geldiğin zaman şüphe içinde kalmıştın. Belki de senin yapmak istediğin şeyi ben yapmıştım. Tam senin yapmak istediğin şey olmuştu. Baban sana böyle söylemişti değil mi? Onun hiç bir şeyden haberi yoktu, Linda'nın başına ne geldiğini bilmiyordu. Fakat sen buna tam manasiyle inanmamıştın. Acaba onu babam, ortadan kaldırmış olmasın? diye şüpheleniyordun. (Ba-

ban merhametsizce hareket ederek, aileyi ve fabrikayı kurtarmayı düşünmüş olmasın? Babam bunu yapmamış olamaz mı? Yalnız babam mı yapmış olabilir? Aca-ba Jhon'u babam şehir meclisine bilhassa mı çağır-mıştı? Onun linç edilmesine sebep olarak tahkikatın uzamanmasını temine mi çalışmıştı?) Sen bütün bunla-rı düşününüştün Brad. Bugün ise onu babanın öldür-düğünü kat'i şekilde anlamıştın. Morelandlar'da artık Linda'yı babanın öldürdüğünden emin olmuştun.»

Yavaş yavaş yürüyerek Brad'ın yanına geldi ve kolundan tutarak sarstı.

«Söyle, onlara hepsini anlat. Söylemeyecek olursan Allah sana cezanı verecektir.» dedi. «Fakat sen masumsun. Mahkemede, cinayete mâni olacak bir duru-munun bulunmadığını ispat edebilirsin. Hadi onlara söyle. Morelandlar'da sana bandı almanı kimin tenbih ettiğini onlara söyle.

Brad başını kaldırarak baktı. Yüzünün ifade ettiği mânâ korkunçtu. Diliyle üst dudağını yalayarak konuşmaya çalıştı.

«Bilmiyordum Jhon... Şerefimle temin ederim ki bilmiyordum.....»

İhtiyar Mr. Carey, sert bir sesle, «Brad!» diye bağırdı. «Konuşma. Ona cevap verme.»

Jhon tekrar etti.

«Seni kim gönderdi?»

Brad bir an babasına, sonra Jhon'a baktı. «Ba-bam» diye fısıldadı. «O Steve'in gelmesini bekliyordu. Benim gitmemi söyledi. Senin gitmen lâzım, dedi. Ni-çin olduğunu bilmiyordum. Bana sadece git kutuyu al dedi.....»

Steve ve çiftçiler yavaşça İhtiyar Carey'in et-rafını çevirmişlerdi.

Brad tereddütle elini, karısına doğru uzattı, «Sevgili Vikie» dedi.

Fakat, kadın geri çekilmiş ve pencerenin yanı-na giderek, ona arkasını dönmüştü.

Jhon mahkeme salonunu görür gibi oluyordu. Şahit sandalyesinde, babasının aleyhinde şahadette

bulunan Brad oturuyor, deli gibi kızmış olan İhtiyar Carey herşeyi itiraf ediyordu.

Herkes onların etrafına toplanmıştı. Jhon yavaşça kalabalıktan sıyrıldı. Ve pencerenin yanında durmakta olan Vikie'nin yanına geldi. Kadın sabit nazarlarla ormandan gelmiş olan çiftçilere bakıyordu. Herbiri Fisherler'in çiçek tarhlarının üstüne gelişi güzel oturmuşlar, dinleniyorlardı.

Elini yavaşça Vikie'nin omuzuna koydu. Genç kadın ağır ağır başını çevirdi ve Jhon'a baktı. Jhon, içinde merhamet gibi bir şey duydu. Bu his büyüyor ve bütün benliğini sarıyordu. Linda..... ve Brad'a karşı galip gelmişti. Vikie de öyleydi. Bunun mânâsı her ikisi için de aynıydı. Şimdi ne olacaktı.....?

«Jhon.»

Bir el kolunu çekiyordu. Başını çevirdi baktı. Emily ıstıraptan nemlenmiş iri siyah gözleriyle ona bakıyordu. «Angel söyledi.» dedi. «Mâni olmak istedim, fakat birşey yapamadım. Oh Jhon herşey düzeldi mi?»

Bir eli hâlâ Vikie'nin omuzundaydı. Diğer eliyle Emily'yi kendine doğru çekti ve vücuduna bastırdı.

«Evet Emily» dedi. «Herşey düzeldi.»

Karısının durumunu herkesin gözünden saklamaya çalışmıştı, bunun için, şehirde herkes, Linda'nın hakikî yüzünü bilmiyordu. Karısının böyle olduğundan kimsenin haberi yoktu.

Ne onun gizli, gizli içki içtiğinden haberleri vardı, ne menfur ihanetini biliyorlardı, ne de zehirli nefretine maruz kalmışlardı.

Kimse, onun bir ruh hastası olduğunu anlamamıştı. Ustaca düzenlediği yalanlarla, kendisini faziletli ve her fedakârlığa katlanan bir eş olarak göstermesini bilmişti.

Linda'nın parçalanmış vücudunu buldukları zaman, Jhon Homilton'un vaziyeti anlayacağını tahmin etmemişlerdi. Niçin Linda'yı öldürdüklerini kimse bulup çıkarmıyacak zannediyorlardı .